

แม่สมิขณ
ยี่ห้อยี่จี่ฮั่ง
鋪金堂和濟
CHEEHOATONG

ร้านเลขที่ ๓๕๓ ถนนหน้า พระนคร

โทรศัพท์ ๓๘๖

ขายทองคำใบใหญ่ อย่างดี รับทำเครื่องทองรูปพรรณต่าง ๆ

ข้าพเจ้าสัญญาได้ว่า ทำด้วยทองคำใบใหญ่ อย่างดีแท้ ถ้าท่านซื้อ

ไปใช้แล้วไม่พอใจ หรือ บอบช้ำไปอย่างหนึ่ง อย่างใด คืนได้

ตามความประสงค์ของท่าน ตามราคาทองขึ้นลงในวันนั้น แต่ค่าจ้าง

คืนไม่ได้ นอกจากยังรับซื้อขายเงินเหรียญนอกทุก ๆ ชนิด กับรับซื้อ

เครื่องทอง, เงิน, เพชร, รูปพรรณต่าง ๆ อีกด้วย

ตีพิมพ์ไทย

เล่ม ๕ ตอนที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๙

ภาษิตปลีก

เมื่อความสงสัยไม่ได้วางใจกัน เกิดขึ้น ความรักก็ห่างออกไป.

เพื่อนดีที่สุจริต ก็คือ ความมีสติรู้จักผิดชอบ.

อย่าฟัง อวดอ้าง ความมั่งมี จนกว่าท่านจะได้ ชะนะเดี๋ยวจักไปแล้ว.

ผู้รู้มาก (บัณฑิต) ย่อม รู้ว่า ควร ระวัง ปาก คน เมื่อไร.

ผู้รักหน้าที่การงาน ย่อม ทำ การ ได้ คำ จ้าง บำ เหน็จ สูง.

คนโกรช ย่อม เบื่อ ปาก แด บิดา ของ คน.

ความ เที่ยง ธรรม แม้ ใน เหตุการณ์ เด็ด น้อย ก็ ดี ก็ ย่อม

ทำให้ เห็น เป็น สิ่ง ใหญ่ หดง กว่า เหตุการณ์ นั้น ๗ หดาย เท่า.

ความ รวงดี แต่ ความ สดัย ดังเดใจไม่ดี.

มิตร แท้ ย่อม คุณความดี แด่ หาร ความทุกข์ ให้ แก่ ท่าน.

ไม่ บังควร คำหิ ดิเคียนใน ประพฤติ เหตุ มิติ ของ ผู้อื่น เมื่อ ท่าน
เอง ก็ ยังมี ข้อควร คำหิ เช่นนั้น อยู่.

ความตรงต่อเวลา ไม่ เบื้องเวลาไม่ เบื้อง ทรัพย์.

การ ประหยัด ทรัพย์ นั้นแหละ คือ การ ทำเงิน.

ความ เกียรติ รำนไม่ ไซ้ หนทาง ของ ความรู้ ไม่ ไซ้ บ่อเกิด ของ
โรคทรัพย์.

ความขยัน ต่อการงาน เปน เหตุแห่งความรู้, ความสุข, โชคลาภ.
ซ่อมแซม ดี กว่า ซ่อใหม่.

เรา ย่อม มี บางคราว ที่ ต้อง ขาดทุน, เสียทรัพย์, เดือดร้อน.

ผู้จะมี ความสุข เจริญ ในอนาคต หาใช่ ผู้ที่ มี ใจ มัก โกรธ หรือ
เกียรติ รำน ใน บัณฑิต นี้ ได้.

การ พุดมาก ไม่ ไซ้ วิธี การ อัน นำ ไปสู่ คุณประโยชน์ อย่าง แท้จริง.

อย่า ไซ้ ภิรยา วาจา กระด้าง กระเดื่อง ต่อ ผู้อื่น.

เรา จะ ดี หรือ ชั่ว ก็ ด้วย การ กระทำ ของเรา.

ดัมยชาติ คนพาด ถึง แม้ จะ ได้ รับ การ ศึกษา อย่าง สูง มัน ก็ คง มี
สันดาน เปน พาด อยู่ ตลอดไป.

สหายบางกอก

ของ

นาย

วิมลเศวตเศวต

[เป็น เรื่อง ที่ นาย วิมลเศวตเศวต เขียน ลงใน หนังสือ รายเดือน
“ดอนดอน แมกเฮ็น”]

ก. จ. แปล.

นักประพันธ์ นอกจาก เป็น ผู้เขียน เรื่อง แล้ว ยัง ต้องเป็นนักท่อง
เที่ยวไปใน สถานที่ ต่าง ๆ เพื่อ ปลูก ความนิยม แก่ผู้อ่านด้วย

ข้าพเจ้า ผู้หนึ่ง เป็น ผู้ท่องเที่ยวไป ตาม ประเทศ ต่าง ๆ เพื่อ นำเอา
สิ่งที่ รู้ เห็น มา บรรยายใน หนังสือ แต่ง ของ ข้าพเจ้า เลี้ยงแต่คนมือ และ
ตั้งกฎไว้ว่า จะไม่ เขียน เรื่อง อัน เกี่ยวกับ สถานที่ ไหน ๆ ที่ ข้าพเจ้า ไม่ เคย
ได้ ไป เอง เป็น อันขาด เหตุ ฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง เดินทางไปมา ใน ประเทศ
ต่าง ๆ ประปน กับ ชน ทุก ชนิด หลาย ภาษา ตลอด ปี ทั้ง ๒ คอนติเนนท

ใน ฤดู หนาว ข้าพเจ้า ไป ยัง สวิตเซอร์แลนด์ และ รัสเซีย หรือ
กรุงโรม ครั้น ถึง ฤดู ร้อน จึง ไป ยัง อิตาลี, เฮอร์, ปอร์นิค—อัน อยู่

ใกล้ กับ นานาคัส ซึ่ง ข้าพเจ้า ไป พบ เมื่อ มี กตายนี เอง และ เปน
'ล่านัก' สดงาม ที่สุด ที่ ข้าพเจ้า ทราบ ใน ประเทศ ฝรั่งเศส

ตลอด เวลา ที่ ท้องเที่ยวไป ตาม ที่ ต่าง ๆ ข้าพเจ้า ได้ ละเอียด ศึกษากับ บุคคล ทุก ชนิด ทั้ง หญิง ทั้ง ชาย "เศรษฐี" ชาว อังกฤษ เจ้ามหาโง่ง แต่งกาย เรียบร้อย คน มี และ คนจน—ซึ่ง แต่งกาย โท่ เก่ เปนมหาโง่ง กระทำ คน ปลิ้น ปล่อน ตาม โรง ภัตตาคาร ต่าง ๆ

การ พิจารณา หัก ดู ใน ความ ประพฤติ ของ บุคคล เหล่า นั้น เปน ภาระ ของข้าพเจ้า ฟัง เรื่อง รวบรวม แปลก ๆ คอย ดู การ เกียจฉะ หรือ กต อุบาย คอย ดู การ แก่ แค้น วาง กต ดัก อย่าง ดัดจริต ดู การ หึงสา พยาบาท ฟัง คำ ตินิน นิินทา เหล่า นั้น เปน ความ ประสงค์ ของ ข้าพเจ้า

ท่าน คง คิด ว่า น่า ดันทุ เป็นแน่ ที่ จริง ก็ เปน เช่น นั้น เท่า ที่ บัง เกิด ขึ้น แต่ แปลก มาก ดู ข้าพเจ้า ติดต่อกับ การ ทูจริต เหล่า นั้น เหลือเกิน ข้าพเจ้า เอง ก็ ไม่ ทราบ ว่า เหตุใด จึง เปน เช่น นั้น

ข้าพเจ้า จำ ได้ ว่า วันหนึ่ง หนึ่ง ขณะ เมื่อ พัก อยู่ใน กรุงปารีส ชาวราเบรินฮาร์ดท เชิญ ให้ ข้าพเจ้า ไป รับ ประทาน อาหาร กตางวัน ที่ บ้าน หล่่อน และ แนะนำ ให้ รู้จัก กับ สฎภาพ สตรี คนหนึ่ง อายุ รวบรวม ๕๐ ปี รูปร่าง อ้วนใหญ่ แต่งกาย เรียบร้อย เมื่อ แรก ข้าพเจ้า ไม่ รู้จัก ชื่อ แต่ ภิรยา ทำทาง หล่่อน เปน ที่ พอใจ ข้าพเจ้า มาก หล่่อน เปน ผู้ มี ชื่อ ใน สฎมาคม ชนสูง คนหนึ่ง ต่อมา หล่่อน เชิญ ข้าพเจ้า ให้ ไป หา ที่ บ้าน ให้ นาม บัตรี ได้ แผ่นหนึ่ง ข้าพเจ้า จึง ไป ตาม ความ ประสงค์ หล่่อน อยู่ ตัก ด้วยงามใหญ่ โต มาก ต่อมา ข้าพเจ้า จึง ทราบ ว่า หล่่อน ชื่อ ฮัมเบต มี ผู้

พูดกันว่าใน คูนีระภย ของหล่อน มีเงิน มากกว่า ๒,๐๐๐,๐๐๐ ปอนด์ ดีเตอร์
ถึง หล่อนพาข้าพเจ้าไป ดูคูนีระภยนี้ แต่ข้าพเจ้าบอกว่าจะไม่ต้องเปิด
หล่อนนำเอาจดหมายสำคัญ ๆ มาให้ข้าพเจ้าดู พร้อมกับ ด้วย สาร
กรมธรรม์ ซึ่งทำให้ทราบได้ว่า หล่อน จะครอบครองใช้ จ่าย อย่าง
ฟุ่มเฟือย ด้วย สิ่งเหล่านี้เอง ข้าพเจ้าไป เยือน หล่อน เสมอ และ มักพบ
บุคคล มี ชื่อ สำคัญ ๆ ของ นครหลวง ฝรั่งเศส ด้วย มาจน วันหนึ่ง คน
ทั้งกรุง ปารีส พากัน ประหลาดใจ ด้วย—มาตาม ฮัมเบต หายไป แล้ว!

เจ้า หนาทึ่ ฝ่าย นคราภิบาล จึง เปิด คูนีระภย ซึ่ง โฉง กัน เข้าว่า มี
ทรัพย์สิน เป็น จำนวน มาก นั้น แต่—เปล่า ไม่มีอะไร นอกจากอิฐหัก
๒—๓ แผ่น และ เศษ ผ้า ขาวๆ ต่อมาอีก หลายนับปี เจ้าหนาทึ่จับ
ตัว หล่อนได้ พร้อมกับ ผู้ร่วม คิด ที่ ประเทศ สเปน จึง ส่ง กลับมายัง
ประเทศ ฝรั่งเศส ใน คดีนี้ ข้าพเจ้า ถูกไป เป็น พยาน ใน ศาล หลวงด้วย

* * * *

มาคราวหนึ่ง เมื่อ อยู่ ที่ จังหวัดนี้ ข้าพเจ้า มี โอกาส พัก อยู่ ที่
โฮเต็ล เดซังแกตส์ ตั้งเกิด เห็น ชาย คนหนึ่ง หน้ากระดุก ตาดำ ขา
พิการ เปนง่อย ต้อง นั่ง อยู่ ใน รถ เชน เสมอ มี ชาย คน หนึ่ง คอย คิดตาม
อันที่จริง เขา เป็น คน ร้างงาม ทุก ๆ เช้า มัก ออก ไป นั่ง ตาก แดด ที่
นอก ถนน

ข้าพเจ้า สนทนากับ เขา ใน โฮเต็ล เสมอ ดูเขา เป็น คน ช่างอาชีพ
เหลือเกิน ไม่มี มิสต์ร่ำรวยอื่น ๆ แต่ เป็น ผู้ได้ รับ การ ศึกษา มา แล้ว
เป็น อย่างดี เขา ชื่อ อังเดรต เป็น ชาว สเปน แต่ พูด อังกฤษ ได้ ค่อนข้าง

แล้ว ^๑ เมื่อ ข้าพเจ้า ต้อง จาก เขา ไป ที่อื่น รู้สึก เสียใจ มาก ด้วย
เขา ^๒ ไม่มี เพื่อน ที่ไหน ^๓ อีก

ต่อมา ^๔ อีก ๓ เดือน ข้าพเจ้า ไป กรุง ปารีส พักอยู่ ที่ แกรนด์ โฮเต็ล
มอง เข้าไป ใน ห้อง รับประทาน อาหาร เห็น ^๕ สุภาพ สตรี ๓ คน แต่งกาย
งดงาม กำลัง ^๖ นั่ง ดม และ ดนทนา หัวเราะ กัน อย่าง ^๗ สนุกสนาน อยู่ ที่มุม
ห้อง กับ บุรุษ ๓ คน แต่งตัว เรียบ ร้อย ข้าพเจ้า จำ ได้ ว่า คน ^๘ หนึ่ง คือ
อังเดรต ชาย ^๙ ง่อย แต่ ^{๑๐} บदन หาย เปรื่อง ^{๑๑} ง่อย แล้ว เพราะ เขา ^{๑๒} ถูก ชน เตะ
ตาม ^{๑๓} เพื่อน ออก ไป !

นี่ ทำให้ ข้าพเจ้า รู้สึก ^{๑๔} สิ้น ทේ เปรื่อง อย่าง ^{๑๕} ยิ่ง จึง คอย จับ ตา ดู อก กับ
กิริยา ^{๑๖} ของ เขา ต่อมา ^{๑๗} ทราบ ว่า ขณะ ^{๑๘} เมื่อ สุภาพ สตรี ๒ คน กับ ชาย ^{๑๙} อีก
คนหนึ่ง พัก อยู่ ที่ แกรนด์ โฮเต็ล ^{๒๐} นี้ ซินยอร์ อังเดรต กับ คน ^{๒๑} ไข้ เป็น แขน
ของ ^{๒๒} คอนติเนนท์ ส่วน ^{๒๓} อีก คน หนึ่ง ยัง ^{๒๔} อยู่ ที่ ^{๒๕} ไม่ รัด อังเดรต และ คน ^{๒๖} ไข้
ไม่ ^{๒๗} ได้ อยู่ แยก กัน คือ ^{๒๘} คอน ^{๒๙} กลาง คัน ไป พัก ^{๓๐} ยัง โฮเต็ล มอง มาร์ต เวลา
กลาง ^{๓๑} วัน จึง มา พบ ^{๓๒} ประ ^{๓๓} ดนทนา แก่ ^{๓๔} ดหยา ของ เขา ที่ ^{๓๕} แกรนด์ โฮเต็ล ^{๓๖} นี้

ความ ^{๓๗} ตักตัก อัน ^{๓๘} เกี่ยว แก่ ความ ^{๓๙} ประพฤติ ของ เขา ^{๔๐} นั้น สดกิด ให้
ข้าพเจ้า ^{๔๑} เอาใจ ได้ มาก มา ^{๔๒} วัน หนึ่ง บัง ^{๔๓} เญย ข้าพเจ้า พบ ^{๔๔} ดหยา ^{๔๕} เก่า ^{๔๖} ผู้ หนึ่ง
ชื่อ ^{๔๗} กิดดิออก เป็น ^{๔๘} นาย ^{๔๙} ดำรง ^{๕๐} ประจำ กรม ^{๕๑} ชูเรเด จึง ^{๕๒} เล่า ^{๕๓} เรื่อง ^{๕๔} ชาย
ง่อย ^{๕๕} นี้ ให้ ^{๕๖} เขา ^{๕๗} ฟัง และ ^{๕๘} บอก ^{๕๙} รูป ^{๖๐} พรพรรณ ^{๖๑} ดกษณะ ^{๖๒} ด้วย

รุ่ง ^{๖๓} ชัน ข้าพเจ้า ได้ ^{๖๔} รับ ^{๖๕} จดหมาย ^{๖๖} จาก เขา บอก ^{๖๗} ว่า ^{๖๘} ไม่ ^{๖๙} ต้อง ^{๗๐} กังวาล ^{๗๑} กัง
ชาย ^{๗๒} ง่อย ^{๗๓} คน ^{๗๔} หนึ่ง เพราะ ^{๗๕} เขา ^{๗๖} ได้ ^{๗๗} ให้ ^{๗๘} ผู้ ^{๗๙} แทน ^{๘๐} คอย ^{๘๑} สดกิด ^{๘๒} รอย ^{๘๓} ตาม ^{๘๔} ดู ^{๘๕} แล้ว
ต่อมา ^{๘๖} อีก ๒ วัน ^{๘๗} เขา ^{๘๘} เข้ามา ^{๘๙} ใน ^{๙๐} ห้อง ^{๙๑} ข้าพเจ้า ^{๙๒} พูด ^{๙๓} ว่า :

“เพราะหัดมาก, เพื่อนรัก, ที่แถมบอกให้กัน รุ่งเรือง ช่างเตร็ด
 ขยาย ง่าย คน นั้น ที่จริงเจ้านั้น ชื่อ ด็อน อาดบาซิดี เป็น ชาว สเปน
 และ เป็นผู้ร้ายใจ เพชร มี ชื่อเสียง ที่สุด ใน ยุโรป ส่วน คน อื่น ๆ เป็น
 พรหม พวก ของมัน เมื่อ จานนเอง เคือง เพชร อัน มีค่า ของท่านคิซเซส
 ดุซัค ถูก ชะโมยไป โดย ทาง ดั้งเดิม ของเรา จึง จับ ผู้ร้าย ได้ ทั้ง พวก
 วนัน และ กัน พบ ของกลาง ได้ ที่ เจ้าหมอนั้นเอง!”

*

*

*

*

ข้าพเจ้า พบ เหตุการณ์ แปลก ๆ อีก ที่ แซนเรโม เวลา นั้น จมจะ
 ต้น ฤดูหนาว แล้ว ข้าพเจ้า คงใจ ว่า จะไป กรุงโรม และ จะเคย ไป ซิซิดี
 อัน อยู่ ตอนใต้ ด้วย ใน โยเซต์ ที่ ข้าพเจ้า พัก อยู่ นี้ มี ยายแก่ คนหนึ่ง
 รูปร่าง น่าเกลียด พันเขิน แต่ แก่ มี หาดานดำ ด้วย ๒ คน ข้าพเจ้า
 คู่กัน เคย กับ คน ทั้ง ๓ ใน ฐาน ที่ พัก ร่วมกัน หาดานดำ ทั้ง ๒ นี้ แม่
 เป็น ชาว ฝรั่งเศส ก็จริง แต่ พูด ภาษา อิตาลี และ อังกฤษ ได้ อย่าง
 คล่องแคล่ว ทั้ง เป็น นักเต้นรำ ที่ ชำนาญ ด้วย หาดอน พัก อยู่ ที่ โยเซต์
 ตลอดจน ฤดู และ กระทำ ตน เป็น ที่ คู่กัน แก่ คน ทั้งไป มี กตัญญู ง่าย รูป
 เด็ก ๆ เคย ถ่าย บรรดา ฉาย ของหาดอน เสมอ

หาดอน มี เพื่อน เป็น นายทหาร อิตาลี ประจำ กรม ที่ แซนเรโม
 และ มักไป เทียว บันกิก กัน ตาม ภูเขา เสมอ บางที ยาย บ้า ก็ ไป ด้วย
 ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้า ถูก เชิญ ไป กับเขา นั่งไป ในรถยนต์ ๒ คัน ขับผ่าน
 ขึ้นไป ตาม คอคติเทนตา อัน เป็น ถนน ซอย สูง ตีต ภูเขา แอดบี ไป

รับประทานอาหาร กันในโรงเคี่ยม เชิงเขา วัลด์ก เบิกบาน สนุก ทั้ง วัน
หัดนอน ถ่ายภาพ ภูมิ ประเทศ งาม ๆ ไว้หลาย ภาพ

ต่อมา อีก ๒ วัน ข้าพเจ้าไปกรุงโรม แต่เนื่อง ด้วย ต้องการ
แต่ง เรื่อง ที่ค้างไว้ ให้เสร็จ จึง กลับมา ยังโคเคอร์ตาซูร์ อยากหา
ที่ เงียบ ๆ ไม่ พดุกพาดัน อยู่ และ ตั้งใจ ว่า จะไม่ ไปไหน จนกว่า เรื่อง
จะเสร็จ จึง เลยไป พัก ที่ไฮเคิล เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ที่ ซอสเปเล อัน ตั้ง
อยู่ เชิง หุบเขา เบเวรา ห่าง จาก นีซ ประมาณ ๒๐ ไมล์

เย็น วันที่ มา ถึง ข้าพเจ้า พบ ยายบ้า คนเก่า กับ หลานสาว ๒ คนอีก
แต่ คราวนี้ หลานสาว ของแกไม่ ใช่ คนที่ข้าพเจ้าพบเมื่อ อยู่ในอิตาลี เมื่อ
พบ ที่แรก ดู แก ตกใจ มาก แต่ข้าพเจ้า แกถึง ทำ เป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ใช้
เวลา ตำรวน แต่ง หนังสือ ใน ห้อง ทุกวัน ข้าพเจ้า ดังเคย ว่า หลาน สาว
ใหม่ ๒ คน นี้ เป็น นัก ถ่ายรูป อย่าง ชำของ เหมือนกัน หัดนอน พยายาม
คุ้น ใจ กับ นาย ทหาร ฝรั่งเศส หัดนอน ด้วย

คืนหนึ่ง เมื่อรับประทานอาหาร ค่ำแล้ว ข้าพเจ้าเดิน เข้า ห้อง
เพื่อ เขา จดหมาย แต่ วัลด์ก ประหลาดใจ มาก ที่เห็น ชูชู หลาน สาว คน
ใหญ่ ของ ยายบ้า กำลัง คั่น กอง กระดาษ บน โต๊ะข้าพเจ้า ง่วนอยู่ พอเห็น
หัดนอน ก็ หันมา—จับ ได้ คามือ ที่เดียว

ข้าพเจ้า หัวเราะ แล้ว ว่า “ยัง ใจ จ๊ะ ? มาเดอมัวแซด น่า ชื่น
เหลือเกิน ฉะนั้น วัลบูบาย ของ หัดนอน ดอก หัดนอน คิด ว่า ฉันทจะ พ้องบ้า
หัดนอน ดี หรือ จะ เจ้ง ไป ยัง กรรม ปราบ จาระบุรุษ แห่ง ฝรั่งเศส ดี ?”

“เมอซีเออร์ คุณ เป็น เพื่อน ของเรา!” หด่อน ว่า เป็น ภาษา
ฝรั่งเศส ทำทาง ตกใจ มาก “คุณ คง ไม่ ทำ เช่น นั้น—ไม่ ใช่ หรือคะ?”

ข้าพเจ้า ว่า “แน่นอน, ถ้า หด่อน จะ ไป ให้ พ้น จาก ที่นี้ ก่อน
เที่ยง คืน วนัน และ อย่าง ดี, ต้อง ออก จาก ประเทศ ฝรั่งเศส ด้วย” ว่า
แล้ว ข้าพเจ้า เปิด ประตู เพื่อ เชิญ หด่อน ออก ไป

ต่อมา อีก ลัก ชั่ว โมง คน ใช้น บอก ข้าพเจ้า ว่า ยาย บ้า กับ หลาน
สาว ๒ คน ถูก เรียก กลับ ไป สวิตเซอร์แลนด์ โดย เร็ว.

* * * *

ที่ ตำบล วิธดา อีเยย์ มี โฮเต็ล ด้วย งาม โฮเต็ล หนึ่ง ตั้ง อยู่
ปาก อ่าว ปาเดโม เมื่อ ข้าพเจ้า ไป พัก ได้ พบ กับ ท่าน แคนดัล ผู้ หนึ่ง ชื่อ
ยู โกรเซท ที่ เป็น ชุนนาง มี ทรัพย์ ผู้ หนึ่ง เป็น เจ้า ของ ปราสาท แบบ
สมัย กกลาง และ ที่ ดิน กว้าง ที่ อุมเบรีย แต่ง ตัว เรียบร้อย ด้วย ราคาแพง
ลักษณะ เป็น ชาว อิตาลี ยืน หน้า ออก จะ ชัด หนวด เครา ตัด เรียบร้อย
เวลา พุด มัก ทำ ท่า ประกอบ เด่มอ นัยน์ตา โคก ตก ไป มา เป็น คน
พุดจา คดอง แคดว พัก อยู่ ที่ โฮเต็ล นี้ ก่อน หน้า ข้าพเจ้า มา ถึง ๒ ปี ดาห์
เป็น คน กว้าง ขวาง และ เป็น ที่ ชอบ พอ ใน หมู่ สุภาพ สดศรี ด้วย

ท่าน แคนดัล ผู้ เฒ่า บิด เดียด เก่ง มาก ดู บุษวี ราคา แพงๆ บาง
เวลา เรา เดิน ชม ภาพ บ้าน เมือง ด้วย กัน ตาม ถนน ริมน้ำ ทะเล ไป ฮาร์
เน็ตตา และ ไป เวอร์ ยิน มา เรีย หรือ บาง ที่ ก็ เจอ ไป ถึง มอนวิด และ มอนต์
เปดัล กัวโน ดั หาย คน ชอบ คิด วิจัย ทั่ว ไป เช่น ข้าพเจ้า และ เอาใจ

ได้อย่างยิ่ง อย่างไร ก็ดี ภายใน ๒ สัปดาห์เท่านั้น ข้าพเจ้า รู้ดีว่า
เขา เป็น สหาย ที่ดี คนหนึ่ง

วันหนึ่ง เรา ๒ คน ออกไปเดินเล่น กัน เมื่อ กลับมา ข้าพเจ้า จึง
เข้า ห้อง เพื่อ แต่งตัวไป รับประทาน อาหาร รู้สึก แปลกใจ มาก ที่ เห็น
กอง กระดาษ บน โต๊ะ ถูก รื้อ ยุ่ง และ กระเบาะ หิ้ง ซึ่งตาม ปกติ ข้าพเจ้า
เคย ได้ ญูญแจ เสมอ ก็ บิดงับ ไว้ โดย ๆ ข้าพเจ้า ดำบาน ได้ ว่า ได้ ญูญแจ
ไว้ แล้ว ส่วน ญูญแจ ห้อง ข้าพเจ้า นำ ติด ตัว ไป ด้วย เสมอ เพราะ ฉนั้น
คนที่ จะ เข้า ห้อง ได้ ก็ คือ ยาย รักษา ห้อง เท่านั้น ด้วย มี ตุ๊ก ญูญแจ พิเศษ
ข้าพเจ้า จึง เรียก ยาย นั้น มา ถาม

“ซินยอร์” ยายนั่น ว่า “ฉัน ไม่ อยู่ ตงแต่ บ่าย และ
ดิฉัน เอา ตุ๊ก ญูญแจ ไป ด้วย ดิฉัน ไม่ ได้ เข้า ห้อง น ตงแต่ มา เปิด หน้า ต่าง
เมื่อ ๑๑ ก. ท.

ตกลง ยัง คง ตก ตับ อยู่ ข้าพเจ้า เล่า เรื่อง ให้ แคนต์ ฟัง ดู เขา
พิศวง มาก ดู เรื่อง น เกิด ขึ้น แก่ เขาเอง เมื่อ รับประทาน อาหาร คำ แล้ว
เขา ออกไป ข้างนอก คนเดียว และไม่ พบ เขาอีก ตลอด คืน นั้น

รุ่งเช้า ข้าพเจ้า ไป ยัง กรมไปรษณีย์ ตามเคย เมื่อ ถึง เห็น แคนต์
กำลัง ยืน อยู่ หน้าห้อง เจ้าพนักงาน คอย รับ จดหมาย ทางช่อง พอ ข้าพเจ้า
เข้าไป ยืน อยู่ ทาง หัดงเขา เจ้าพนักงาน ก็ ยื่น จดหมาย ให้ แคนต์ ข้าพ
เจ้า เห็น จดหมาย จำ หน้าช่อง ถึง ซินยอร์ ม. คาราวา ไม่ใช่ แคนต์
ยูโกร์เซทท์

พอเขาหันมาพบข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเขาตกใจมาก แต่ข้าพเจ้า
 แก้งัดทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย อันที่จริงไม่เป็นการแปลกอย่างใดเลย
 ที่มารับจดหมายไม่มีชื่อคน แต่เนื่องด้วยเมื่อข้าพเจ้าเดาถึงมีผู้
 มากันจดหมายต่างๆของข้าพเจ้าให้เขาฟังแล้ว รู้สึกว่าอาจปฏิกิริยา
 เปลี่ยนแปลงผิดปรกติมาก และวันนั้นทั้งวันดูเขาไม่ยอมพบข้าพ
 เจ้าเลย

เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว ข้าพเจ้าออกมานั่งชมจันทร์
 ที่ระเบียง สายตาก็มองเรือกลไฟที่กำลังแล่นเข้าอ่าวไปสู่นิคมเบ็ดส์
 ดักครุห์หัวหน้าคนใช้เข้ามาบอกว่ามีสุภาพบุรุษคนหนึ่งต้องการพบข้าพ
 เจ้าเป็นส่วนตัว

ข้าพเจ้าออกไปพบเขาข้างนอก สุภาพบุรุษผู้นั้นเป็นชาวอิตาเลียน
 ร่างผอมสูง แต่งกายค่อนข้างพุ่มพูน ถ่อมท่อมกดีเทอ เมื่อถามนาม
 ข้าพเจ้าแล้วเขาว่า “ซินยอร์, ผมเชื่อว่าคุณรู้จักกับนายตำรวจ
 กราสตีนี อยู่ในกรุงโรม?”

ข้าพเจ้าตอบว่า “ครับ, ผมรู้จักดี”

นามที่อาคันตุกะถามนั้นคือนามของหัวหน้าตำรวจอิตาเลียนกรม
 ดับการลับ

“ดีทีเดียวครับ” เขาว่า “ผมเป็นหัวหน้าตำรวจแห่งปาเตโม
 เพิ่งได้รับโทรเลขจากคุณกราสตีนีสักชั่วโมงมานี้เอง ตั้งให้คุณ
 ขนของออกจากไฮเต็ตนี้—เดี๋ยวนี้แหละครับ—ไปให้พ้นจากปาเตโม

คุณ จะไปไหน ก็ได้ หรือจะไป เมสดีนา หรือ จะข้ามไป คาตาเบรียก็ได้ ตามใจคุณ แต่อย่า อยู่ที่นี่”

ข้าพเจ้า รู้สึก ประหลาดใจ อย่างยิ่ง จึง ถามว่า “ทำไม ครับ?”
เขา ตอบ อย่าง สุกภาพ ว่า “เวดานี้ ไม่ใช่ เวลา ที่ ผม จะ อธิบาย แต่คุณ จะบอกให้ ใคร ทราบไม่ได้ เป็น อันขาด คุณ จะทราบ เหตุผล ในไม่ช้า” คุณ จะให้ผม ตอบ แก่คุณ กราตูลีนี้ ว่า อย่างไรครับ? คุณ จะไปที่ไหน?”

ข้าพเจ้า ตอบว่า “เช่นนั้น ผม จะไป เมสดีนา ละครับ แต่จริงๆ ภาครับ ผม รู้สึก ว่า ดึกดึ้ม มาก”

เขา รับว่า น่า ดึกดึ้ม เหมือนกัน แล้ว เปิด หมวก ถา ข้าพเจ้า ออก เดิน คุ่ม หายไป ใน ความมืด แห่ง ราตรี กาด ข้าพเจ้า จึง ขึ้นไปห้อง จัด แจง เก็บ ข้าวของ ขำระ เงิน เสรีจ แล้ว ไป หา เคาณคที่ ห้อง เขา เพื่อ ถา แต่ไม่พบ ข้าพเจ้า จึง ไป

เย็น วัน รุ่งขึ้น ข้าพเจ้า พัก อยู่ ที่ โฮเต็ล เร็กจินา เอดดีนา ในเมสดีนา คน ใช้ ยืน โทรเลข จาก กรุงโรม ให้ แก่ ข้าพเจ้า มีความ เป็น ภาษา อิตาลี เดียน ว่า :

“ให้ดู หนังสือ พิมพ์—กราตูลีนา”

ข้าพเจ้า จึง ออกไป ซื้อ หนังสือ พิมพ์ ชื่อ “ย็อบเนตโตซีซีเตีย”

มา ฉบับ หนึ่ง ยืน อ่าน กดาง ถนน อาศรัย แสงไฟ ที่ จุด ข้าง ถนน

สายตา ข้าพเจ้า เหลือบไป พบ อักษร ตัว โบบัง บรรทัด ต้นว่า :

“บีเอทโทร โรสไซ—จับได้แล้ว”

บีเอทโทโร โรซโซ! ข้าพเจ้าใจหาย ผู้เคยอ่านหนังสือพิมพ์ คอนติเนนทัล คงจำเหตุการณ์ได้ว่า มีผู้พบบาร์อนเนตต์ไดวินาดีโอ ถูก รัค คอ ตาย บาร์อนเนตต์ ^{ผู้} เป็น สุภาพ สตรี ^{ผู้} ชนสูง อายุมากแล้ว เป็น ^{ผู้} มัธยม อยู่ ใน วังใหญ่ ซึ่ง สร้าง เมื่อ สัปดาห์ที่ ๑๔ ที่โบโดนา เมื่อ หายไป มี ^{ผู้} เข้าใจ ว่าไป กรุงปารีส หด่อนตาย สัก ๓ สัปดาห์แล้ว จึง พบศพ ด้วย ว่า ^{ผู้} นัน บัด ^{ผู้} คง แต่ หด่อน ไม่ อยู่ ^{ผู้} คุน รัคย ซึ่ง เก็บ เพชร พลอย และ เงิน เป็น จำนวน มาก ของ บาร์อนเนตต์ ถูก ไข ออก ด้วย ถูก คุน ^{ผู้} เอง ทรัพย์ เหล่า ^{ผู้} หายไป เกิด ยิง ยิง ของ มีค่า อื่นๆ ออก.

เมื่อ กรม ตำรวจ ได้ ด่วน คน ใช้ ๒ คน คือ หมิง ๑ ชาย ๑ ที่ ถูก จับ คน เข้มกตดี เพชร ของ บาร์อนเนตต์ ได้ ที่ หมิง ต่อมา อีก ๓ เดือน จำเลย ถูก นำ ^{ผู้} ชนศาล ที่ สุด ถูก จำคุก ทั้ง ๒ คน คือ ชาย ถูก จำคุก ตลอดชีวิต และ หมิง ๑๕ ปี

อย่างไร ก็ ตาม กราสดินน์ ไม่พอใจ อย่างยิ่ง แม้ การ ได้ ด่วน ^{ผู้} ได้ กระทำ ดัง โดย ถูก ต้อง ก็ ดี เขา ^{ผู้} รู้ ดี ว่า ยังมี เรื่อง ถัด กับ เจอ แฝง อยู่ ภาย หลัง เมื่อ ได้ ^{ผู้} ด่วน ด้วย ความ พยายาม แล้ว กราสดินน์ จึง ทราบ ว่า บาร์อนเนตต์ ไป พบ กับ เดมียน ทนาย ความ คน หนึ่งใน มิแดน อย่าง ดิบๆ ชื่อ บีเอทโทโร โรซโซ ชาย ^{ผู้} หนัมนั้น ขอ ความ รัค จาก หด่อน และ หวัง แต่งงาน เพื่อ เงิน แต่ หด่อน ปฏิเสธ เดี่ยว โรซโซ จึง ออก อูบาย แค้น ร้าย อย่าง ฉลาด นำ เขา เข้มกตดี เพชร และ เงิน จำนวน หนึ่ง ไป ^{ผู้} ได้ ที่ คุน หมิง แล้ว คน จึง ออก อูบาย ลอบ ไป หา บาร์อนเนตต์ ที่ ^{ผู้} วัง ใน ตอน ที่ ใครๆ คิด ว่า หด่อน

ไป กรุงปารีส โรสไซ จึง ขำ หด่อน เสีย โดย อาการ เดือดเย็น แล้ว
ชะโมย เอา ทรัพย์สิน สัมบัติ ของหด่อน รวม ทั้ง ไร่ หุ่น ต่าง ๆ ซึ่งเขา ส่ง ไปยัง
กรุง บรัสเซิลส์ ทันที

ต่อมา โรสไซ ปลดอม นาม เป็น เคนต์ ไซ้ จ่าย เงินทองอย่างฟุ่มเฟือย
ส่วน คน ไซ้ ๒ คน กำจัด ถูก ชิง ใน ตราง

อยู่ มา หน่อย หนึ่ง ค่ำตึง ปลดปล่อย คน ทั้ง ๒ นั้น แล้ว กรม ตำรวจ
จึง พยายาม คิด ตาม บีเอทโทโร โรสไซ ซึ่ง กลาย เป็น เพื่อน ดสนิท สนม
ของ ข้าพเจ้า เมื่อ อยู่ใน ปาเลโม ตั้ง ๖ เดือน เต็ม ๆ

ข้าพเจ้า จึง ทราบ ทันที ว่า บรรดา สรรพ วัตถุ หมายถึง ที่ ถูกค้น เมื่อ พัก
อยู่ที่ โฮเคต์ ปาเลโม นั้น โดย ตำรวจ นั้นเอง เขา สงสัย ว่า ข้าพเจ้า ร่วม
มือ กับ โรสไซ กราตสันต์ เพื่อน ข้าพเจ้า จึง ได้ แจ้ง ด่วน หนา ให้ ข้าพเจ้า
ไป เสีย ให้ พ้น เกรง จะ ถูก ไล่ ส่วน ต่อมา โรสไซ ถูก จับ ค้าง คัดสิน
จำคุก ตลอด ชีวิต แต่ ตาย เสีย ใน คุก เมื่อ ปี ก่อน นี้ เอง.

*

*

*

*

ก่อนหน้านี้ จะ เกิด มหา สงคราม คราวนี้ ตั้ง ๒-๓ เดือน ข้าพเจ้า
มี โอกาส ไป พัก อยู่ที่ เปราแพเตซ ใน กรุง คอนสแตนติโนเปิล ที่ ข้าพเจ้า
พูดว่า “มี โอกาส” ก็ เพราะ ข้าพเจ้า มีความ ตั้งใจ อย่างหนึ่ง ด้วย
ข้าพเจ้า เป็นผู้ รับการ ตบแต่ง รัฐบาล อังกฤษ ใน ภาค ประเทศ โกลด์ ควัน ออก
ข้าพเจ้า เคย ไป มา ใน แหตม มอดข่าน เสมอ เป็น เวลา หลาย ปี มา แล้ว

ก่อน รับ ประทาน อาหาร คำ สุขภาพ บารุช คนหนึ่ง (ซึ่ง จะ ไม่ ก่อ ตา
นาม ณ ทัน และ บัดนี้ เขา ถึง แก่ กรรม เสีย แล้ว) กับ ข้าพเจ้า ย่น คม หนา

เชอร์รี กับ ทาบาร์ ชายผู้ไม่ปกปิดการหาเลี้ยงชีพของเขาแก่เพื่อน
ชาวอังกฤษ เขาเป็นคนรวยคนหนึ่ง

ขณะที่เรายกถ้วยขึ้นดื่มนี้ มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามา เป็น
คนร่างสูง ใบหน้ากลม แต่งตัวพุ่มพูน อายุประมาณ ๔๐ หนวดคด
ได้อย่างงาม ทำทางเป็นชาวเยอรมัน เพื่อนข้าพเจ้าแนะนำให้รู้จักกัน
เขาชื่อ หมอโบตเนอร์ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาเป็นผู้แทนบริษัทฮิวทและ
วูล์ฟแห่งกรุงเบอร์ลิน และเป็นผู้อุปถัมภ์เดอริคัส เบอร์เชียน
แองกอร่า ซึ่งเขามีความชำนาญในทางนี้

ข้าพเจ้ากับ สหายพัวพันอยู่กับ หมอโบตเนอร์ หดายนั้ คราวหนึ่ง
เราไปพักยัง คอนคอร์ดเดย์ ที่กรุงดรูธ ๒ คืน ตอนบ่ายวันหนึ่งเราข้าม
ช่อง บอสฟอรัส ไปยัง สก็วดาร์ และค้างที่นั่นคืนหนึ่ง ต่อมาประมาณ
๒ เดือน ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจมากที่ทราบว่า หมอโบตเนอร์ สหายคน
ใหม่ ของข้าพเจ้าไม่ใช่ใครที่ไหน ที่แท้คือเซอร์ สแตงโฮร์ สหาย
ใกล้ชิด พระองค์และได้พระหฤทัยของพระเจ้าไกเซอร์นั่นเอง กับ
เป็นประธาน จารมบุรุษแห่งเยอรมันในกรุงอังกฤษด้วย ภายหลังเขา
เป็นผู้คอยขัดขวางกีดขวางของข้าพเจ้าตลอดการสงคราม

*

*

*

*

ในการท่องเที่ยวไปมาในยุโรปนั้น ข้าพเจ้าพบกับคนหลาย
จำพวก ยังมีอีกคนหนึ่งอยู่ในความจำของข้าพเจ้า เพราะ
เรายังทำการติดต่อกันเสมอ คราวหนึ่งข้าพเจ้าไปบอดชานพักอยู่ใน

เมือง มอสต์ดา อันเป็น เมือง หาดวง ของ เฮอริ์ เซโยวินา ข้าพเจ้า รู้จัก
สถานที่ ดังอย่างนี้ ดี เมื่อ เขาพัก ที่ โฮเต็ล นาร์วังดา ซึ่ง มี สวน ดอกไม้
งดงาม ถาดอง แม่น้ำ อีแวน นั้น เจ้าของโฮเต็ล รูปร่าง ผอมสูง เขา
มา คำนับ ค่อนรับ ข้าพเจ้า เมื่อ รับประทาน อาหาร ค่าแถม จึงไปคุย
กับ เพื่อน ชาว เซอร์เบีย ณ ที่ โรง เต้นรำ นาย ทหาร และ ถัด ที่ พัก รวด
เทียงคืน

ตอนดึก สงัด คน นนเอง มี เสียง เคาะประตู ห้อง เรียง ข้าพเจ้า
เจ้าคน ใช้ ประจำ โฮเต็ล จึง ทำ หน้า เด็ก ดัก มา บอก ข้าพเจ้า เป็น ภาษา
เซอร์เบีย ว่า มี ผู้ภาพบุรุษ ชาวอังกฤษ คนหนึ่ง พักอยู่ ในโฮเต็ลนี้ กำลัง
เจ็บหนัก และ ตนไม่ เข้าใจ ภาษา อังกฤษ จึง ถาม ข้าพเจ้า ว่า จะ
ช่วย กรุณาไป หา เขา หน่อยได้ ไหม ?

ข้าพเจ้า รับ จึง ตาม คนใช้ ไป โดย เร็ว เห็น ชาย คนหนึ่ง อายุมาก
เควาต์เทา นอน อยู่บน เตียงใน ห้องใหญ่ จึง ถาม เขาว่า จะช่วยอะไร
ได้บ้าง เขาตอบ อย่าง ถ่าบาก ว่า ให้ ข้าพเจ้า ช่วย ส่ง เควาท์ ตาม หมอ
มา ดัก คนหนึ่ง ข้าพเจ้า ก็ ส่ง คนใช้ ไป

ขณะ เมื่อ ข้าพเจ้า นั่งรอ หมอ อยู่ ข้างเตียง คนใช้ เบน เวลา ดัง ครั้ง
ชั่ว โมง นั้น คนใช้ สลับไปไม่ได้ สติ หน้าตา ซีด ทำทาง บ่อย มาก
ข้าพเจ้า พูด ภาษา เซอร์เบีย ได้ เล็กน้อย จึง เถา อาการ คนใช้ ให้ หมอ
ฟังได้ หมอ จึง รับ ละครม ยา ให้ รับประทาน ดักคร้ คนใช้ ค่อย ยังชั่ว
ชันมาก ยืน ตัว ถูก ชนนิ่ง หน้าตา แจ่มใส ขึ้น ในไม่ ชั่ว กับบอกว่า
หาย เป็น ปกติ แล้ว

“ผม มัก ถูก โรค เช่นนี้ ทำพิษ เอาบ่อยๆ และโดย มาก มักจับ
เป็น ขน เมื่อ อยู่คนเดียว เสมอ” คนใช้ อธิบาย “ผม ขอ ขอบคุณ คุณ
อย่างยิ่ง และรู้สึก เสียใจ มาก ที่ ทำให้ คุณ ต้อง ลำบาก เพราะผม เชิญ
เถอะครับ, เชิญ คุณ กลับไป นอน เกิด อย่า เป็น ห่วง ผม เลย ได้
พรุ่งนี้ เข้า จึง ค่อย พบ กันใหม่ ผม ชื่อ อัศวิน—ชาติ อัศวิน คุณชื่อ
อะไร ครับ?”

*

*

*

*

มี เหตุอะไร อย่างหนึ่ง อัน ทำให้ ข้าพเจ้า สงสัย ใน ตัวเขา เหลือ เกิน
บางที จะ เป็น ด้วย หีบ เหล็กใบ เล็ก ที่ ตั้ง อยู่ ใน ห้อง กระจก ดูเขา เป็น
ห่วง นั้่นมาก ข้าพเจ้า คิด ว่า เขา คง สงสัย ข้าพเจ้า แอบ เอา ถูก ญแจ
ที่ อยู่ ใน ตัวเขา ไป ใน ขณะ เมื่อ ไม่ ได้ สติ อยู่ นั้่น แต่ นั้่นเป็น เพียงแต่
ความ คิด ของ ข้าพเจ้า เท่านั้น

เพราะ ฉนั้น เมื่อ กลับ ห้อง ข้าพเจ้า จึง คิดว่า เขา คง เป็น ผู้ร้าย ชาว
อังกฤษ ที่ รัฐบาล กำลัง ต้องการ ตัว จึง หลบหน้า ซ่อนอยู่ กระจก เพราะ
โดย ปกติ นักท่องเที่ยว ชาว อังกฤษ น้อย คน นั้ก ที่ จะ มา เฮิร์ เชโยวินา

ล่วง มา อีก ๒-๓ วัน เรา มัก เดิน ไป เที่ยว ตาม โบราณสถาน ด้วย
กัน เสมอ สหายใหม่ ข้าพเจ้า คนนี้ เป็น คน ฉลาด พุดจา ฉียบแหลม
แต่ เป็น คน ไม่ ข้าง พุด มีความ มั่งคั่ง ชอบ ดั่ง ธรรมชาติ เอาใจ
ได้ ใน วิชา เรื่อง นก มาก และ ดู เหมือน เขา เป็น นัก พฤษศาสตร์ ด้วย
ดู เป็น คน มี ชาติ เหลือ เกิน รับ ประทาน อาหาร นิด หน่อย น้่า กัด ไม่ อิ่ม
ดื่ม เหล้า องุ่น เพียง ถ้วย เดียว และ ดื่บ บุหรี่ วันละ ๓ มวน เท่านั้น

วันหนึ่ง ขณะที่ เรา เดิน คุยกัน เขา หัวเราะ แล้วว่า “คุณคงคิดว่า
ผม เป็น คน มีนิสัยแปลก เป็น แน่ บางที ผม ก็ เป็น เช่นนั้น บางคราว
ผม มา ต่าง ประเทศ คนเดียว เพื่อ เปลี่ยน อากาศ ดื่มน้ำ तांबड़ ที่อยู่ของ
ผมได้ด้วย และ——” เขา หยุดไว้ แค่นั้น ไม่ ต่อให้ เต็มประโยค
ข้าพเจ้า รู้ดี ว่า เขา ประหลาด ที่ พงศ ปาก ออกมา

บัดนี้ เขา เปลี่ยน เรื่อง ที่ พูด หันไป คุย ถึง เรื่อง อิน กตบ เรื่อง
เดิม เดียว ครั้น เดิน ตากแดด กัน ไป อีก สัก ครั้ง ชั่ว โมง เรา จึง กลับ
ที่ พัก เพื่อ รับประทาน อาหาร ข้าพเจ้า ยิ่ง แน่ใจ ว่า เขา กำลัง หลบซ่อน
เจ้าหนาท อยู่

ก่อนหน้า เวลา รับประทาน อาหาร คำ ใน วัน เดียว กัน นั้นเอง ข้าพเจ้า
แต่ เห็น ห่อ เด็ก ๆ ห่อหนึ่ง วาง อยู่ บน โต๊ะ เครื่อง แต่ง ตัว รู้ดี ว่า คง มาก
จึง แกะ ออกดู พบ แหวน โมราณ วงหนึ่ง ซึ่ง ข้าพเจ้า เคย ดัง เกิด เห็น นาย
อัสคิว ด้อม อยู่ กับ มี จดหมาย ถ้อยคำ ไพเราะ แต่ง ความ ชอบใจ แต่
เช่น นาม มหา เศรษฐี อเมริกัน ผู้ มั่งมี ที่ สุด ใน โลก คนหนึ่ง ข้าพเจ้า จึง
รีบ วิ่ง ไป หา นาย ไฮเต้ แต่ เขา บอก ว่า นาย “อัสคิว” ออก เดิน
ทาง ขึ้น รถไฟ ก่อนหน้า นั้ สัก ๒ ชั่วโมง แล้ว

ข้าพเจ้า ด้อม แหวน วงนั้น ใน นิ้วมือ เดิมมือ เพื่อ เป็น ที่ ระลึก ว่า
ได้ พบ คน ที่ มี นิสัย แปลก และ สุภาพ — และ เป็น ผู้ ที่ ข้าพเจ้า คิด ว่า เป็น
มหาโจร!

ณ พิพิธภัณฑ์ลูเอรอนในกรุงปารีส ข้าพเจ้านำแหวนวงนั้นให้
นักโบราณคดีตรวจดู ปรากฏว่าเป็นแหวนเพชรจารไนวงเล็กที่สุด
แห่งชาวยุโรป เพชรอยู่ตรงกลางจากรูปไข่ซึ่งตักเป็นหญิง เค็นว่า
ชาวยุโรป ๒ คน ต้องใช้ทองขยายจึงจะดูเห็น คาเปล่าไม่เห็น
แต่เรื่องของข้าพเจ้ายังไม่ยุติลงง่ายๆ ยังจำหาวยร้าย
ของโตกได้อีก ๓ คน.

* * * *

เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นเมืองๆ หนึ่งอยู่ริมฝั่งทะเลตอนเหนือ
ของประเทศรัสเซีย เป็นตำบลเว้งว่างไม่มีต้นไม้ ชนเคหะสถาน
ทำด้วยซุง อาคารหนาฉ่ำ น้ำแข็งคง ๓ เดือนในปีหนึ่งๆ ข้าพ
เจ้าลงจากเรือแมร์คูซึ่งบรรทุกสินค้าน้ำมัน ปลา วาฬ และปลาแห้งๆ
เพื่อไปยังแฮมเบอร์ก ซึ่งที่ทำการทำใหม่อันเดียวเป็นท่าเรือสำคัญ
เรียกว่า ฮาเด็กซานดรอฟต์

เวลานั้นมีคำสั่งจากกรุงปีโตกราดให้ชุดข้าวกักตักและสร้าง
ฐานชาตาขึ้นใหม่ ในวันนี้ข้าพเจ้าไปรับประทานอาหารกับนายเรือ
นายช่างวิศวกรรวมผู้กำกับงานนี้ นายทหารฮันต์สวมเครื่องแบบดีเท
ประดับเหรียญตรา กับพระเอกองค์หนึ่ง หนวดเครายุ่มย่าม ทำทาง
ตักปรกโล่มม สวมเสื้อดำยาว นัยน์ตาดำแดงกำ พุดภาษารัสเซีย
มีไม้กางเขนอันใหญ่ประดับมรกตอย่างงามผูกด้วยเงิน ห้อยคออยู่

ข้าพเจ้าอยากรู้ว่ามรกตเหล่านั้นจะมีค่าสักเท่าใด เมื่อ
รับประทานอาหารแล้วเราก็กินแยกกันไป ข้าพเจ้ากลับมาเรือถาม
นายเรือเชสต์ทรีว่า พระองค์นั้นเป็นใครกัน

เขา ร้องว่า “อ้อ! ผม ถิ่น แนะนำคุณให้รู้จักกันไป พระองค์
นั้น คือ ราธบุดิน เป็น ดัหาย ที่ ดันิท ที่สุด ของ ดัมเด็จพระเจ้าซาร์ มี
เรื่อง เด่า กัน ต่าง ๆ แด่ง ถึง อำนาจ ของ ราธบุดิน ที่มี แก่ พระราชวงศ์ ของ
พระเจ้าซาร์ และผม เชื่อว่า เรื่อง เหล่านั้น โดย มาก เป็นจริง ราธบุดิน
ถ่งมา นี เพื่อ ตรวจ ดัถาน ที่ ได้ รายงาน พระองค์”

ข้าพเจ้าไม่เคย นึก ถิ่น เลยว่า ราธบุดินพระองค์ ที่มี รูปร่าง ดกปรก
โด้มม หนวด ยุ่มย่าม หน้าขาว ๆ หัวเราะ น่าเกลียด คี มือ หยาบ จะ
ทำให้ ประเทศ รัสเซีย แหกต ถาญ เป็น พักม์ ชู้ต ถง.

*

*

*

*

อีก คราวหนึ่ง ขณะ เมื่อ อยู่ ใน กรุง ธอนดอน ข้าพเจ้า ได้รับ
จดหมาย ฉบับหนึ่ง ซึ่ง ตาม ตัว ข้าพเจ้า มา คดอด ทั้ง คอนคิเนท เป็นเวลา
นาน เมื่อ เปิด ออก อ่านดู จึง ทราบ ว่า เป็น จดหมาย ของคนที่ ไม่เคย
รู้จัก กัน แด่ง ความ ยินดี ใน การ ที่ ข้าพเจ้า แด่ง หนังสือ เรื่องหนึ่ง เป็น
ผล ต่ำเร็ว และ หวัง ว่า จะ ให้ โอกาส เขา มา ดัสนทนา ด้วย เขา ชื่อ
หมอบ อาดัมส์ อยู่ ที่ เฮตเชกซ์

ต่อมา อีก ๒-๓ วัน มีชาย คนหนึ่ง มา หา ข้าพเจ้า ที่ โฮเตล เป็น
คน พุดจา คดอง แด่ง มารยาท เรียบร้อย ผมงาม เป็น หมอบ อายุอยู่
ใน กต่างคน ค่อน ข้าง จะ ช่วน เด็กน้อย ขณะที่ ดัสนทนา กัน นั้น เขา
ออก ความ เห็น ถึง การ แด่ง เรื่องใหม่ ๆ ซึ่ง เกี่ยว กับ การ วาง ยาพิษ
ดัตกบ ด้วย ยา ษนาน ใหม่ พังคิ ดปรัง ษน จน ต่ำเร็ว ได้ ผลดี ทำให้ ข้าพเจ้า
คิด ไป ว่า เขา ปรัง ยาพิษ ษนาน ใหม่ ดู เขา ใจ ได้ มาก ถึง กับ ร้อง ขอ ให้
ข้าพเจ้า แด่ง นิยาย ที่ เขา คิด ษน เอง

เมื่อเขาตาไป แล้ว ข้าพเจ้าแปลกใจว่าเขาจะดำเนินกิจการ
อย่างไรต่อไป ต่อมาข้าพเจ้าพบเขาอีกเป็นหลายครั้ง และทุก
ครั้งเขาสนทนากับข้าพเจ้าถึงวิธีกำจัดบุคคลที่เราไม่ต้องการ โดยวิธี
ง่ายที่สุดและดีดัดที่สุด จนกระทั่งข้าพเจ้ารู้สึกไม่อยากพูดกับเขา
และทราบถึงความรู้สึกอย่างโหดร้าย ในที่สุดข้าพเจ้าปฏิเสธไม่ยอม
พบเขาอีก

ข้าพเจ้าไปต่างประเทศเฉียนนาน ดิม เรือง ของเขาทั้งสิ้น จน
กระทั่งวันหนึ่งเมื่ออยู่ที่ฟลอเรนซ์ เปิดหนังสือพิมพ์อังกฤษออกอ่าน
เห็นรูปถ่ายของหมออาคิมส์ ได้รูปมีชื่อหมอคริสเปเน ถูกกล่าว
วางยาพิษ ภรรยาตนเอง ที่ฮิลครอปเครตส์เซนต์ จนหลุดนตาย

ขอสารภาพว่าข้าพเจ้าออกวิตกมาก เกรงว่ากรรมด้าวจะ
ค้นพบเจตหมายของข้าพเจ้าได้ที่เขา เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยังคงอยู่
ที่คอนคินเนท์ เมื่อคดียังไต่สวนกันอยู่ ด้วยไม่อยากถูกเรียกไป
เป็นพยานรู้เห็นในความคิดวางยาของเขา ต่อเมื่อถูกประหารชีวิต
แล้วนั้นแหละข้าพเจ้ารู้สึกโล่งใจขึ้นมาก.

* * * *

ตอนกลางวันวันหนึ่งในเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๒๓ ข้าพเจ้านั่ง
อยู่หน้าเตาไฟในสโมสรตำบลเวสต์เอนด์แห่งหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเป็นสมาชิก
(ข้าพเจ้าไม่กล่าวนามสโมสรนั้นโดยเหตุผลหลายอย่าง) คุยกับ
สมาชิกคนหนึ่งเป็นคนสุภาพอายุกลางคน เป็นทนายความอยู่ที่
เฮย์เวิร์ดเชียร์ เขามากรุงลอนดอนเสมอพักอยู่ในห้องที่สโมสร

บางทีเรา^๓นั่งดื่ม^๔น้ำชา^๕คุยกัน^๖ ดูเขา^๗เป็น^๘คน^๙รอบ^{๑๐}คอบ^{๑๑}มี^{๑๒}อารมณ์^{๑๓}ดี

ข้าพเจ้า^{๑๔}ออก^{๑๕}จะ^{๑๖}ชอบ^{๑๗}เขา^{๑๘}อยู่

ข้าพเจ้า^{๑๙}ยัง^{๒๐}จำ^{๒๑}ได้^{๒๒}ว่า^{๒๓}วัน^{๒๔}หนึ่ง^{๒๕}ตอน^{๒๖}กลาง^{๒๗}วัน^{๒๘} ขณะที่^{๒๙}กำลัง^{๓๐}สนทนา^{๓๑}กัน^{๓๒} สหาย^{๓๓}ข้าพเจ้า^{๓๔}จึง^{๓๕}พูด^{๓๖}ถึง^{๓๗}สมาคม^{๓๘}ได้นิตยสาร^{๓๙}จิต^{๔๐} ซึ่ง^{๔๑}ข้าพเจ้า^{๔๒}เป็น^{๔๓}สมาชิก^{๔๔}ใน^{๔๕}คณะ^{๔๖}นั้น^{๔๗}ด้วย^{๔๘} บอก^{๔๙}ว่า^{๕๐}มี^{๕๑}ความ^{๕๒}ประสงค์^{๕๓}อยาก^{๕๔}เป็น^{๕๕}แขก^{๕๖}ไป^{๕๗}ในการ^{๕๘}ประชุม^{๕๙}คราว^{๖๐}ต่อไป^{๖๑} เขาก็อ้าง^{๖๒}แก่^{๖๓}ข้าพเจ้า^{๖๔}ว่า^{๖๕}เอา^{๖๖}ใจ^{๖๗}ใส่^{๖๘}ใน^{๖๙}ความ^{๗๐}อาญา^{๗๑}มาก^{๗๒} และ^{๗๓}อาชีพ^{๗๔}ของเขา^{๗๕}เกี่ยวกับ^{๗๖}เรื่อง^{๗๗}เช่น^{๗๘}นี้^{๗๙}มาก^{๘๐} นอก^{๘๑}จาก^{๘๒}นั้น^{๘๓}เขา^{๘๔}ยัง^{๘๕}เฝ้า^{๘๖}ถึง^{๘๗}คดี^{๘๘}วางยาพิษ^{๘๙}สำคัญ^{๙๐}ๆ^{๙๑}หลาย^{๙๒}คดี^{๙๓}

ขณะที่^{๙๔}นั่ง^{๙๕}พูด^{๙๖}กัน^{๙๗}นั้น^{๙๘} ข้าพเจ้า^{๙๙}ไม่^{๑๐๐}ได้^{๑๐๑}นึก^{๑๐๒}ฝัน^{๑๐๓}ความ^{๑๐๔}คิด^{๑๐๕}อย่าง^{๑๐๖}ร้าย^{๑๐๗}ใน^{๑๐๘}อาญา^{๑๐๙} ซึ่ง^{๑๑๐}เขา^{๑๑๑}ถูก^{๑๑๒}หา^{๑๑๓}ว่า^{๑๑๔}กระทำ^{๑๑๕}เมื่อ^{๑๑๖}เดือน^{๑๑๗}ก่อน^{๑๑๘}นั้น^{๑๑๙}เอง^{๑๒๐} และ^{๑๒๑}เขา^{๑๒๒}วาง^{๑๒๓}ยาพิษ^{๑๒๔}ภรรยา^{๑๒๕}ซึ่ง^{๑๒๖}บัด^{๑๒๗}นั้น^{๑๒๘}กำลัง^{๑๒๙}นอน^{๑๓๐}อยู่^{๑๓๑}ใน^{๑๓๒}หลุม^{๑๓๓}ฝังศพ^{๑๓๔}

“ถูก^{๑๓๕}แล้ว^{๑๓๖}ครับ” เขา^{๑๓๗}ว่า^{๑๓๘}เหยียด^{๑๓๙}กาย^{๑๔๐}บน^{๑๔๑}เก้าอี้^{๑๔๒}นั่ง^{๑๔๓}ตัว^{๑๔๔}ใหญ่^{๑๔๕} “ผม^{๑๔๖}อยาก^{๑๔๗}ไป^{๑๔๘}ใน^{๑๔๙}การ^{๑๕๐}ประชุม^{๑๕๑}ของ^{๑๕๒}คณะ^{๑๕๓}คุณ^{๑๕๔}สัก^{๑๕๕}ครั้ง^{๑๕๖}เพื่อ^{๑๕๗}เห็น^{๑๕๘}กัน^{๑๕๙} คง^{๑๖๐}น่า^{๑๖๑}สนุก^{๑๖๒}มาก^{๑๖๓}นะ^{๑๖๔}ครับ”

ไม่^{๑๖๕}ต้อง^{๑๖๖}สงสัย^{๑๖๗}เลย^{๑๖๘}ว่า^{๑๖๙}การ^{๑๗๐}ประชุม^{๑๗๑}ของ^{๑๗๒}สมาคม^{๑๗๓}ได้นิตยสาร^{๑๗๔}จิต^{๑๗๕}นี้^{๑๗๖}จะ^{๑๗๗}ไม่^{๑๗๘}เป็น^{๑๗๙}ที่^{๑๘๐}พอใจ^{๑๘๑}แก่^{๑๘๒}สหาย^{๑๘๓}ข้าพเจ้า^{๑๘๔}คน^{๑๘๕}นั้น^{๑๘๖} ข้าพเจ้า^{๑๘๗}พบ^{๑๘๘}เขา^{๑๘๙}ที่^{๑๙๐}สมาคม^{๑๙๑}อีก^{๑๙๒}ถึง^{๑๙๓}๖^{๑๙๔}ครั้ง^{๑๙๕} สหาย^{๑๙๖}ผู้นั้น^{๑๙๗}ไม่^{๑๙๘}ใช่^{๑๙๙}ใคร^{๒๐๐}ที่^{๒๐๑}แท้^{๒๐๒}คือ^{๒๐๓}เฮอริเบิร์ต^{๒๐๔}โรว์ดส์^{๒๐๕}ฮาร์มส์^{๒๐๖}สตรอง^{๒๐๗}นั่นเอง^{๒๐๘} ต่อ^{๒๐๙}จาก^{๒๑๐}เวลา^{๒๑๑}ที่^{๒๑๒}เรา^{๒๑๓}สนทนา^{๒๑๔}กัน^{๒๑๕}หน้า^{๒๑๖}เตา^{๒๑๗}ไฟ^{๒๑๘}สัก^{๒๑๙}๗^{๒๒๐}เดือน^{๒๒๑} จึง^{๒๒๒}มี^{๒๒๓}ผู้^{๒๒๔}พูด^{๒๒๕}พบ^{๒๒๖}ศพ^{๒๒๗}ภรรยา^{๒๒๘}เขา^{๒๒๙} ปรากฏ^{๒๓๐}ว่า^{๒๓๑}หลุด^{๒๓๒}อน^{๒๓๓}ตาย^{๒๓๔}เพราะ^{๒๓๕}สาร^{๒๓๖}หนู^{๒๓๗} ใน^{๒๓๘}เดือน^{๒๓๙}มกราคม^{๒๔๐} ค.ศ. ๑๘๘๒ ฮาร์มส์สตรอง^{๒๔๑} ถูก^{๒๔๒}ศาล^{๒๔๓}ตัดสิน^{๒๔๔}ให้^{๒๔๕}แขวน^{๒๔๖}คอ^{๒๔๗}ตาย^{๒๔๘}ที่^{๒๔๙}คุก^{๒๕๐}กลูเซตเตอร์^{๒๕๑} ดัง^{๒๕๒}คน^{๒๕๓}โดย^{๒๕๔}มาก^{๒๕๕}ทราบ^{๒๕๖}กัน^{๒๕๗}แล้ว^{๒๕๘}นั้น^{๒๕๙}.

ดู^{๒๖๐}ข้าพเจ้า^{๒๖๑}คิด^{๒๖๒}ต่อ^{๒๖๓}กับ^{๒๖๔}คน^{๒๖๕}ทุจริต^{๒๖๖}เหล่านั้น^{๒๖๗}เสีย^{๒๖๘}จริง^{๒๖๙}ๆ^{๒๗๐}ทีเดียว^{๒๗๑}.

ในรัชกาล สมัย ครอง พระเจ้า เฮนรี่ ที่ ๗ หรือ อีก นัย หนึ่ง พระเจ้า
เฮนรี่ ที่ ๕ ครอบครอง ราชอาณาจักร อังกฤษ เมื่อ พ.ศ. ๒๐๒๘ สงคราม
ดอกกุหลาบ * ก็ สงบ ราบ คาบ โดย ความ ดำรง ของ พระ องค์ ที่ ได้
ทรง จัด หา หนึ่ง ข้าง ฝ่าย กุหลาบขาว ขึ้น เปน มเหสี ครอบครอง ราชสมบัติ ขึ้น ไป

* สงคราม ดอกกุหลาบ (War of Roses) เปน สงคราม ภาย
ใน ประเทศ อังกฤษ ครบ ปี พ.ศ. ๑๘๘๘ — ๒๐๒๘ ถ้า เหตุ เนื่อง จาก พระเจ้า
เฮนรี่ ที่ ๖ ราชวงศ์ แลงแคสเตอร์ (Lancaster) หรือ ฝ่าย กุหลาบแดง
ปราชัย แก่ ฝ่าย เคตยัค สงคราม ร้อยปี (The Hundred Years War)
ดยุค ยอร์ก (Duke of York) ฝ่าย กุหลาบขาว จึง ก่อ การ กบฏ
กระทำ สงคราม ต่อเนื่อง กัน เรื่อยมา

กาด นน ท่านดอว์ด โรเบอต บรูซ บาตโค่น เชอ พระวงศ์ ท่าง ๆ
 ของ พระเจ้า เฮนรี เปน ชุนนาง ผู้ใหญ่ ใน พระราชสำนัก ท่านดอว์ด เปน
 บุคคล ที่ ซื่อตรง จง รัก รักดี ต่อ พระราชา เปน ที่ ยิง ทั้ง คุณ สมบัติ
 เหล่า นั้ ยัง ครอบงำ ไป ถึง บุตร ชาย คนเดียว ของ ท่าน คือ ฮอนเนอว์ เร
 เบอต ชาร์ลเคอช บาตโค่น ชายหนุ่ม ผู้ บังเกิดด้วย เอติชาเบธ ภรรยา
 ผู้ ตูต สวาท ซึ่ง ได้ ถ่วง ต้ม ไป เปน เวตา นาน แล้ว

สำหรับ ชาร์ล เขา เปน บุรุษ ที่มีลักษณะ หมดจต กระวัด ทัด ดวง
 หน้า อัน ยม เก่ พอ ที่ จะ เปน เล่ห์ แก่ เหล่า สตรีเพศ ทั้งหลาย อย่าง ตูต ต้ม
 แต่ เปน สิ่ง นำ เสีย ดาย มิใช่ น้อย ที่ เขา ไม่ มีความ สามารถ อันใด เลยเลย
 ที่เดียว เค้า แต่ เจ็บ ขรม คตอด ทุกขณะ กระนั้น จัก ไม่ ต้อง สงสัย ก็ได้
 ว่า เขา ต้อง เปน ผู้ มี ร่าง กาย อ่อนแอ คล้าย สตรี ที่มี ปาน อย่างไร ก็ ตาม
 เขายัง มี จิตต์ ใจ จง รัก รักดี ต่อ พระราชา อัน เปน สิ่ง ประเสริฐ สำหรับ
 มนุษย์ อยู่ เสมอ

ทั้ง บิดา และ บุตร อาศรัย อยู่ ใน เคหะสถาน อัน กว้าง ใหญ่ ริม พระ
 ราชวัง ซึ่งมี นาม ปราบกฏ แก่ บุณชน ทั้งหลาย ว่า คฤหาสน์ 'บาตโค่น'
 คฤหาสน์ นั้ แม้ จะ ใหญ่ โต ประการ ไใด ก็ ยัง เจ็บ เหวง ไม่ ตั้ง จะ สง่าผ่า
 แเผย เนื่อง ด้วย ท่าน ดอว์ด ไม่ ค่อย เอา ชูระ ผัก ไม้ ใน ทางบ้าน ซ่องมาก
 มาย นั้ มัก เห็น แก่ ราชการ เปน ส่วนใหญ่ เสีย ที่เดียว ประกอบ ทั้ง ขาด
 แม้ บ้าน ข้า เปน สิ่ง กระนั้น ก็ ภาย ใน รั้ว กำแพง คฤหาสน์ ยัง มีความ
 สดอาด หมดจต ราบรื่น จัก ชูแห่ง ผู้ ได้ ทัก นาม มิใช่ น้อย บุคคล คนเดียว ที่

เขาใจได้กิจการบ้านช่องนี้เป็นสัตว์เพศ เจ้าหัดนอนคือ มารี โบเดนย์
ผู้มั่งคั่ง ผ่องแผ้วผดุงอยู่ บ้างเล็กน้อย แต่สำหรับเวลาบดเคี้ยว เธอ
เป็นสัตว์ที่มีความดีดั่ง ช่อน อยู่ เป็นอนงค์ประการ

เพียงภายนอกทราบ แต่ว่าเจ้าหัดนอนเป็นกำพร้า ได้ท่องเที่ยว
ระเหเร่รอน มาจากประเทศฝรั่งเศส ที่สุดได้พบกับท่าน ลอร์ด โรเบิร์ต
ผู้รู้จักเวทนา สังสาร แก่ หึงสาธุ รุ่ง กะเคาะเยยงนี้ ท่านจึงชวนมา
พักอยู่ในคฤหาสน์ ยิ่งนานวันเข้าเพียงไร คุณความดีของนางก็
ปรากฏชัดแจ้งขึ้นเพียงนั้น จนเป็นที่รักใคร่เชิดชอของเจ้าของเคหะเป็นที่ยิ่ง

เจ้าหัดนอนมีร่างเด็ก ประเปรียว คด้ายเด็กชายกำลังอยู่ในวัย
คะนอง วุฒิหน้าหัดนอนเป็นรูปไข่ อันปราศจากรอยตำหนิแม้เพียง
ปรมาณู โดหิตยามสาว บ่มผิวพรรณ ให้งามต้องจิตต์ใจมิรู้สร้าง
ซึ่งจะพรรณนาต่อไปสุดจะหยาบ ขกขึ้นมากด่าให้ถูกต้องได้ เป็น
ความงามที่บังเกิดผลให้ซาร์ตหนุ่ม — ในบางครั้งอาจสำรวจภาพ โดย
ขึ้นตาว่าหัดนอนคือ นางเทพธิดา จุติลงมาจากสวรรค์ แต่เขามิ
นิสสัยขิรม จึงมิได้แสดงอาการปรีชาผิตปฏิบัติไปเช่นไร

กิจวัตรอันเคยของคู่หนุ่มสาว ก็คือ ในตอนเย็นเมื่อมีอากาศ
โปร่งใส ค้างก็พากันเดินเป็นการออกกำลังไปตามถนนกว้าง หัดเมือง
แล้วข้ามผ่านหน้าพระราชวัง มาสู่เคหะแห่งตน เริ่มแต่ก้าวออก
นอกเขตบ้าน การสนทนาปราโมทย์ นับว่าน้อยที่สุด ส่วนดวงใจภายใน

ในมิปรากฏว่าใครผู้ใดหยิ่งถึง แต่พิเคราะห์ดูเห็นว่าคงเป็นการ
ตรงกันข้ามกับอาภัพกิริยา ฉะนั้นไหนเลยทั้งต้องจะคอยเร่งเวตา
ให้ถึงกำหนดที่จะมีโอกาสอยู่ใกล้ซึ่งกันแต่กัน ทั้งเหตุหนึ่งอาจ
แสดงเป็นพยานหักถากอย่างชัดเจน

เหตุนี้คอนเข้าวนศุกร์ แอสเธอร์ ดำไว้คนสนิทได้นำกระดาด
ขึ้นเด็ก ซ่อนเร้นมาตั้งให้มารี นายสาวของตน เจ้าหัดอน ขำเื่องปราด
เดียวเคา หน้าอิน เปดงปดงก็พด้นดังดซัด ในกระดาดนั้นม้อักษร
เขียนว่า

“วันเสาร์, อย่าเหลวไหล!”

พ.

ฤทธิเดชแห่งข้อความในจดหมายยังผลให้สาวน้อยถึงกับกระโจน
ขึ้นไป ล้ออีก ล้อบนบนที่นอน ดวงหน้าอินอาบด้วยอัสสุสรูสึกคล้าย
กับมีภาพแห่งร่างของชาร์ดคอยเด่นชัดขึ้นปรากฏกับจักษุ เคาหน้า
ซึ่งยิ้มแผดคล้ายเด็กปราศจากเคียงดำ กระทำให้เจ้าหัดอนเฝ้าแต่รำพึง
ถึงมิได้ขาดวินาที อา! เปนได้หรือที่หัดอนรักเขา!

“เรารักเขา! เอ๊ะ, เปนไปไม่ได้! นี่เรามากระมังหนอ!”

เจ้าหัดอนแผดขออกอุทานเบาๆ

แต่นั้นมิใช่สิ่งที่สมควรจะเชื่อ เพราะปราชญ์ย่อมลงความ
เห็นตรงกันว่าความรักที่บรรยายออกมาได้น้อยนั้น แสดงถึงความ
รักอันซึ่งสุดดวงจิตคิดว่าบริสุทธิ์มากมายเหลือจะนับได้ทีเดียว

สิ่งใดหนอที่จะบังเกิดขึ้นภายหน้า ซึ่งเป็สิ่งที่ไม่อาจที่จะคาด
ถึงได้!

คุณสมบัติอันประกอบด้วแต่ความกล้าหาญของเจ้าหัตถ์น้อย
เต็มถึงทุกขณะจิตต์ บัดนี้คุณกลายเป็นผู้คอยหวาดสัพึงกลัวต่อ
สิ่งต่าง ๆ เฝ้าแต่จ้องดูเวลาดังคอยดั่งเคยไปทีละน้อยจนทีสุดก็
ถึงกำหนด

ทุก ๆ ครังมารเคยปัดมปิดที่จะได้เดินร่วมกับชายหนุ่ม ครัน
คราวนี้ดูกลับเป็นการตรงข้าม รู้ดีถนัดหนวดสะท้อนจนเป็นสิ่งผิดดัง
เกิดแก่ชาวต

เขาทักว่า “เธอไม่สบายหรือจ๊ะ มารี?”

เจ้าหัตถ์น้อยยิ้มเพื่อให้เขาคายใจ “จริง ๆ นะคะ ชาวตดิฉัน
รู้ดีถนัดวงเวียนเล็กน้อย แต่เชื่อว่าการเดินเดินของเราคงจะทำให้
ดิฉันสบายขึ้นอย่างแน่นอน”

ชาวตถอนหายใจใหญ่ แม้จะมีอาการผิดปรกติ ดูเจ้าหัตถ์
ยังงามประเสริฐมิได้คดาย ส่วนเจ้าหัตถ์เองก็พยายามตอบชม
โฉมของเขาอยู่เสมอ คงจิตต์ต่างกันก็ตรงกันเป็นเส้นเดียว พอ
ผ่านเขตต์ถนนร้างเพียงสักครู่ ทั้งสองรู้ดีถนัดว่าความในใจจะ
ออกถื่นได้มิได้เป็นแน่นอน แต่อนิจจา! มีเหตุหนึ่งบังเกิดขึ้น
เสียแล้ว!

พริบตาหนึ่งเอง ชายช้วนดำดำมคนก็กระโจนข้ามคูมากด
ถนนพลางวิ่งเข้าได้ คนแรกที่จะกระทำของชายหนุ่มก็คือ นุดแซน

มารี ออก วังหน แต่ดวงตาของคนร้ายคนหนึ่ง ตามารถ บังคับให้
 หด่อนจำใจ สบัดพร้อม กับ เวตานั้นเอง ปลายดาบ ของ คนหนึ่งก็พุ่ง
 ทะลุ คัน แขน ขาวดี ต้ม ดังกับที่!

เขาเงยหน้าขึ้น เบ้ เบี้ยวด้วยความปวดเจ็บ ขึ้นมองดูมารี ปากก็
 ร้องว่า “มารีจำ, มารีที่รัก ช่วย—ช่วยฉันด้วย!”

หยาด อัดสุด ไหลริน ลง เป็นทาง โดยความ สงัดร เมื่อได้
 ดับ คำว่า “ที่รัก” ของเขาเข้าเท่านั้น ก็เปลี่ยน อิริยาบถทันที
 ภายใต้นี้ด้วยความแค้น เร็วดุจฟ้าแลบ เจ้าหด่อนวิ่ง พรูด ไป โดด
 ร่างคนรัก หยิบ ฟัน ท่อนใหญ่ ถนัดใจขึ้น ประเคน ท้ายทอย เจ้าคนร้าย
 จนเต็มแรง มันร้อง ได้คำเดียวก็ล้ม พาด ลง กับพื้น!

มารี ฉวย โอกาสยึดดาบ ไว้เป็น อาวุธ กระทำให้ศัตรู อีกต้อง
 คนที่วิ่งเข้ามา ชงก่ ตึง โดยความผิด คาด!

“หมายความว่าอะไรกัน มารี!” เจ้าคนผอม ตะโกน เป็น
 สำเนียงที่ รุ้จัก กัน อย่าง ดนนิธ ดนนิม

“โอ้ พอต, ดิฉันทำไม่ได้ เขามีรู้เรื่องอะไร เลยทั้งเป็นคนชื่อ
 ตรง ยิ่งกว่านั้น เขาเชื่อดิฉันก็เพราะเขา—เขา—”

บุรุษผู้ ม่นาม ว่า พอต ตวาด สดุด โดยเร็วว่า “รัก มึง นะซี
 อีฉวยร้าย ระวาง ตัวเถอะ มึงจะต้อง ไป นรก เดียวนี้!”

เขาพัก โทโสแผ่น เข้า ประชิด มารี ยึดกาย เป็นสังำ ดุจ นางพญา
 ไกรสร มี ความคิดอย่าง เดียว ที่จะ ยอม พลี ชีวิต เพื่อ คนรัก หด่อน

คง ดาบ หดบ มา ข้าง ซ้าย พดาง บัด ดาบ ศัตรู เต็มดัง “๗” ก้อง
เขา เลย พดาด เซ ไป ข้าง หน้า

“มิ่ง — มิ่ง จะสู้ของ คุณครู รึ ?” พอด ร้อง เมื่อ ตัง หดัก ได้ ใหม่
แต่ เจ้า หด่อน ไม่ ยอม พัง เต็ม และ เริ่ม เบียดัน ทำ ของ ยุทธ เป็น ฝ่าย รุก

ด่อน พอด นึก เต็ม ว่า ตน เป็น อาจารย์ ย่อม รู้ เหตุ ยม แห่ง ศิษย์
ทุก ทำ นึก คิด ผิด อัก โห ความ ต่ เต็ม ของ เจ้า หด่อน แทน คน รุก ทาง เพื่อ
ความ อึด สัระ ภา ย่อม ใจ ให้ เกิด ชิง ไหว ชิง พรียบ อย่าง แปร ตก ครั้ง แรก พอด
พยายาม บัด บ้อง ตาม ขรรคม ดา แต่ ดาบ ศัตรู หมุน ซ้าย ซวา โกล่ ท หมา ย
ด้า คัญ เข้า ทุก ขณะ จิตต์ เหนือ ภาพ เริ่ม ไหว ออก เม็ด เชื่อง จน ซาบ
อาบ ทัว ร้าง ก่อน ที่ เขา จะ ทราบ ถึง ความ ผิด คาค งา ดาบ แปร เต็ม เข้า
จัก มุ แต่ เมื่อ เขา ไค้ง อาวุธ ขึ้น รับ ยัง มี ทัน ดัม ผัด ดาบ ศัตรู กลัด หมุน
กลัด ดัง แร่ง พัง ทด ได้ กระ ตุก โห ประ วั ดัง ซื่อ บ พอ มารี ซัก อาวุธ ออก
พอด ก็ หมุน เซค ว้าง กระ แทก ลง กับ พน พลุ ธา โครม ไหญ่ !

ฝีมือ ของ เจ้า หด่อน กระ ทำ ให้ ลูก ดุ่มน พอด ทั้ง สอง คร้าม ซื่อ รับ
วิ่ง เข้า ประ คอง นาย ของ ตน อุ่ม หาย ดับ ไป ใน ฉนะ

เสียง เต็ม ก็น เจ้า หด่อน ก็ ฟุบ ลง ข้าง ๆ ซาย หนุ่ม ด้วย ความ อ่อน
เพี้ยย ซา รัด เอ็ม มือ ออก ไป จับ มารี ไว บับ แน่น จน เจ้า หด่อน ต้อง
ผน เหย หนา ซน มอ ซึ่ง ประ สบ กับ ด้าย ดา ของ เขา อัน จ้อง ตรง เบ็ง
แต่ ดัง ความ หมา ยชนิด หนึ่ง ไป ยัง หด่อน มารี ทราบ ดี ว่า ความ หมา ย
ของ เขา มี เพียง ไว ความ รุก สามารถ ช่ม ใจ ให้ หด่อน ซบ ศัรณะ

ตงบน ทรวง ออก เขา ค่อย เชย คาง ขน ต่าง จ้อง จักษ อัน มัว ด้วย พิศ
 สว่าง ซึ่ง กัน แก กัน ลึก ครัว แล้ว วง หน้า ทงต้อง จึ่ง เชยอน เข้า โถง จัน
 ขิด สนิท เปน เนอ เดี่ยว ทงต้อง ต่าง จุมพิตก กันอย่าง ตูตติม อันแต่ง
 ความ ใน ใจ ซึ่ง กัดกั กัดม มาเปน เวลา ช้านาน แล้ว รด จุมพิตก ซาบ
 ซ่าน ทวทุกขุมขนจนกายเรวร้อน ฝนผ่าว ปาก ซึ่ง คิด ว่าจัก พดอด ถ้อย คำ
 อัน ช่อน หวาน กัดบ บัด โดย ไม่ทราบ ว่า สิ่งใด บังคับ ได้แต่ เผ้า จุมพิตก
 — จุมพิตก ด้วย ความ แค้นรัก !

บาดแผล ของ ชารัด นับ ว่า ไม่ เปน ของ เด็ก น้อย เมื่อ มารู้ ได้
 สติ จึ่ง รีบ ฝน จาก วงแขน ชู รัก ค่อย ประคอง เขา ตก ขน พดาง พวง พา
 เดิน กัดบ ด้วย หัว ใจ อัน ปราโมทย์ ใน รด แรก รัก ที่ หน้า ประตุ ทงต้อง
 พบ ท่าน ลอวัด เข้า พอด

ท่าน จึ่ง เข้า ไป โถง ด้วย ความ ตื่น เต้น “ ชารัด, ลูกรัก ! เกิด
 เหตุ สิ่งใด ขึ้น กับ เจ้าหรือ ? ”

มารี ชิง ตอบว่า “ เจ้าคะ, เขา — เขา ถูก กระทบ ร้าย แต่ ไม่
 ร้ายแรง เท่า ที่ ท่าน นึก หรอก เจ้าคะ ”

“ อนิจจา เอ๊ย, ศัตรู เรายัง มี — ยัง ไม่ หมด ! ” ชาย ชรา ร้อง
 ก้องจนร่างเซซวนด้วยความ แค้น

มารี มิ รอ อยู่ ให้ เสีย เวลา พา ชายหนุ่ม เดินต่อไป จนถึง ห้อง ของ
 เขา จัดแจง ให้นอน อย่าง เรียบร้อย พร้อมแล้ว ทั้ง ทำการ ปฐมพยาบาล
 แต่ พอ หด่อน จะ ก้าว ขาไป เขาก็ เผยอกาย จับมือไว้ เจ้าหด่อน จึ่ง จำใจ
 หัน กลับ ลงนั่ง ซ้าง ๆ พดาง ก้มลง จุมพิตกริม ฝีปาก คนรัก อย่าง แค้น สว่าง

ชาว์ต เอ่ยขึ้น “ มารี, เธอ ต้อง อยู่ นี้ ตราบ ที่ เธอ อยู่ ห่าง ฉัน จะไม่ มีความ สุข เลย ”

หัตถอน ยิ้ม รั้ง รัก ขอบ คุณ เขา เป็น ที่ ยิง ดวง หน้า เค็ม ไป ด้วย สาย เลือด เจ้า หัตถอน ไม่ สามารถ จะ เผย ปาก พูด ได้ แต่ ดับ คำ มือ ของ เขา อยู่ ไป มา

“ เธอ ควร รู้ นาน แล้ว มารี ” เขา กล่าว ต่อ “ ว่า ฉัน รัก หัตถอน เพียง ไร แต่ ความ อองอาจ กระ ทำให้ ฉัน ไม่ กด้า แต่ พัง รั้ง ขณะที่ เธอ ยอม พด ชีวิต เพื่อ ฉัน มารี พูด ให้ ชื่น ใจ ลึก คำ เธอ ว่า เธอ รัก ฉัน และ — และ จะ ไม่ อยู่ ห่าง ฉัน เลย ”

หัตถอน หอบ หน้า อาย ม้วน ความ รัก สามารถ ช่ม ใจ ให้ กระ ชิบ ท หู เขา ว่า “ ค่ะ, ชาว์ต ดิฉัน รัก เธอ และ จะ ไม่ อยู่ ห่าง เธอ เลย ”

ทันใด ริม ฝี ปาก ทั้ง ชาย หญิง ก็ สัมผัส กัน อีก ครั้ง เพื่อ ตระ ความ ทรง จำ แห่ง ความ รัก อัน บริสุทธิ์ ไม่ รั้ง ต่าง ไว้ ชั่ว กัด ปา ด่าน

บัดนี้ ที่ คู่ หนุ่ม สาว อยู่ ระหว่าง ห้วง แห่ง ความ สุข ฝ่าย ชาย หนุ่ม ผู้ มี นาม ว่า พอด กับ ลูก สุ่ม ก็ กำลัง เดินทาง ไป สู่ เคหะ แห่ง ตน สำหรับ พอด เขา ได้ รับ บาดเจ็บ อย่าง ล้ำ หัส จน พอก พ้อง อีก สอง คน ต้อง ช่วย กัน หาม ชาย หนุ่ม คาง เค็ด คอ สิ่ง ที่ ได้ ประดับ เป็น ที่ ยิง เผ่า แต่ สบด ลำบาน กล่าว คำ ผรุสวาท จน คด ยอด ทาง โดย ความ โทสะ

ผู้ใด ได้ เห็น เลหา สัน ของ พอด เขา แล้ว ย่อม รั้ง รัก แปลก ใจ ใน อาการ ประพฤติ อัน ชั่วร้าย ของ เขา เป็น ที่ ยิง ทั้ง จะ พิศวง มาก กวาม

ถ้าทราบ อีกว่า เขาเป็น บุตร ของ ดยุก มาดโบร์ ชุนนาง ผู้ใหญ่ คน
หนึ่งในราชสำนัก ของ พระเจ้า ทูคอร์ ทั้ง เป็น เจ้า ของ กฎาสนัน อัน
มีความ โอฬาร ไม่แพ้ผู้ใด ใน อาณาจักร อังฤษ เดียอีกด้วย

พอดพอลถึงกับไปหาบิดาของเขาในห้องสมุด อธิบาย อย่าง ดูก
จนถึง ถึง ที่ เปน มา แล้ว ที่สุด กล่าว ว่า “ เพราะ มาริ มาริ คน เดียว
คุณ พ่อ มัน — มัน ทรมณ์ ต่อเรา ! ”

ร่าง เขา ต้ม ชวบ ลง ด้วย ความ เจ็บ ปวด กระทำให้ บิดา ต้อง
รับ เข้า ประคอง ไว้ โดย เร็ว

“ ยิ่ง กว่า นั้นอีก ” ชาย หนุ่ม พูด ต่อ ขาดเป็น ห้วง ๆ “ มันกลับ
ไปรัก อ้าย ซาร์ต พวกกุกุหลาบ แดง และ มาริ — มัน — หาดาน คุณพ่อ นั้น
และ — กลับ ทด แทน บุญ คุณ ผม ที่ ได้ ถอน เพลง ดาบ ไว้ ให้ มัน โดย วิธ
นี้ ! ” เขา เนะ คอ เลื้อย ทาง ขว้าง เพื่อ ให้ เห็น บาดแผล ซึ่ง โดด คัด คัด กรัง
อย่าง น่า กลัว

ดยุก มาดโบร์ ตึง เพราะ มี นึก เคย ว่า การ จะ กลับ เปน ไป เช่น
ท่าน ชูมือ เปน เชิง ปฏิญาณ ต่อ พระเจ้า ว่า “ ไม่มี สิ่งใด ใน โลก แล้ว
ที่ จัก ขว้าง มิให้ ข้าพเจ้า แก่ แค่น ! ”

เรื่อง ต่าง ๆ จึง เปน อัน กระจ่าง แจ้ง ดยุก มาดโบร์ พรหม พวก
ฝ่าย กุกุหลาบ ขาว ยัง มี ใจ เคียดแค้น ต่อ พระเจ้า ทูคอร์ แต่ ขัด ที่ ดอร์ค
บาด โคน คอย เปน ก้าง ขว้าง คอ อยู่ จึง คิด การ จะ ประหาร เดีย โดย
ใช้ มาริ หาดาน ตัว ผู้ ชำนาญ ใน เพลง ดาบ ปลดอม ตน ไป หา โอกาส คัด ต่อ

กับ ศัตรู คง ได้ บรรยาย มา แล้ว แต่ การ กลับ ตรง กัน ข้าม เนื่อง ด้วย
 มาวิ เกิด มี ใจ ประดิพัทธ์ ชื่น กับ ชาร์ต หนุ่ม ดั่ง ทั้ง หลาย เคย แปร
 ประวน ผิด จาก ความ หวัง จน ดัน เริง

✱

*

*

*

ตามเงื่อนไขของ ท้องอาการ บัญของ ขาวรดกหาย เป็นปรกคิตด้วยเหตุ
ที่มาร เป็นยาพิช บำบัด พิษ แผล ได้อย่าง วิเศษ ข้าความ ชอน โชน
ถมน ถมอม ของ เจ้า ห่อถอน ยัง ผล ให้ เขาได้ รับแต่ความ โถม นคิมมีดัง ไ
เปรียบ ฉะนั้น ผล ที่ ได้ รับ ก็คือ หายคินหายวัน จน นับว่า เป็นปรกคิต

กิจวัตรในการเดินทางอากาศได้เปลี่ยนเป็นการชมสวนอัน
ตระการตาหลังตก และทั้งเพิ่มเวลาดูรังอรุณขึ้นอีกภาคหนึ่ง ทั้งสอง
ชอบวิ่งแข่งออกกำลังกาย บางครั้งมาพยายามสอนเพลงดาให้
ชายหนุ่มจนเขามีความรู้บ้างเล็กน้อยแล้ว

เช้าวันหนึ่ง อากาต์ ไปรังใต้ ท้องฟ้า ปราศจากเมฆหมอก มาร
 วังหน้ คนรัก หดึก หดบ ตาม พุ่มไม้ ไป ลัก ครู่ ก็ แดง รอ ให้ เขา ได้ ทน
 ขาวดี จึง ถือ โอภาส อัน รวบกายเจ้าห่ออันไว้ ในวงแขน พดางจุมพิตก
 แดว จุมพิตก เถา

มารี, ฝ่ายนี้ อย่าหนี ไป อึกนา มิ ณะนั้น ฉนั้นจะ พิพากษา โทษ
หุดอน ให้ ตั้ง ไป กว่าน อักหลายเท่า

หัดอื่น ไม่ตอบ กัดฟัน ซุก คีร์ชะ แบน ทรวง ออก ซู่รัก เซาค่อย
เซย คาง ฐน ถาม ว่า “เออ มารี ถาม จริง ๆ เอะ เธอ รู้ จัก กับ อ้าย
พวก เหล่า ร้าย ที่ ทำ ร้าย คุณ หรือ จ๊ะ?”

เจ้าหัตถ์หนึ่ง แต่เมื่อเขากระเข้ากระชั หนักเข้าก็ตอบ เบียงเตี้ย ว่า “ดิฉัน รุ ทรัก แต่บอกไม่ได้ อย่างไร ก็ ตาม เธอ จง เชื่อ เกิด ว่า ดิฉัน ยัง คง รัก เธอ และ จะ นิ ยอม ให้ ผู้ ไต มา พราก เธอ ไป จาก ดิฉัน เอย ใน ชีวิต ”

“พอแล้ว ยอดรัก ฉัน เชื่อ หัตถ์หนึ่ง ออ! แม่ ยอด ชีวิต ” เขา พลอด แต่ พอ โผ เข้า ไป หา เพื่อ ประสงค์ ตั้ง หิ้ง ซึ่ง มารู ทรัก เจ้า หัตถ์หนึ่ง ก็ หด เติบ ด้วย ความ ใจ อัน เปน นิ สัตย์ เอย ทำให้ ชาย หนุ่ม กอด ญ่า เข้า เต็ม กำ ทั้ง กว่า จะ จับ หัตถ์หนึ่ง ทำ โทษ จน สิ้น แค้น ก็ เหยื่อ ภาพ แสบ ตก

รุ่ง ขึ้น ใน ตอน เย็น มารู ทรัก แต่ง กาย เพื่อ ได้ วิ สั ตระ กับ คน รัก เช่น เคย แต่ เมื่อ ถึง ประคูดวง เจ้าหัตถ์หนึ่ง ไม่ เห็น ชาว รัด เขา เคย มารู ทรัก อยู่ ก่อน ณะ ที่ นั เติ มอ บด น — ออ — ตั้ง ไต บัง เกิด ขึ้น กระ มัง — มารู ทรัก รู้ ตั้ง สั ทร์ ณ ใน ใจ เปน ที่ ยิง

เจ้าหัตถ์หนึ่ง หัก ใจ ก้าว เข้า ไป ใน เขต ศั ดน นึก ว่า บาง ที่ เขา จะ เติ น อยู่ ข้าง ใน บ้าง แต่ ไม่ พบ ใน ที่ สุด เมื่อ เติ น มา ถึง มุม กำ แพง ที่ ติด กับ ถนน เจ้าหัตถ์หนึ่ง ได้ ประส บ ภาพ ะ หนึ่ง เป น ภาพ ที่ ยิง ความ คิน เติ น ไว้ กับ หัตถ์หนึ่ง เป น อเนก ประการ

ร่าง บุรุษ ชาว ผู้ แรก ด้าย ตา มารู ทรัก ทบ กว ุ ทน ท ว่า คอ ท่าน ลอ รัด บาด โคน เอง นอน เหยียด คม โด หิด โหด อาม หน้า โอ, น่า สย ด ดย อง เติ น นี้ กระไร !

เจ้าหล่อน หัก ความ กัดเดิน เข้าไป จน ชิด รู้ ดี ว่า ท่าน ตอวัด
ยังมี ตม หาย ใจ อยู่ จึง รีบ วิ่ง กลับ ไป บอก เหตุ ผู้ คน ใน บ้าน ให้
มา ช่วย อุ้ม ประคับ ประคอง ไป ตู๋ ห้อง ถัดมา ตัว ของ ท่าน มารู้ เผื่อ
พยาบาล ด้วย ความ เหน็ดเหนื่อย อยู่ ดี กว่า ชาย ขราก็ ค่อย ดม ตา ชน

“ไม่ได้—ไม่ได้—เอาลูกข้ามา—!” เปนเสียงตะเมอเพื่อ
มารู้เข้าประครองไว้ ท่านจึงได้สติ อัดลู่ซดค่อยไหลริน คดอจกษ
“มารู้—มารู้เขย มัน—มันพาเอาซาวด์ไปเสียแล้ว—อนิจจา—ถูก
รักของพ่อ”

“มันคือใครเต้าเจ้าคะ?” เจ้าหัดนอนถามลูกตน

“พ่อไม่รู้จัก” ท่านตอบ อ้อยๆ “มันมีห้าคนด้วยกัน อ้ายหัวหน้ารูปร่างสูง มีรอยแผลเป็นที่ต้นคอ อ้อ มารี, ร้ายกาจเสีย นี่กระไร ชาร์ตเขาไปหาพ่อตำราภาพถึงเรื่องเกี่ยวกับตัวเจ้า มาร์เอ๋ย อัยย้า อ้าย พ่อยังมีทนต์ดำขึ้นดีด้วย มัน... อ้ายเหตาร้ายก็เผ่นตงมาจากกำแพง!”

ท่าน ตอวัด หุดเอือก เคียง แห้งผาก จน มาวิ ต้อง ยืน ถ้วยน้ำ ไป
ให้ “มัน ตรง เข้า เต็ม งาน พ่อ ทน ที่ แต่ ชาร์ต ไม่ เป็น คน ขาด ดน เช่น
ก่อน เขา โถม เข้า รั้ว แต่ ส่วน ตัว พ่อ ก่อน นร ดัก คน ก็ เห็น อ้าย เหล่า ร้าย
คน หนึ่ง ซึ่ง เป็น คน ทพ ด ภาพ ขา เขย ก ยก ดั่ง หนึ่ง ชน มี เงามัน ปลด าบ มา
กระทบ สาย ตา ต่อ จาก นั้น พ่อ ก็ ไม่ ได้ สติ จน — จน บัด นี้ โอ, มา วิ
ขอ น้ำ ให้ พ่อ กิน อีก ครั้ง เกิด ”

เจ้าห่อถอกกระทำตาม วาฬิ่ง ในใจว่า “พอด อักแล้ว และชาย
ชาเขยก็ คือ เบรียง รวดตังซ้ นักพันดาบชาวฝรั่งเศสผู้มั่งมีเยี่ยมที่สุด!”

“คุณพ่อ” ห่อถอก เขย คด้าย กับ ลำบาน คน “อย่า ตกใจ เลย
เจ้าคะ ดิฉัน จะ พยายาม สืบ นำตัวเขา มาพบ คุณพ่อให้ได้ แม่ ชีวิต
ของ ดิฉัน ก็ ยอม สละ”

ถอว์รดาบ โค้นคั่นเต็นไปด้วยความปดัม ท่านเขอม มื่อไปถูบศัวัระ
สะโก ใน อนาคต ด้วย ความ รักใคร่ ส่วน ใจ ไม่คิด เห็น เลย ว่า จะ เปน
ผล ดำเร้ว ดัง ความ ประสงค์ ของ เจ้าห่อถอก

ความ แค้น ประกอบ กับ ความ รัก บังคับ มิให้ มารู้ อยู่ เน้นซ้ำ เจ้า
ห่อถอก เตรียม แต่ง กาย อย่าง แนบ เน้น ไม่ รุ่มร่าม ดำเร้ว แล้ว ก็ รับ
ออกจาก ลำนัก ตรง ไป ยัง ที่หมาย โดย ด่วน ใน ใจ นี้ ก็ เพียร ภาวนา
ขอ อย่า ให้ ชาย ที่ รัก เปน อันตราย ไป เท่านั้น ห่อถอก ถัด เตะ มา ถึง
คฤหาสน์ ศัครุ โดย ความ มานะ แล้ว!

กาดัน เปน เวศา พลบ ด้พาน ประตู ที่ ทอด ข้าม คุชักร ชน ไป อยู่
คน ตะมั้ง มาร์ เฝ้า แฝง คน รอ อยู่ จน เติง ภาย ใน กำแพง เจียงม สังกัด
เมื่อ เชื่อ ใจ ว่า คน เหล่า นั้น คง พากัน หลับ นอน พักผ่อน ร่าง กาย จนหมด
สิ้น แล้ว เจ้าห่อถอก จึง ค่อย เขยอน คน ลง ใน คุ พยายาม กระเดือก
ข้าม ฟ้า อัน ใต้เย็น ยะเยือก โดย มิได้ หวาดหวั่น ที่ สุด ห่อถอก ก็ บรรลุ
ถึง ริม กำแพง ฝั่ง คุ ข้าง โนน โดย สดุดิภาพ

มาร์ เเกาะ ฝั่ง ทอด หาย ใจ ดัก คุ พอ หาย เหนื่อย ก็ คดกัน ชน
ร่าง บน ห่อถอก เคย ทราบ ว่า ตรง มุม ด้าน ซ้าย มี เถาวัลย์ ปก คุตุม กำแพง

ซึ่งพอจะเป็นประโยชน์อันดีสำหรับคนได้ ฉะนั้นจึงรีบสาวเท้าไป
โดยเร็ว พอถึงที่หมายหัวใจเจ้าห่อ้นแทบหยุดเดิน นึกไม่ผิด มี
ยามยืนอยู่ข้างบนและมันได้เห็นห่อ้นด้วย

“ใคร?” เป็นเสียงตะโกนถาม

ความคิดอันเฉียบแหลมบังเกิดขึ้นโดยพลัน ห่อ้นแฉ่งทอด
กายลงในที่มืด ครางตอบเป็นเสียงผู้ชายว่า “กนเอง ยามค่ำคืน
จะมา จะขอ บุกหุ้ ดักมวน เคย พัดตก มา ขา แผลง ที่ ข้างล่าง เขี่ย
เจ็บจริง ไฉน ถึง มา ช่วย หน่อยเถอะ!”

“ปะ, นั้น มีเซต คอกรั, เอ็ง มัน บานี่ นา เดียว ข้า ลง ไป เดียว
น และ”

มัน หดง กด เชื้อ ดินริ พลง ค่อย หย่อน กาย ลง มา โดยเร็ว แต่
พอ เท้า ยัง มีทน ถึงดิน มัน ถูก พรวด ชน เจอ พด ของ ดึง ดึง ท้าย ทอย ดุด แวง
เกิด มัน เคย ต้ม ถัง ลง นอน โดยไม่มี เสียง แม้ แต่มัน ย

เป็น โชคดีแล้ว มารู รีบ หนี จาก เจ้า คน เศร้า ที่ ร้าย เป็น กรรม
สิทธิ์ แล้ว ใช้ เภา วิสัย เป็น บันได ก้าว ขึ้น ไป อย่าง ลัด ดก คาย ท้าย
เท้า แผลง ห่อ้น เห็น ทหาร การ์ด กอง ห้าง เรียง ราย อยู่ ภายนอก ให้
รู้สึก แปลกใจ โดยไม่ รู้ เรื่อง ว่า ท่าน ลอร์ด บาด โค่น ได้ ใช้ คน ดินริ ดัก รอย
ตาม เจ้า ห่อ้น มา ครั้น พอ ทราบ เค้า จึง กลับ ไป ทูล ขอ ทหาร การ์ด
รักษา พระองค์ จาก พระเจ้า ทูตอร์ มา เพื่อ ช่วย เหลือ ใน เวลา คับ แค้น

มารู ไม่ มุ่ง คง ถึง ถึง เหตุอัน รับ ใต้ ลง และ รับ ด้ง แขน ไป ตาม
พุ่มไม้ ที่ จิต ประทับ ไว้ อย่าง งาม คา คง รัสนิกร นาย แต่ง อัน นวด

เย็น มา ต้มผล เจ้าห่อถอน ผู้ นก นอย หยทมิ ได้ รับ ความ สุข ใน ยาม
อน น้า พิศวง เชนัน

ประตุ คักใหญ่ บัด ดัน ดาด ดันธิ มารี ตอง ผลักตุ กิม เขยอนแม่ แต่
นอย แต่ เมื่อ เจ้าห่อถอนหัน กายไป กระทบบาน หน้าต่าง ข้าง ๆ กิมเคียง
กรอม แกรบ แ่น แด้ว เจ้า คน ไซ้ คง ต้ม ดง กลอน ไว้ เปน แ่น

ห่อถอน ไซ้ มือ ผลัก เบา ๆ บาน หน้าต่าง ก็ เบ็ด ออก โดย ง่าย โดย
ความ กล้า หาญ เจ้า ห่อถอน บิน กระโจน เข้า ข้างใน พอ ทำว กระทบพัน
จึง รุกข์ ว่า มีมือ อน แข็ง แกร่ง ยืน มา คว่า คอ แด้ว เหวี่ยง ไปชนฝา โดย แกร่ง!

ครัน ฉ่าย ตา ชิน กับ ความ มืด เจ้าห่อถอน จึง เห็น สิ่ง ภายใน ถนัค
นอกจาก พอด ผู้ ยืน เช ไป มา ด้วย ฤทธิ สุรา แด้ว มาดโบว์ ยัง นัง กอด
อก อยู่ บน เก้า อมุ่ม หอง อีก คน หนึ่ง

“มารี — อ้า — มา ให้ — พี — ทำขวัญ คำความคิด — ตักครึงเถิด”
พอด กล่าว ดัน ไก่ ดัน อ้อแอ้

ห่อถอน พึ่งดำนึก คน คราวนี้เอง ว่า ถูก กับ ซึ่งวางไว้ อย่าง แฉ่น ฉลาด
การ ทัมน จิบชาวด มาก เพื่อ ต่อ ให้ เจ้าห่อถอน รับ ตาม แด้ว จะ จิบ ได้ เท้านัน

“อ้าว — มารี — ไร่ พี่ รอ อยู่ นาน แด้ว นันนา” พอด เขย เคือน
พดาง ก้าว เชชวน เข้า ไป หา

เจ้าห่อถอน ตก ทถึง ชิน แกว่งตาม บัด ซ้ายขวา ปากก็ร้อง ว่า “อ้อ
ก้าวเดียว เท้านัน คอเอง จะ หลุด จาก ร้าง”

บางทีพอไม่รู้ลึก แต่เขาเห็นเงา วอบแวบ แห่งแสงดวง พอ จักเป็นพยาน ได้แล้วว่า กำลัง เกิดอะไรขึ้น เขามิรอช้า ชัก ดาบออก จากฝักรีบเข้า ได้ทันที

“ข้า ผู้หญิง ดัก คนเถอะ!” เขาเอ่ย

สุด คำพูด ปลาย ดาบผู้ หญิง ก็ อยู่ ห่าง หน้าอก ไม่ถึง นิ้ว เขา กระโดด ถอย พร้อม ทิ้งดาไว้ อย่างแข็งแรง แต่รู้สึกตัวด้วยกำลังที่ โถม เข้า ประชิด

“มึง จะ เนรคุณ กู ผู้ สอน ให้มึงรึ?” เขาตะโกนถาม แต่มาริใช้ ตอบ ด้วย ดาบซึ่ง เกือบจะ เค็ด ใบหู ได้ ถ้าเขา ไม่ เบี่ยง กายเสีย

ปลาย ดาบทั้งสอง สัมผัส กัน ดัง ก้อง ห้อง มาริ ดูว่องไว ขึ้นทุก ขณะ เพราะภาพแห่งดวง หน้า ขาวรุด เต็มมือ หนึ่ง ถอย อยู่ ตรง หน้า เพื่อ ช่วย ชู ใจ หด่อน บัด ช้าย โถม เข้า ทาง ขวา แต่ ย้อน ดาบ กลับทางซ้าย อีก เป็น พัดฉวน ส่วน พอ ฤทธาคนี แลตลอบอด ทำให้เขาปราศจากความคิด เผา แต่ คอย จะ โถม เข้า ได้ ทำเดียว หน้าอกของเขา จึง เป็น เป้า ให้เจ้า หด่อน อย่างดี คราว หนึ่ง พอตเซถดา หด่อนดี ให้เขา เงย ขึ้นลงทาง อย่างต่ำ ก่อนที่ เขาจะ ตวัด บัด ดาบ ของ หด่อน กลับชักออก โดยเร็ว พร้อม ทิ้ง พู่ กระจุก หน้าอก สุด คาม พอ ชัก ออก พอ ก็ ถ่ม โครม ลง ถึง ขาฏ!

มาด โบว์ ขยับหนี แต่ มาริ ถึง ตัว เสีย แล้ว เลย จำ ใจ คุกเข่า อ้อน วอน ขอ ชั่วค ดัน ผิว หด่อน ไม่ นึก ถึง คุณ ที่ ได้ เลี้ยงดู เจ้า หด่อน มาแค่น้อย แล้ว ก็ น่า กตเว ว่า มาด โบว์ คง เบน ศพ ที่ สอง เป็นแน่

“ซาร์ต — ซาร์ต อยู่ไหน?” หล่อน ตวาดถาม

“ห้อง โต๊ะดิน — ไป — ไป เกิด เขา อยู่ ที่นั่น!” ท่าน ดิย์กตอบ
เสียง กระเด๋

อนิจจา, มาร์ จะ ถึง ที่สุด เดี่ยว ละ กรรมมัง! หน้า ประตู ห้อง พวก
คน ใน บ้าน ยืน เต็ม แน่น ต่าง มี อาวุธ พร้อม มี ขาด มี เลื่อย ดัก คน อย่าง
ไว กัก ตาม ถึง เหล่า นั้น ไม่ สามารถ ทำลาย ขวัญ หล่อน ได้ พิชัย โท โด่ แค้น
ถึง ชัด ชัด มาร์ โหม ไป ที่ ประตู พรวด เคียว เจ้า วาย ร้าย ก็ ถ่ม ดง ต้อง
ศพ ซ้อน ๆ ปลาย คาบ ของ เจ้า หล่อน ทะลุ ทั้ง สอง คน ด้วย ความ แรง

เจ้า พวก ที่ เหลือ อัง ดา เข้า ได้ หมิง ดาว ถอย ไป ซิด ฝาผนัง คง
อาวุธ คุ้ ขวัญ ครอบ กาย จน เห็น แต่ ประกาย ครอบ แวบ เหล่า อินทร พาด
กตัง ทุต ดง เท่า โต๊ะ คุ้ ประคอง มี แทน ขึ้น เท่า ตัว เจ้า หล่อน เผ่า บ้อง กัน
คน จน วั้ ดัก หมด ก่า ดั่ง ปลาย คาบ ศักร คุ้ ครอบ กาย นำ สย ของ ขึ้น
ขณะ ที่ หล่อน เกือบ หมด สติ มี เสียง ไครม คราม ข้าง หลัง แล้ว เหล่า
ร้าย ก็ ถ่ม ผลอย ๆ ลง คุ้ ใบไม้ ร่วง ทหาร การ์ด ข้าง นอก ได้ คุ้ หัก เข้า มา
ทัน และ ก่า ดั่ง ปราม ศักร ของ หล่อน อย่าง เข้ม แรง

มาร์ ยืน พัง ทอด ร่าง พัก สัก คุ้ ก็ หวน รำ ดึก ถึง ซาร์ต โอ! อ้าย
เหล่า ร้าย เมื่อ เห็น เดี่ยว ทำ อาจ จะ ทำ อินทราย แก่ เขา เดี่ยว ก็ เป็น ได้ พด้น
ก่า ดั่ง คุ้ บึง เกิด ขึ้น อีก วาระ หนึ่ง เร็ว คุ้ ฟ้า แดบ หล่อน หมุน ร่าง คุ้ ฟ้า
หมู คน ที่ ก่า ดั่ง คุ้ ดมุน อดวน ณะ กตัง ห้อง กว่า จะ หลุด เป็น ไทย มา
ได้ ก็ ต้อง ประหาร ศักร เดี่ยว อีก หลาย ศพ ข้าง นอก มาร์ หยุด หาย ใจ
อากาศ บริสุทธิ์ เดี่ยว ครั้ง หนึ่ง แล้ว จึง ลง มั่น ไต่ เวียน ลง ไป คุ้ โต๊ะ ดิน

เจ้าหัตถ์อนันท์ หนีทางดียว เพราะเคยลงไปดูนักโทษของดยุ๊กมาด
โบว์เต็มมือๆ แต่ครั้งยังพำนักอยู่ที่นี่ จึงรวดเร็วถึงประตูชั้นนอก
หัตถ์อนันท์ ค่อยๆ ผุดก้อออก แม้จะเบาเพียงไรก็ยังกระทำให้เบรียงรูดังซ
ผู้กำลังนั่งหลับเพลินอยู่ภายในตึกชั้นนั้น แต่เข้าไปนิดเดียวเพราะ
ปลายดาบจืดอยู่ท่าคอยของเขาดูแล

“เปิดประตูนั้น!” เจ้าหัตถ์อนันท์ บงการ

ชายพิการกระทำตามโดยนอบน้อม หันหลังลงก้มไขกุญแจที่
ที่มารู้ใจเต็นท์นักจกได้ประต๋บดวงหน้าซู่รัก ในโอกาสที่หัตถ์อน
เมตตเบรียงใช้เท้าถีบร่างเจ้าหัตถ์อนันท์กระเด็นต๋มไปทางหนึ่ง พอหัตถ์อน
ถูกฟาดดาบออกไปข้างหน้าก็กระทบกับดาบของเขาเข้าพอดี

“มา, แม่ตัวน้อยนี้แหละคือนักโทษของเจ้า!” มันตัวราก
พร้อมทั้งกรากเข้าได้

มารู้หตบเลี้ยงดาบหวอครางผ่านศีรษะไปชั่วเส้นผมเดียว แะ
แฉะเยิงนเอง มันจึงได้ชื่อว่า เป็นเอตทัคคะในปารัต

ส่วนมารู้ก็มิใช่เดว หัตถ์อนันท์ คนที่กำลังอยู่ใกล้กับคนรัก
ซู่ฝักกันขึ้นเดียวเท่านั้น จึงพยายามต่อสู้จนเต็มความสามารถ
เบรียงหตบถ้อยอย่างผู้ชำนาญในเชิงนี้ เป็นเวลายาวนานก็ไม่เอาชัยชนะ
มาสู่ตนได้ ขณะที่ประจันบานกันอยู่ มีทหารกวาดยืนอออยู่หน้า
ประตูแน่น แต่มารู้ไม่ยอมให้ใครเข้าช่วย อย่างไรก็ตามยังเป็น
เหตุให้เบรียงมีจิตใจไม่อยู่กับคน เพราะแม้ตัวจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ

เหล่าทหาร ก็คง ฉีก ร่าง กาย ของเขา เป็น ชิ้น ๆ เป็นแน่ มารู้อีก หด่อน
ต้อง ถอง ถอย ณะ บังเอิญ ตัดุด เกาฮ์ เซ ธดา เบรยงเงอ ดาบจะฟันตงให้
ดม รัก ทันใด บาน ประคูน ขึ้น ใน ก็ถูก ถีบ ออก โดยแรง นัก ฟัน ดาบ
ชาวฝรั่งเศส ร้อง “โอโย!” ออก มา คำหนึ่ง แล้ว ดม ไครม ตง
กับ พน !

มารู้อีก หด่อน หดิด ด้วย ความ อ่อน เพี้ย แต่ เจ้า หด่อน ยัง แข็งใจ
ไม่ เข้า ไป ใน วง แขน ขั้วรัก ที่ อ้ารับไว้

“เรา — เรา เป็น อิดสระ แล้ว ไม่ใช่ หรือคะ, พ่อยอดรัก?” เจ้า
หด่อน จะ อ้อน ถาม เป็น ตอน ๆ ด้วย ความ เห็น ยอ ติเตียน

“ถูก แล้ว, ยอด ที่ รัก ของ ฉัน, จะ ไม่มี สิ่ง ไร มา เป็น อุปสรรค
ระหว่าง ความ รัก ของ เรา อีก จวบจน โลก สิ้นตาย” ชาว ต ปรต อบ ขณะ ที่
กระซิบ ร่ำง สำนั ย ใจ จัน เน้น พดาง กัม ตง จุม พิกัก

เป็นอัน จำ ความ รัก แห่ง หน้ มสาว ทั้งสอง จัก บร วิสั ทข์ ฝั่ง ใต้ ปราศ
จาก ราช เที่ยง แดง พระ สุริยะ เจ้า อัน จะ เค็ด ोन โคจร ขึ้น ด้ เห็น ือ ทิ วร กษ ชาติ
ใน กาด รัง อรุณ ณะ น.

บทที่ ๑

ความจริง! นามของเจ้าห่อถอน ฝู นั้น ควรจะเป็นนามที่ไพเราะที่ดำ
 ยิงขึ้นไปกว่านี้ อีก แต่เมื่อนามว่า “ดวงแข” เป็นนาม ซึ่งชาวเรา นิยม
 ว่าเย็นได้ดัง อยู่แล้ว ฉะนั้น แม้นามอื่น ยังจะไพเราะยิ่ง หรือ หย่อน
 ไปกว่านี้ สำหรับ เรียก ชื่อ สตรี เจ้าห่อถอน ก็ยังมีเคย คิดที่จะเปลี่ยน
 ใช้ นาม นั้น ๆ เพื่อให้เป็นที่พอใจ แก่ผู้ฟังเลย นอกจากนามว่า ดวงแข
 สมัยเพ็ญ ซึ่ง ฟัง ดู ก็ เป็น นาม ที่ พอ จะ ยิง ใจ ของ ผู้ ที่ ได้ ยิน ให้ ติง
 หัดบตา เห็นภาพแห่ง ความงาม ความ เปด่งปลั่งของ พระจันทร์ ในวันเพ็ญ
 ได้บ้างไม่ มาก ก็ น้อย แต่ ก็—นั่นเอง!—คือ ความ งาม แห่ง ไข่มุก
 ของ แม่ ดวงแข สมัยเพ็ญ ใน ยาม ที่ ยังมี เปด่ง ปลั่ง เต็ม ดัด สด วน นึก แต่
 ถ้าหาก บังเอิญ ให้ ถึง คราวที่ เจ้าห่อถอน มี ผิด พรหม ผิด ผ่อง เต็ม ที่ เขา เมื่อ
 ไต่เต้า—เมื่อนั้น—คน โดย มาก ที่ รู้ จัก เจ้าห่อถอน ดี ก็ ยัง อยู่ ระหว่าง
 กิ่ง ดงด้าย ยัง ว่า วงพักตร์ ของ พระจันทร์ ใน วันเพ็ญ หรือ แม่ ดวงแข นั้น
 ที่ จะ เป็น ฝ่าย ได้ รับ ความ อับ ประยศ อดสู ใจ ใน การ ประทศ ประชัน ความ
 งาม แห่ง กัน แตะกัน!

แต่ ——— ความจริง พระจันทร์ ท่าน เป็น ที่ ปอง ก็ แต่ เพียง กระต่าย
 ซึ่ง ความจริง พวก นัก ด่าดีดัว อาจ แต่ เห็น ออก จาก ที่ ซ่อน มา ชะเง้อ คอ
 แหงน ชม อยู่ กตาง แจ้ง ใน ทุก ๆ คั่น ที่ เดิน หางย ว่า ดำหรับ แม่
 ดวงแข แม่เจ้าหล่อน จะไม่ เป็น ที่ ปอง ของ กระต่าย (นอก จาก กระต่าย
 จะ เป็น ที่ปองของ เจ้าหล่อน เองในยาม เมื่อ เบื่อรัดเนื้อไก่ ป้าแดง) ก็ตาม
 เจ้าหล่อน ก็ ยัง เป็น ที่ ปอง ของ ชาย ทั้ง หนุ่ม แด แก่ โดด แดไม่โดด
 นับ แต่ ชัน กรรมกร ตอดตจน มหา เศรษฐี และ ข้าราชการ ทั้ง สูง แด
 ไม่สูง มาก ค่อ มาก ทั้งนี้ จัง อาจ กต้าว ได้ว่า พระจันทร์ แพ้ เปรียบ
 เจ้าหล่อนใน การ ที่ มี ผู้ ปอง แต่ เพียง กระต่าย ส่วน แม่ดวงแข มี ผู้ปอง
 มากกว่า มาก นัก อนึ่ง เด่า พระจันทร์ มี ความงาม ก็จริง แต่มี เวลา
 หุบหู้ได้ ในยาม แรม ฝ่าย ความงาม ของ แม่ดวงแข ย่อม เปด่งปลั่ง
 เต็น ชัด อยู่ ท่าม กตาง หัว ออก ของ ชาย เสมอ มีมี เวลา ด้ร้าง ประกอบ
 ทั้ง มี หดก ทรพัย ทดเทียม เศรษฐี น้อย ๆ ซึ่ง เจ้าหล่อน ได้รับกอง มฤตก
 ตก ทอด มา จาก บิดา มารดา ผู้ ถ่วง ดับ ไป แดว ละทิ้งไว้ ให้เจ้าหล่อน ซึ่ง
 อยู่ ภายหลังแต่ ผู้เดียว นั้น เป็น มหา ดีเนให้ ด่อใจ พวก นักเลงหา โชคตาท
 ได้ ดียิ่ง กว่า พระจันทร์ จะ ใช้วิธี คุ้ม นวด ด่อ กระต่าย ให้ หดง ได้ — คอย
 ดันบ ดันน ความงาม ของ เจ้าหล่อน อยู่ ด้วย — ฉะนี้ แดว ! แม่เจ้าหล่อน
 จะมี อายุ ขรา ดง ไป ยิ่งกว่าใน วัย อันเป็นสาวคราว ๑๘ ปี ฉะนี้ อีก ด้ก ๒รอบ
 บรรดา ผู้ ชาย ทั้งหลาย ก็ คง จะเทอด เจ้าหล่อน ให้ มี ชัยแก่ พระจันทร์ เสมอ
 ดั่งนี้ แด เจ้า หล่อน จึงได้ เปรียบพระจันทร์ ซึ่งมีทพ หนุ่นแต่เพียง กระต่าย นั้น

อีกประการหนึ่งด้วย แต่การที่พระราชาเจ้าท่านให้กำเนิดแก่เจ้าห่อถ่อน
อุปติ มา ในโลกนี้ พร้อม ด้วย ความงาม ความสง่า แด่ความ มั่งคั่ง
สมบูรณ์ ดังที่ปรากฏ อยู่ใน เวลาคู่ปัจจุบันนี้ ซึ่ง จะว่า เป็นเพราะ
ท่าน ดำเอียง หวัง จะให้ พระจันทร์ ได้รับ ความ อับอาย หรือ เพื่อหวังให้
เหล่าชาย มี ชะยุ่ง ชน ต่อ การ คอยทอดเจ้าห่อถ่อน อยู่ เปนงาน ประจำ—
ก็—ยัง อยู่ใน กิ่ง สดสัย อีก!

แน่ทีเดียว! หาก จะ คิด ถอย หดงไป ถึง เวลา ซึ่งได้ ถ่วงพัน มา ๒ ปี
เศษ ๆ นั้นแล้ว แะ ต้อง ถาม ถึง ความเป็นอยู่ ของ แม่ดวงแข ส้มยี่เพี้ย ดู
จากผู้ที่ เคย รู้จัก เจ้าห่อถ่อนดี คำตอบ ที่ได้รับ จะไม่ เป็นอื่น นอกจากว่า
“ถ้าใน โลกนี้ ยัง จะมี หญิง ไต ที่ สาว พอ—ส่วย พอ—มั่ง คั่ง พอ—
ร่นเริงหุ หราพอ—ถือศิษฐิมานะ พอ—และมีอำนาจหักหัวอกของชาย
ได้ พอ—จะยิ่งไป กว่า แม่ดวงแข ส้มยี่เพี้ย แล้ว หญิง ผู้ นั้น ก็ ควร
จะเป็น เจ้าห่อถ่อนเอง” และนี่—เป็น แค่ว่าเพียง สภาพ ของ เจ้าห่อถ่อน—
ส่วน คุณ ส้มยี่พิเคศ ว่าโดยย่อ ของ แม่ดวงแข นั้น ผู้ที่ อยู่ แถบ เดียว
ติด ๆ กับ บ้าน ของ เจ้า ห่อถ่อน ริม ถิ่น ร่องเมือง มัก จัก ทราบ กัน ก็ แค
เพียง เดา ๆ ว่า “เจ้า ห่อถ่อน ชำนาญ ไป ในการ ก่อ เรื่อง วิฉาทะ รหว่าง มิคา
แต่ชายหนุ่ม—ผู้ มิได้ เปนวงศ์วานว่านเครือ ด้วย—ทั้ง หาย แด่ เคย
ตาม ช่าง คัด เลือ ของ เจ้า ห่อถ่อน ให้ คับ หาย มา นับ ได้ เกิน กว่า ๓๐ คน
แล้ว” —แะ—ยุคนี้ ใคร ๆ ต่างก็ ชมเชย ว่า เจ้าห่อถ่อน ทั้ง งาม
แะ นาดมาก —- เก่งนัก —- สู้ มาก —-!

แต่—ในปัจุบันนี้! ผู้ใดจะตองย้อนกลับไปถึงปัญหาข้อ
เดียว กับ ที่กล่าว มาตอน ต้น แล้ว! ด้วย ความ ประหลาดใจยิ่ง
ท่าน จะ ได้รับ คำตอบ อัน แผล เพี้ยน เกือบ ตรง กัน ซ้ำ ที่ เดียว — ว่า
“หากจะมีหญิงใดในโลกนี้ ซึ่งทั้ง ตัว — ด้วย — และ มั่งมี พอ —
แต่ให้ศก เศร้า เศร้า ซ้ำ เลี้ยงม หิม และ เห็นทาง ผู้ชาย อย่าง ควร กังขา
แล้ว หญิง คน นั้น น่า จะ เป็น แม่ ดองแซ มากกว่า ผู้อื่น” ส่วน คุณ สมบัติ
พิเศษ ของเจ้าหล่อน ก็ กลับ เป็น ไป เดียว ว่า “เป็น การ ประหลาด มาก
เกิน ที่ใคร จะ คิด ถึง ที่เดียว ที่ แม่ ดองแซ ละ พยัค เดิม ดั้น กอปร แต่
การบุญ ถิ่นทร ทาน มีใจ เอื้อเฟื้อ แก่ คน ทั่วไป การ แต่งกาย ก็ เรียบ ง่าย
เอาง่าย เข้า ว่า” —จริง ที่เดียว — ยุคน — เพื่อน บ้าน ใกล้ เรือน เคียง
และมี ครัด หาย หง หาย ต่าง ก็ พากัน รู้ ดี เสียใจ แทน เจ้าหล่อน นึกถึง ตัว
เจ้าหล่อน ว่า ร่างกาย ชุ่มชื้น ลง ไป มาก — ดู ทุกข์ หนัก — และ ต้อง
ทน ทรมาน ต่อ ความ วิโยค โศก เศร้า แต่ ความ อ้างว้าง ว่าเหง่ บาง ประการ
อัน แฝง เว้น อยู่ ภายใน หัวใจ ของ เจ้าหล่อน แต่ ผู้เดียว นั้น — อย่าง ยิ่ง!

บทที่ ๒๖

คืน นั้น —! เป็น คืน แรก ที่ แม่ ดองแซ สัมผัส เพ็ญ ได้ จาก กรุง เทพ ๑
พร้อม ด้วย น้ำ ดาว แด คน ไร่ อีก สอง สาม คน มา ถึง บ้าน พัก ดาก อาภา ศ
ชาย ทะเล ณ จังหวัด ประจวบ คุรุณ — เป็น คืน แรก อัน เจ้า หล่อน ได้
กลับ มา พัง เติง คณิน เชาว ฝั่ง พัง เติง ดม พัด ใบ ดน หน้า บ้าน ให้ เสีย ด
ลี้กัน อยู่ ดัง หิว ๆ ภายหลังจาก ที่ได้ เว้น ว้าง ไม่ มา พัก เติง ๒ ปีเศษ

แล้ว และ ก็ — แน่ นอน ที่เคย — ใน ชีวิต อัน มี ห่ม หมอง มา
นาน ของ เจ้า หล่อน นั้น คง จะ เริ่ม ได้ ดำเนิน ว่า ค่อย แซ่ มั่น
เบิกบาน ขึ้นบ้าง โดย แท้จริง เป็น ครั้งแรก — ก็ ค่ะ !

แล้ว จากการ รับประทาน อาหาร คำ แทนเย็น ซึ่ง คนใช้ ได้ จัด
มาให้ อย่าง ถอด ๆ โดย รับ ร้อน แล้ว คุณ น้ำแย้ม ของ เจ้า หล่อน ก็ เข้า
นอน บอก ว่า วิงเวียน ศรีระ เนื่อง จาก เหน็ด เหนื่อย มา โดย ถูก รกไฟ เวร่า
ตลอด การ เดินทาง นั้น ฝ่าย คง แคง นิ่ง ใช้ ผ้า มอ ยืน คาง คือก ท้าย
ที่ กรง อยู่ บน เติดย หน้า เรือน ทอด สายตา ออก ไป ยัง พนา เค็ม ซึ่ง
กำลัง เป็น ประกาย วาบวับ อยู่ ท่ามกลาง แสง จันทร ของ เกาะ หัดก ใน ปลาย
เดือน มีนาคม เบื้อง หน้า โพน พดง ตู้อ อากาศ สด บริสุทธิ์ ซึ่ง พัด โขย
น้อย นิด มา จาก ทะเล แลย อยู่ โดย เงียบ เขียว นาน ๆ ก็ ถอน หาย ใจ
ยาว เตี้ย ครึ่ง หนึ่ง ประคอง จะ ระบาย ความ รุ้ง ปรารถนา อัน กระอัก
กระอ่วน อยู่ ภายใน นั้น ออก มา ให้ สิ้น ใน ที่ สุด อัน าจ แห่ง ความ งาม
ของ ภูมิภาพ ซึ่ง ปรากฏ อยู่ เบื้อง หน้า แดความ เขียวเย็น ของ แสง จันทร
อัน เต็ม หนึ่ง จะ อบ อวด อากาศ ของ ประจวบ ศรี นคร ให้ สด ชื่น อยู่
ทุก หน ทุก แห่ง ชวน ให้ นำ เทียว เดิน ดั้น เขา ซึ่ง ความ สุข ความ เบิกบาน
จาก อากาศ แดภาพ อัน งาม ตายวน ใจ เหล่า นั้นเอง ได้ รั้ง ใจ ของ
เจ้า หล่อน ให้ ตก ชื่น สดม เต็ม สด เวท เคอร์ ด์ เทา ใช้ แพร คำ คลุม ศรี ระ
บอ ให้ คนใช้ อยู่ เฝ้า บ้าน ครั้น แล้ว ก็ เดิน ดง ไป หยุด ยืน หัน รั หัน ขวาง
อยู่ บน ดาน หาด ทวาย หน้า บ้าน รวาว คุ้ง หนึ่ง จาก นั้น ก็ คด ลง ใจ แลย
หาย หาด แลย ๆ ไป ทาง ทิศ เหนือ

เมื่อ ถึง เนินเขา ของ กระจก เจ้าหล่อน กลับ หยุด ยืน อยู่ อีก ครู่
 หนึ่ง—หยุด ยืน ทอด สาย ตา กวาด ดู ภาพ แห่ง คุ้ง มะนาว ภาพ แห่ง
 ๑๒ ที่ คง ของ กอง อาภาศยาน ทาง เบื้อง ขวา และ ภาพ แห่ง ทิว ภูเขา ตา
 มอง ได้ ซึ่ง ปรากฏ ตำ ตะคุ่ม ๆ จด อยู่ แทบ ขอบฟ้า เบื้อง บุรพ ทิศ โปน
 พดาง ถอน ใจ ด้วย เบิกบาน คดี ผ้า คุ่ม ศักระ ออก ห่ม กาย และ แด้ว
 ก็ จะ เดียว อ้อม ชะว่อน ฝ่า ไป ทาง ชายหาด ฟาก ตรง กัน ข้าม ท้น ที่ ก็
 ประทะ กับ ชาย ผู้ หนึ่ง ซึ่ง เดิน เดียว ด้วน มา อย่าง เงียบ ๆ ขณะ นั้น
 เจ้าหล่อน ได้ ร้อง ออก มา เบา ๆ ด้วย ความ ตกใจ ถอย หลัง ไป ก้าว หนึ่ง
 แด้ว ก้ม อก ขน กุ่ม ทรวง ออก อย่าง ขวัญ หนี ด ฝ่อ.

ฝ่ายชาย ผู้ นั้น ก้ม ดง เก็บ หมวก ของ ตน ที่ ตก ลง ยัง พนทราย แด้ว
 ยืน ตรง กล่าว ออก มา ตะกุก ตะกัก ว่า “ขอ ภัย — อ้า — อ้า — ใน
 ความ เชื่อ ชุ่ม ช้ำ ของ ณัณ เกิด จั — — ที่ — — ที่ — —” ก็ พอ ทง ด้อง
 แด้ว สฟ ซึ่ง ใบบน หนึ่ง แห่ง กัน และ กัน อัน ปรากฏ อยู่ กว้าง แด้ว จันทร เห็น ได้
 กนั ด ชัด เจน ท้น ที่

“คุณ จรวัด ! — แม่ ดวง แห !” ต่าง ร้อง ขึ้น พร้อม กัน ผละ ถอย
 หลัง ไป อีก คน ละ ก้าว ด้ หนึ่ง ด้ หนึ่ง อาการ ตก คด ค้าง พริ้ง เพริด “พบ
 คุณ ที่ นั — — เธอ มา ที่ นั — — สวรรค์ !”

ขณะ นั้น แม่ ด้ วน น้อย บังคับ อาภัพ กิริยา ซึ่ง ระคน ไป ด้วย ความ คั่น
 เค้น แด้ว พิศ วง งง วย ให้ ด้ งบ ลง ได้ ก่อน อาการ ย้ม อย่าง ว่า เริง และ ยิน ด้
 ปรากฏ ขึ้น ด้ ใบบน หนึ่ง แห่ง ด้วย ชาย ซึ่ง ตาม ด้ ักษณ แด้ว ด้ ัง ว่า ยัง หนั ม
 แน่น ท่าทาง มี ด้ ังว่า แด้ว ด้ ังระ ด้ ้วย พอ ด้ ัมควรร นั้น คง หนึ่ง ด้ ัง ด้ ัง อยู่ ตาม เดิม

ดวงแข , เจ้าหล่อน ก้าวเข้าไปหาเขา จับแขนเขา จ้องดูหน้าด้วย
ดวงตาอันเบิกโต ฉายแสงแห่งความสุขอยู่ ดวงงาม

“คุณจรัล — — คุณมีไข้หรือนี้ สายตาดีฉันไม่ดวงดก”
เจ้าหล่อนพูดด้วยกระแสร่าเริง อันสั้น รวดรำแดง ความปลอบปล่ม มีดี
เป็นอย่างยิ่ง “โอ ! คุณจรัล ! ภายหลังจากการที่ดิฉันต้องรับทุกข์
ทรมาน ไข้เวทนาอันเรงร้อน ประหนึ่งเพลิงไหม้ ออกเผาผลาญชีวิตของ
ดิฉันให้หมด เบื้องไปทุกชั่วลมหายใจ — — คิดตามสืบเสาะหาคุณ
มาตั้งแต่ ๒ ปีที่แล้วนั้น ในที่สุด — — ในที่สุดก็พบคุณ อย่างผิดคาด
ที่นี่ พระผู้เป็นเจ้าเบื้องบนเท่านั้นจะทรงทราบได้ ว่าหัวใจของ
ดิฉันว่าเรงและเอิบอาบไป ด้วยความสุขเพียงใดในการที่มาพบคุณ
เข้าเช่นนั้น สวรรค์ได้ทรงบันดาลให้ดิฉันพบคุณแล้ว — — ดิฉันพบ
คุณแล้ว — — !”

ชายหนุ่ม , นายจรัล ยืนงออยู่ ครู่หนึ่ง เค้าน้ำปราณว่า
ปราโมทย์ใจหนัก เป็นเหตุให้พูดไม่ออก จ้องดูเจ้าหล่อนด้วยสายตา
อันเต็มไปด้วยความรัก — ทางแขนออก ถ้าเป็นเชิงจะเข้ากอดเอา
เจ้าหล่อนไปแนบอกและแล้วจุมพิตกปรางอันเป็นนวดโยกทั้งสองนั้น
เฉยให้ต่ำลุ่มแก่ความเสน่หา แต่ครั้นแล้วดูเหมือนจะได้ดำเนินกาย
กลับถดถอยลงต่ำ หลับตาปล่อยศีรษะให้ตกลง คางจดหน้าอก กอน
ไยยาว นิ่งอันไป เหมือนหนึ่งรู้สึกสัทธานหัวใจด้วยความชื่นชมบาง
ประการ — — เป็นแสนสุด !

แม้สาวน้อยจึงดูเขาอย่างแปลกใจ — — แล้ว — —

“คุณไม่รู้ลึกยิบคิดเลย หรือคะ ใน การ ที่เราได้พบกันอีก !”

เจ้าหล่อนถามเสียงเบา และยิ้มละไมอยู่ในหน้า

เขาไม่ตอบ แต่คงก้มหน้า มือทั้งสองกำแน่น ยืนนิ่ง ซึ่งคง
อยู่เหมือนตุ๊กตาหิน !

“คุณมาทำอะไรอยู่ ที่นี้ หรือคะ คุณจรวัด !” เจ้าหล่อนถามซ้ำ

แต่ — — เขาคงนิ่งเฉย ไม่ตอบอีก !

ดวงแขวางมือซึ่งขาวผ่อง นิ่มนวล ลงบนไหล่ซ้ายของเขา อย่างเบา

“คุณจรวัด ! ทำไม你不ตอบ — ไม่พูดจาปราศรัยกับ ดิฉัน เลย
คะ” เจ้าหล่อนพูดเสียงดังขึ้น “คุณไม่รู้หรือว่า ดิฉัน
นี่คือกตัญญู และมีความสุขเพียงใดในการที่ได้มาพบคุณเข้านี้ แต่
โอ ! อาการมันชาที่คุณแสดงต่อ ดิฉันนั้นแหละได้บั่นทอนความสุขของ
ดิฉัน ซึ่งเริ่มจะเกิดขึ้นให้ตกลอยลงไปเสียครึ่งหนึ่งแล้ว นี่คุณ
จะสร้างทำเต็มดวงแขของคุณ ดวงแขผู้ — —”

ชายหนุ่มมีอาการสะดุ้งเงยหน้าขึ้นจ้องเจ้าหล่อนโดยเร็ว

“ดวงแขของดิฉัน !” เขาร้องทวนคำ “แม้ดวงแขของดิฉันตาย
เสียแล้ว ในโลกนี้ไม่มีดวงแขของดิฉันอีก เหตุใดเธอจึงนำเอาเรื่อง
เหลวไหลไม่เป็นสาระมาพูดแก่ดิฉันเช่นนั้น”

เจ้าหล่อนยิ้มอย่างเศร้าใจ จับไหล่ของเขาให้หันหน้ามาหา
เจ้าหล่อน เห็นได้ถนัดชัดเจน จากแสงเดือน ซึ่งส่องสว่างนั้นว่าใบหน้า
ของเขาซบซึ้งมีอาการเคร่งขมึน ดวงตาอันตึกโหดตอยมีสามารถ

ที่จะซ่อน ความ ตระ ห้อย ตระ ห้อย ซึ่ง ปรากฏ อยู่ ภายใน — — จาก ความ
สังเกต ของ เจ้าห้องนี้ได้

“นิสัยอัน เข้ม เกรี้ยว ของ คุณ มิได้ เปลี่ยน แปลง ไป เลย” เจ้า
ห้องว่า “เลือด ของ คุณ ร้อน อยู่ เมื่อ ต้อง ปี มา แล้ว เพียงใด เดียว
นี้ ก็ คง ร้อน อยู่ เพียง นั้น เพื่อ เห็น แก่ ดินนี้ — — ดินนี้ ผู้ เป็น สหาย ที่
รัก ยิ่ง ของ คุณ มา ครัง หนึ่ง — — ดินนี้ ซึ่ง ต้อง เปลี่ยว เปตา เสว้าใจ
อยู่ หนัก ไม่ มี ความ สบาย สบาย เลย ภาย หลัง ที่ได้ ชาติ คุณ เป็น เพื่อน
สนทนา ปรับ ทุกข์ และ ขยาย ความ สุข แห่ง กัน และ กัน ดู กัน พัง เช่น แต่ ก่อน
และ — — ดินนี้ ผู้ ได้ เทียว คิด ตาม ตลอดจน จ้าง คน สืบ เสาะ ค้น ค้นหา
ตำแหน่ง ที่ พัก ของ คุณ ทั่ว ทุก ห้ว ระแหง เสีย เท่า ไหร่ ไม่ว่า ขอ แต่ ให้ พบ
คุณ เท่านั้น เมื่อ พบ แล้ว ก็ ย่อม ยินดี และ สุข ใจ อย่าง สุด ที่ จะ ประมาณ ถึง
โอ ! โปรด ส่ง บารมี อัน ชุ่ม มัว ของ คุณ มา เฝ้า เรือง ของ เรา
ระหว่าง ที่ จาก กัน ไป เป็น เวลา นาน นั้น ดู กัน พัง เกิด ค่ะ”

ชายหนุ่ม นั้น คง ยืน ชิม เชื่อดังบงเจียบอยู่ กับ ที่ มือ ทั้ง สอง ทำ
อาการ กำ แน่น เข้า ประคอง จะ หักห้าม ความ ชม ชื่น ภายใน นั้น ให้ บรรเทา
ลง แต่ มิ สำเร็จ จน กระทั่ง แม่ สาว น้อย จูง มือ เขา ไป นั่ง ดง ด้วย กัน
บน ก้อน ศิลา ใหญ่ ริม ชาย ผิ่ แล้ว เขาก็ ยัง คง ปล่อยให้ ดุชนั้น ภาพ
ครอบงำ อยู่ สิ้น มิได้ พุด ประการ ใด แต่ ทอด สาย ตา เหมือน มอง
ออกไป ยัง ท้อง ทะเล อัน เป็น ประกาย วาม จับ อยู่ เบื้อง หน้า ดัง บกิริยา
หนึ่ง อยู่ ตามเดิม

“คุณไม่ยอม แปรพักตร์ ไปกว่า เมื่อ ครั้ง กระโน้น มาก ที่เดียว”
 ดวงแข แอ้ง ทำตาย ความ เจ็บ ชน ก่อน ภายหลัง เมื่อ ต่าง ได้ นิ่ง กัน อยู่
 ครู่ใหญ่ ๆ แล้ว “ตลอด เวลา ๒๕ ปี คุณ คง ต้อง ได้ รับ ความ ทุกข์ ยาก
 ลำบาก กาย และ เดือด ร้อน นั้ จัง ดู ร่าง กาย เปลี่ยน แปลง ไป ราว คน
 ตะ คน เช่น นั้”

ชายหนุ่ม ถอนใจ ยาวใหญ่ นิ่ง อยู่ ราว ลัก ครัว แล้ว ก่อ ว่า ชน อย่าง
 ห้วน ๆ โดยมี หัน มา หา เจ้า หล่อน เอย — — ว่า — — “คน ที่ พบ กับ ฉัน
 เคย บอก ว่า เป็น ดัง นั้”

“เขา บอก !” เจ้า หล่อน ทวน คำ อย่าง ประหลาดใจ “คน อื่น เขา
 บอก คุณ ส่วน คุณ เอง หา รู้ ตัก ตัว ของ ตัว ไม่ เคย ว่า เปลี่ยน แปลง
 ไป เพียง ไດ”

“ฉัน ไม่ เอาใจ ใส่” เขา ตอบ เรียบ ๆ

แม้ ดวงแข หลับ ตา ด้วย ธุ้ ตัก ถึง สสาร — — ครัน แล้ว — —

“คุณ จรต !” เจ้า หล่อน พุด เสียง แผ่ว “เมื่อ เวลา คุณ จะ จาก
 ดิน นั้ มา เหตุ ไດ จึง ไม่ บอก ไม่ เต่า หรือ ว่า ภา ดิน นั้ แม้ แต่ ลัก คำ เดียว
 เอย คะ ว่า คุณ จะ ไป ไหน ? และ ไป ทำ อะไร ? โอ ! คุณ ช่าง มี นั้ ซา
 ต่อ ดิน นั้ น้ำใจ ของ คุณ นั้ ช่าง จืด เลี่ยน นั้ กระไร !”

คำ พุด ของ เจ้า หล่อน ปรากฏ ว่า ทำให้ ชายหนุ่ม สิ้น สิ้น หัน ไป ทิ้ง ร่าง
 แต่ เขากุม สติ มี นั้ นิ่ง เจ็บ อยู่ ดัง เดิม

ดวงแข เข้ม มื่อ ไป บั๊บ แขน ของ เขา เมา ๆ — — และ — —

“เมื่อ คุณ จาก ดินนี้ไป แล้ว คุณไป ซ่อน ตัว อยู่ แล้วยังที่ไหนคะ”

เจ้าหัดฮันถาม

“เปล่าเลย!” เขาตอบสั้นๆ “ฉันไม่มีความผิดอันใดที่จะต้องหนีไปซ่อนตัว! ฉันมีสิทธิที่จะไปได้ทุกๆ แห่งที่ฉันจะมีอิสรเสรีแต่ค่าพาหนะจะไปได้ ฉันไปพายัพ แพรวดำปาง อุดร ร้อยเอ็ด จันทบุรี ไปนคร ศรีธรรมราช สงขลา ปัตตานี หนองบัวลำภู บึง และกัวดาลาเปอร คดอดจนถึงสิงคโปร์!”

“คุณไปทำอะไร?”

“ไม่มีอะไรที่ฉันจะต้องทำ——ฉันกิน ฉันนอน ฉันเที่ยวใช้ชีวิต อันปราศจาก ฎีกาของดินนี้ให้หมดเปิดออกไปวันหนึ่งๆ โดยไม่ต้องกังวล เป็นห่วง เป็นใยสิ่งใดในโลกนี้ อีก ทั้งฉัน”

“คุณหา รายได้ มา จ้างจ่าย ในการเที่ยวโดยไร้ ประโยชน์ ของคุณ ได้อย่างไรเล่าคะ?”

นายจรวัด หัน มาทาง เจ้าหัดฮัน หัวเราะ แค่นๆ อย่าง น่ากลัว แต่ก็ไม่เห็นหน้าไปเสียทางทะเลตอบ อย่าง เยือกเย็นว่า

“ลูกของเธอ! เจ้าเด็กหนุ่ม ครัวๆ เช่นฉันนี้ จะสามารถหาเลี้ยงชีพ ได้อย่างไร——ถูกทีเดียว! เธอต้องคิดว่าฉันหามาได้ ในทางทุจริต หรือ เสอฐรรม อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง แต่เสียใจที่จะต้องขอให้เธอเปลี่ยนความคิด ความเข้าใจนั้นเสีย สำหรับ ผู้อื่น ความเข้าใจของเธออาจถูก แต่สำหรับฉันแล้ว เป็นไปไม่ได้ดอก

จริง อยู่ ! เสด็จฉัน ออกจาก กรุงเทพฯ ๗ วัน ฉันจน เท่าที่ ความจนจะ
 ทัม ถม ฉันมาได้ ขอน เธอ ย่อม ชื่น ทราบ ได้ดี ๆ แต่ การที่ได้ ดำเนิน
 อยู่ เสมอ ว่า ฉัน เปน ลูก ผู้ชาย นั้นเอง ถึง แม้ ระหว่าง การ เดินทาง
 ท่อง เทียวไป จะเคยได้ รับ ความ อดอยาก บ้าง แต่อดตา กระเด็น มากก็ต่อมาก
 ครั้ง ด้วย กัน ก็ ตาม — — ก็ ยัง คิด ระบาย แก่ใจ ยิ่ง นึก ที่ จะต้อง ค่อ ชีวิต
 ให้ ยืด ยาวไป โดย อาหาร พืช ซึ่ง ปรุง รังสรรค์ ด้วย การใช้ จ่าย อัน งามาได้ โดย
 ทาง ทุจริต เช่น ที่ หล่อน คาด มือฉัน ยังมี กุศ ชาติ คง ครบ บริบูรณ์ อยู่
 ทั้ง สอง ข้าง แล้ว พึง นึก เสีย เกิด ว่า ฉัน จะ ปล่อย อาชีพ ให้ ตก ต่ำ เถว
 ทรมาน ไป ถึง เพียง นั้น ไม่ ได้ โปรด ! เข้าใจ เสีย ใหม่ — — ”

“ คุณ กล่าว ร้าย หา ความ แก่ ดิฉัน เกินควร เสีย แล้ว ” แม่สาวน้อย
 ร้อง ขึ้น เต็ม เสียง สิ้น หน้า ดำแดง ว่า ตกใจ หนัก “ คุณ พุด เอา ตาม แตรใจ
 ของ คุณ พุด เพื่อ แดก ค้น ดิฉัน — — เพื่อ หวัง จะ ให้ ดิฉัน ได้ รับ ทุกข์
 ทรมาน หนัก ขึ้น เท่า นั้น ดิฉัน รู้ — — ดิฉัน รู้ หรือ กว่า คุณ พุด โดย
 น้อยใจ อะไร ดัง อย่าง หนึ่ง เปน แน่ แท้ คุณ หา ได้ พุด ด้วย น้ำ ใจ จริง
 อัน เบี่ยมอยู่ ด้วย ความ กรุณา เช่น แด่ ก่อน ๆ ไฉน ไม่ เคย โอ ! คุณ—
 คุณ ที่รัก ที่ นบถ้อย ของ ดิฉัน — — หัวใจ ของ ดิฉัน จะ คิด เชื้อ ย่าเหยียบ
 เกียรติยศ เกียรติคุณ ของ คุณ เถน ได้ ถึง เพียง นั้น เจียว หรือ คะ เปน
 ไป ไม่ ได้ เลย คุณ ย่อม ทราบ หัวใจ ของ ดิฉัน ดี แล้ว ! ”

ชายหนุ่ม หายใจ สะท่อน ถึ ไม่ พุด ว่า กระไร ดวง แขน บับ แขน แด
 ของ หน้า เขา ด้วย แวด ทร อัน สุจริต ถด เตี้ยงต่ำ กดำว ค่อไป

“โปรด ส่งบ อารมณ์ให้ผ่องใส เกิด ค่ะ เพื่อเห็น แก่ดิฉัน จงอย่า
มอง คุตติณ เช่น นั้นเลย โอ! คุณ จรุต ทำไม คุณไม่บอกดิฉัน ค่ะ ว่า
ระหว่าง ๒ ปี ที่เราจากกัน ไป นั้น คุณได้ทำ อะไร ให้เป็น จำ เป็น ดัน ขึ้น
แล้วบ้าง ?”

เขายิ้ม อย่าง ชม ชื่น ฝน มอง เจ้าหัตถ์ ครั่ง หนึ่ง ด้วย สาย ตา
ต่อ อากา รตะห้อย หนัก — และ

“ฉัน ได้บอก เธอ แล้ว!” เขา ว่า “ฉัน บอก เธอ แล้ว ว่า ฉัน ใช้
ชีวิต ของ ฉัน ให้ สิ้น ไป วัน หนึ่ง ๆ ตาม ความ พอใจ ฉัน กิน ฉัน นอน ฉัน
เที่ยว ไม่มี อะไร ใน โลกนี้ ที่ ฉัน จะ ต้อง เป็น ห่วง นอกจาก ตัว ฉันเอง”

“คุณ มา ทำ อะไร อยู่ ที่ ประจวบ นี้ แล้ว ค่ะ ?”

“ไม่ ทำ อะไร ! ช้า เวลา เติบ เช่น ที่ฉัน เคย ช้า มา แล้ว จาก ที่ อื่น ๆ”

“คุณ ทรมาณ ตัว ของคุณ เอง โดย ใช้ ที่ ถ่ม ญาติมิตร และ ถิ่น เติบ
เสีย ทั้งปวง โอ! ขนาด — คุณ —”

“ฉัน ไม่ มี ญาติ ที่ไหน อีก ขอน เธอ ทราบ แล้ว ส่วน เพื่อน นั้น
ก็ไม่มี เช่น เดียว กัน เพื่อน ของ ฉัน ที่ มี อยู่ ก็ คือ ตัว ฉันเอง และ บ้าน
นั้น ก็ คือ ที่ ทุก ๆ แห่ง ที่ ฉัน สามารถ จะ นอน ได้!”

ดวง แขน มอง ดู เขา อย่าง สัมเพช พดาง ถอนใจ

“คุณ ถ่ม ดวง แสง หาย เก่า ของ คุณ เสีย แล้ว” เจ้าหัตถ์ พุดเสียง
เครือ ๆ “น่า ประหลาด และ ขนาด หนัก ที่ คุณ แสวง อากา ร มิน ฆา ค์ ดิฉัน
เช่น นี้ ไม่ ทราบ ได้ เลย ว่า สิ่ง อันใด ทำให้ คุณ มอง ดู ดวง แขน ของ คุณ
ด้วย สาย ตา เช่น นั้น”

“บอกว่าคุณจะของ ฉันไม่มีอีกแล้วในท้องฉัน” ชายหนุ่มร้อง
และยกมือขึ้นกุมศีรษะตัวเองด้วยความรู้สึกเจ็บช้ำภายในจิตใจ
อันหนึ่ง “ฉันไม่เคยลืมใครได้ง่ายๆ นอกจากตัวของฉันเอง จะมี
ดวงชะไหนที่ฉันจะต้องทำผิดอีกเล่า”

“ดวงชะของคุณยังมีอยู่ เวลานี้หล่อนนางอยู่ที่นี่! แม่สาว
น้อยบ้านอาการต้องด้วยความซอกซำใจจึงขึ้นมาจากตำบอ “โปรด
หันหน้ามาทางนี้ซิคะ หันมาให้ตรงทีเดียว” เจ้าหล่อนจับไหล่ทั้ง
สองของเธอหันมา ขณะนั้นหน้าของเธออยู่เกือบชิดกับ แฉ่ง
จันทร์ส่อง ต้องเห็นใบหน้าของเธอถนัด หน้านั้นอาบอยู่ด้วยอาการ
ระห้อยระเหี่ย ดำแดงว่าโศกแค้นโศก

“คราวนี้!” เจ้าหล่อนพูดต่อต้านเสียงกระซิบของโปรดมอง
โปรด จ้องดูหน้าของหญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้าของคุณในเวลานี้ มอง
เพ่งให้ซึ่งเข้าไปในแววตาของหล่อนแต่ให้ทะลุตลอดหัวใจ พิจารณา
ดูให้ดีจนเต็มตา แล้วถามใจของคุณ ดูที่หรือคะว่า แววดาซึ่ง
เต็มไปด้วยด้วยความซื่อสัตย์สุจริตของเจ้าหล่อน และหัวใจซึ่งปราศจาก
ราคีใดๆ ของเจ้าหล่อนนั้น เป็นของดวงชะผู้ที่เคยบอกจำรัก
เคยบอกว่าบูชาไร่ไหม? โปรดพูดตรงๆ—! และ— ปฏิเสธซิคะ—
ปฏิเสธว่าหล่อนมิใช่ดวงชะของคุณ— —คุณไม่เคยรัก—ไม่เคยบูชา
เจ้าหล่อนเลย!”

ชายหนุ่มนั่งงงใจ จ้องดูเจ้าหล่อนอยู่ครู่หนึ่ง ดวงตาอันคลอ
ด้วยหยาดน้ำตาสดตรงหน้าของเธอ นั้นเพ่งรอคำตอบอยู่ เขม็ง —

เขาพยายาม จะ เกิด ยด ดวง ตา นั้น พยายาม จะ หด บ ตา นั้น เด๋ย แต่
ไม่ไหว ! แวด ตา ของ เจ้า ห่อ น บ่ง ว่า ซื่อสัตย์ สุจริต และ โศก หนัก หัวใจ
อัน เกรง ขมิง คึง เกรียด ก็ อ่อน เบี่ยง ไป ท้น ที่ เขา ร้อง करा ออก มา
อย่าง หมด หวง และ ซ้ำ ใจ แดง ก็ ยก มือ ขึ้น ปิด ตา ฟุบ หน้า ลง บน คัก
ของ เจ้า ห่อ น โดย พถัน

“เหตุใด เธอ จึง มา ทรมาน นิน เช่น นั้น เถา ดวง แสง” เขา ร้อง ระหว่ง
ถ่อน “เหตุใด เธอ จึง มา พิน ความ ทรง จำ ของ นิน ให้ หวด ไป คิด ถึง
ความ หด ถิ่น มี แต่ เรื่อง ระกำ ใจ ของ เรา ใน ครั้ง กระนั้น อีก อนาถ
นัก ! เธอ จะ ซ้ำ ชีวิต ใหม่ ของ นิน อีก เช่น ที่ ได้ เคย ซ้ำ มา ครั้ง หนึ่ง
แล้ว โอ ! โปรด อย่า พิน ฝอย แห่ง เชื้อ เพลิง อัน สุ่ม อยู่ ท่วม หัวใจ
ของ นิน นั้น ให้ ลุก ขึ้น อีก เลย —”

ดวง แ — — — เจ้า ห่อ น ร้อง ให้ ปลด อย ให้ หยาต น้ำ ตา หลัง ไหล ลง
อาบ ปราง ทั้ง สอง แต่ อาการ ยิ้ม อย่าง สุข ใจ ระคน ไป ด้วย ความ เสรว่า
ปรากฏ อยู่ ริม ฝี ปาก เจ้า ห่อ น ไข มือ ดูป และ ส่าง ฅม บน คีร์ สะ ซึ่ง ฟุบ
ถ่อน อยู่ กับ คัก พดาง มอง ดู เขา ด้วย สง ส่า

“คุณ จรด ! — — คุณ ยอด หัวใจ ของ ดวง แสง คุณ ไม่ ปฏิเสธ ว่า
คุณ จำ ดวง แสง ของ คุณ ไม่ ได้ — — อา ! คุณ ยัง จำ ห่อ น ได้ ดี !” เจ้า ห่อ น
กระซิบ ที่ ช่อง โศก ของ เขา แล้ว ๆ “คุณ ไม่ ทราบ ดอก ว่า ตลอด เวลา
๒ ปี อัน ทรุ่น อยู่ แต่ ความ มหา วิบาก นั้น ตั้งแต่ คุณ จาก ไป นั้น ดิฉัน ต้อง
ทน รับ ทุกข์ ทรมาน ค่อ ความ อ้าง ว้าง ว่า เหว่ เพียง ใด จิต ใจ ของ ดิฉัน

มีเมื่เวตา เบิกบาน บันเทิง เช่นเขาอื่นได้เคย มีแต่ความเศร้า ความ
 หดหู่ เหี่ยวแห้ง ชีวิตต้องหมกมุ่นอยู่แต่ในกองทุกข์ ค้านต่อสู้กับ
 ความระทมตรม ครอมแค้น ระกำใจทั้งปวง แต่ — บัดนี้ โอ ! โลก
 อันกว้าง เบ้าเต็มไป ด้วยความร่ำร้อน และเปลี่ยวใจนั้น ได้ยอมรับ
 ดินนี้แล้ว — ชีวิตของดิฉันจะมีแต่ความสุขสดชื่นสืบไป หมอกไฟ
 ซึ่งมืดคลุมอยู่ในวิถีทางเดินแห่งชีวิตของดิฉัน จะไม่มีปรากฏอยู่อีก
 — ดิฉันปลื้ม ดิฉันสุข ดิฉันไม่มีห่วง อันใด อีกแล้ว นอกจากความ
 รักคุณ — โอ ! โปรดตอบดิฉันหน่อยเถิดค่ะ คุณจรวัด —
 ตอบว่า คุณยังคงรักคงบูชาดวงชะตาของคุณแน่นแฟ้นอยู่ เช่นเมื่อครั้ง
 กระโน้น แหะหรือ ?”

“รักและบูชาเธอ !” นายจรวัดร้องดังกึกก้องจากตักเงยหน้า
 อันยังมีคราบนาตาปรากฏอยู่ที่แก้มขวาของเจ้าหล่อนอย่างงงเงื้อม
 ใจ “จะมีประโยชน์อันใดในการที่จะกดับหวดมารักเธอ เช่นที่
 เธอเคยเป็นที่รักที่บูชาของดิฉันยิ่งกว่าหญิงใดในโลกนี้ เมื่อ ๒ ปี
 ถ่วงมาแล้วนั้น อีกเท่า ? ความรักของดิฉันตายเสียแล้ว จะไม่รักใคร
 อีก นอกจากความรัก !”

“ความรักที่คุณว่านั้น หมายถึง —”

“แน่นอน — หมายถึงดวงชะตาของดิฉันในครั้งกระโน้น ดวงชะ
 ตาทำให้ชีวิตของดิฉันรุ่งโรจน์สว่างไสวอยู่ และแล้วกลับบันดาลให้มี
 มืดมัวได้โดยประการเดียวกัน”

“คุณ ตำราภาพ — — คุณจรัส!” แม่ ตำรน้อย พุด แผ่ๆมอง ดูหน้า
คน รัก ด้วย ดวง เนตร ซึ่ง เข้ม อยู่ ด้วย ประกาย แห่ง ความ หวัง ระ คน สุข
“คุณ ตำราภาพ ว่า คุณ รัก ห่อน — — คุณ รัก ดวงแะ ของ คุณ — — คุณ
รัก ดินนี้ แต่ — — คุณ หน ดินนี้ มา — — หน มา ทำไม?”

“เธอควรจะทราบเหตุนี้ได้ ดิฉันแล้ว ชายหนุ่ม คอบมไปหน้าสดด
มอง เข้มอ ตรง ออก ไป ยิง พน ภา เบอง หน้า กระแด้ว เลี้ยง หน ตำ แดง
ความ เฝ้า ใจ เหลือ ประมาณ “ดิฉัน ขอ บอก ซ้ำอีก ว่า ดิฉัน รัก เธอ จริง!
รัก เธอ เป็น ที่ สุด ใน จำพวก ชาย ซึ่ง รัก หญิง ที่ สุด ทั้ง หลาย แต่ — —
หน เป็น ครอง หน ครอง หน ชีวิต ของ ดิฉัน เต็ม ไป ด้วย ความ บรม สุข แสง
ตำราภาพ โพน — — เวลาดนั้น ดิฉัน ไม่ ตำมารถ จะ พรพรรณ ได้ ถูก ต้อง คอก
ว่า หัวใจ ของ ดิฉัน เอิบ อาบ ไป ด้วย ความ สุข เพียงใด — — ความ สุข เนื่อง
มาจาก ที่ ดิฉัน ว่า ดิฉัน มี เกียรติยศ รัก เธอ — — รัก เธอ ผู้ เป็น หญิง ซึ่ง
ดิฉัน เห็น ว่า สวย ที่ สุด น่ารัก และ น่ารัก เช่น ดู ที่ สุด แต่ ครัง กระนั้น ดิฉัน ได้ คิด
แล้ว ว่า ความ รัก ของ ดิฉัน เป็น ความ รัก อัน เต็ม ดอย ไร ผด เป็น ความ
รัก ที่ บา แะ พึง ชำ น ที่ สุด โดย หลง รัก เธอ แต่ ฝ่าย เดียว ส่วน ความ
ดี เห็น หา อัน หน หวัง โดย อารมณ์ เช่น ชาย ผู้ บา ใน ความ รัก ทั้ง หลาย ว่า จะ
ได้รับ ตอบ แทน จาก เธอ เพียง ส่วน น้อย หน เป็น อัน ปราศ จาก ผด ด้วย เธอ
ผู้ เป็น เจ้า ของ ความ รัก เปรี๊ยะ เต็ม หน หนึ่ง ซึ่ง จะ ให้ แสง สว่าง แก่ ชีวิต ของ
ดิฉัน หน สดุด แะ ผด ไล่ ดิฉัน เลี้ย ไม่ ยอม ให้ ความ รัก อัน เป็น แสง ฉาย
แห่ง ชีวิต ที่ เบิก บาน ของ ดิฉัน เลย แม่ ตำรน้อย แต่ หน มา ชีวิต ของ ดิฉัน

ก็มีแค่มีคนบนถนน กวาดหัว ออก กรุ่น อยู่ ด้วย ความ อ่าง อ่าง ว่า เห็น ชอก
เข้าใจ หมัด อาศัย ตาย อย่าง ใน ชีวิต ของ ตน เอง ที่ เดียว — แะ—แะ—”

“แะ คุณ เข้าใจ ผิด!” แม่ ล้วน น้อย พุด คำ นิ่ง เสียง ถิ่น แะ เมา เกือบ
เป็น กระซิบ “เข้าใจ ผิด ที่ ว่า ดิฉัน ไม่ รัก คุณ ความ จริง ดิฉัน รัก คุณ
มาก่อน ที่ คุณ จะ ได้ บอก ให้ ดิฉัน ทราบ ว่า ดิฉัน ถูก รัก จาก คุณ น่ะ แล้ว—”

“คำ พุด นั้น ออก มา จาก ใจ ของ ดวง แะ สมัย เพี้ย ของ ดิฉัน ครั้ง ไหน
หรือ แม่ ดวง แะ ที่ นิ่ง อยู่ ต่อ หน้า ดิฉัน เดียว น ?”

“ออก มา จาก หัว ใจ ของ หัตถ์ ผู้ เดียว — — หัตถ์ ซึ่ง จะ ว่า เป็น
ดวง แะ ของ คุณ ผู้ นิ่ง หรือ ดวง แะ ซึ่ง กำลัง นิ่ง มอง ดู คุณ อยู่ ตรง หน้า
ด้วย สาย ตา อัน เต็ม ไป ด้วย ความ รัก บัด นี้ ก็ ได้ เพราะ หัตถ์ ก็มี หัว ใจ
เป็น อัน เดียว กัน”

“สวรรค์ ช่วย!” ชายหนุ่ม ร้อง คราง “เหตุใด เธอ ไม่ แต่ง ให้ ดิฉัน
ทราบ ตั้ง แต่ ครั้ง นั้น — — แต่ง ให้ ทราบ ว่า เธอ มี ใจ กรุณา รัก ตอบ ดิฉัน
เช่น ที่ เธอ บอก เดียว น”

ดวง แะ ไม่ ตอบ กับ หน้า มอง ดู พ้น ทราย ประจักษ์ ดำ นึก ใน ความ
บกพร่อง ของ เจ้า หัตถ์ เอง !

“ทำไม เธอ ไม่ ตอบ — — ตอบ ว่า อะไร เป็น สิ่ง ที่ ห้าม ปาก ใจ ไม่ ให้
รับ คำ แก่ ดิฉัน ว่า เธอ มี ใจ เมตตา รัก ดิฉัน เหมือน กัน เมื่อ คราว ที่ ดิฉัน
ถอด หัว ใจ อัน เต็ม ไป ด้วย ความ รัก ของ ดิฉัน ออก ค่ะ ให้ เธอ ทราบ ใน คืน
วัน นั้น บอก ซิ ว่า ทำไม เธอ ปฏิเสธ เสีย” จรัส ถาม แล้ว ก็ เขยิบ กาย

เข้าไปขีดหล่อน กุมมือ ซึ่ง ส้น ถักาน ของ เจ้าหล่อนไว้ มั่นคง หน้าของเธอ
ขีด ผีออก ราวกับ คน ตาย

“แม่ดวง แะ.....”

“อา !”

“เธอจำคิน นั้น ได้ ไหม ?” ชาย หนุ่ม ถาม เบา ๆ ระบาย ถม
หายใจ ออกมา ร้อนระอุ เป็นระยะ ๆ “จง เงย หน้า ขึ้น มองดู ดวงจันทร์
บน ท้อง พ้าโน้น แล้ว ลอง รำ ถึก ดู ที่ ซี้ ว่า เธอ จำ คิน นั้น ได้ ไหม ?
คิน อัน ส่วน น้อย หลัง บ้าน ของ เธอ นวด จำ อยู่ ด้วย แสง จันทร์ วัน เพ็ญ
๑๕ ค่ำ คิน ซึ่ง ฉิน ได้ ย่าง เข้า ไป ใน ส่วน นั้น พร้อม ด้วย โลก อัน อบ อวด
อยู่ ด้วย ความ สุข แน่น อัด อัด อยู่ คุ้ม ของ ฉิน แต่ กลับ ออก ไป พร้อม
ด้วย หัวใจ ซึ่ง โหลง เหลง บรรจุ ไว้ แต่ ความ ว่าง เปล่า ปราศ จาก วิญญาณ
นะ ! — แน่นนอน — แม่ดวง แะ ! เธอ ต้อง จำ ได้ ว่า คิน นั้น เป็น คิน แรก
และ ครั้ง แรก ที่ ฉิน ได้ เริ่ม ขยาย ความ รัก อัน ฉิน ได้ ด้ หัก หมก หมม ไว้ ใน
หัว ออก มา นาน นาน ตลอด เวลา ตั้ง แต่ เรา เป็น เพื่อน เด่น มา แต่ ครั้ง
ยัง เด็ก ๆ ตลอด จน เป็น หนุ่ม เป็น สาว ด้วย กัน ฉิน ได้ บอก แก่ เธอ —
จারে ใน ความ ตับ อัน แฝง เร้น อยู่ ใน หัวใจ ของ ฉิน เสมือน เพลิง เผา นั้น
ให้ เธอ ทราบ สิ้น แล้ว ! โอ ! เธอ จำ ได้ ไหม จ๊ะ ? ดวง แะ — — —”

“จำ ได้ ค่ะ” แม่สาว น้อย คอบ แผ่ว ๆ รู้งี้ ว่า ถ้า คอ แห่ง ผาก
ชาย หนุ่ม ยิ้ม อย่าง เค็ม ๆ แล้ว ว่า

“ต้อง เป็น เช่น นั้น เธอ ยัง จำ เหตุการณ์ ครั้ง กระ โน้น ได้”

เขา พูด ค่อย ไป “คิน นั้น ฉิน ก็ ยัง จำ ได้ เช่น เดียว กัน ว่า ฉิน ได้ บอก เธอ —

ภาย หลัง ที่ได้ หักห้ามใจ ให้ หาย อึดอัด และ ตก ประหม่า แล้ว — ด้วย เดี๋ยว
 เป็น คน คิด อย่าง ว่า ฉัน รัก เธอ เพียงใด รัก ด้วย น้ำใจ อัน ซื่อ สดัย สุจริต
 เวลานี้ ถ้าใคร จะ มา ขอ ดิฉัน บอก ฉัน ว่า ใน โลก นี้ ยัง มี ชาย ใด ที่ เคย
 รัก หรือ จะ รัก (หญิงใด) เกิน หรือ แม้ แต่ เท่า เทียมฉัน แล้ว ฉัน คง จะ
 หัวเราะ เขาะ ได้ หน้า ผู้ นั้น โดย คง ใจ ที่ เดียว — จ๊ะ ! — จริง ดัง นั้น — ฉัน
 บอก แก่ เธอ ด้วย คำ พูด ที่ อื่น ๆ ซึ่ง หลุด พล่อย ๆ ออก ไป จาก หัวใจ ของ ฉัน
 โดย ปราศ จาก คำ เกิดอบ คำ หวาน หรือ ระบาย ดี ทั้ง ปวง โอ ! จริง
 ที่ เดียว ฉัน นั้น ฉัน ได้ ขอ แต่ง งาน กับ เธอ ขอ ให้ เธอ รับ คำ แก่ ฉัน ว่า
 รัก ฉัน และ จะ คอย ฉัน อยู่ จนกว่า ฉัน จะ รวม รวม เบ่ง ฐานะ ให้ สูง พอ ที่
 จะ บรรรม ความ สุข แก่ เธอ ได้ เป็น อัน ดี ใน เมื่อ เรา บำเพ็ญ ชีวิต วิชา ด้วย กัน
 และ — และ ก็ จริง อีก — คำ ตอบ ที่ ฉัน ได้รับ จาก คำ จึง วน ของ ฉัน นั้น
 ก็ คือ อาการ หัวเราะ เป็น เสียง ดู หม่น จาก เธอ แะ ที่ เดียว เธอ หัวเราะ
 เขาะ ฉัน เสีย จน อิ่ม ใจ แล้ว ลง ท้าย จึง บอก แก่ ฉัน อย่าง ไม่ เอา ใจ ใจ ได้ ว่า เธอ
 ไม่ รัก ฉัน ฉัน จะ เป็น ตำม ที่ ดี ของ เธอ ไม่ได้ นอกจาก เพื่อน เล่น ๆ
 เช่น เมื่อ เด็ก ๆ มา เท่า นั้น อย่างไร เสีย ฉัน ก็ คง ทำให้ เธอ สุข ไม่ได้
 เพียง แค่นี้ ที่ เธอ สวม อยู่ ใน คืน วัน นั้น เงิน เดือน ๘๐ บาท ของ ฉัน ซึ่ง ได้
 ประจำ จาก ห้าง ทริบวอน เป็น เสมียน อยู่ ก็ น่า จะ ต้อง ทำ ราชการ เสีย แล้ว
 โอ ! ยิ่ง อีก เธอ ยัง บอก แก่ ฉัน มาก กว่า นี้ ซึ่ง เธอ อาจ ดม เสีย แล้ว ก็ได้
 แต่ ฉัน ยัง ไม่ ดม และ อยาก จะ พิน ชน มา ให้ เธอ ว่า ได้ ได้ ด้วย เธอ บอก
 แก่ ฉัน ว่า ตำม ของ เธอ นั้น จะ ต้อง เป็น ผู้ ที่ มี ยศ ไม่ ต่ำ กว่า หลวง จะต้อง
 มี ภรรยา พา เธอ เทียว และ พา ไป โรง มหรสพ สัปดาห์ หนึ่ง อย่าง น้อย ที่

ต้อง ไม่ต่ำกว่าเจ็ดวันทั้ง ต้องเป็นผู้ เชียวชาญ ที่จะจ่ายเงินค่าเครื่อง
 แต่งตัวอะไร ต่ออะไร สำหรับเธอ อีกอีกประการ ฉันได้อ่าน วอนขึ้นแจ้ง
 แก่เธอทุกอย่างว่า สำหรับความสูงนั้น ถ้าเธอ รักฉัน จะรังไร รอคอย
 ฉันได้แล้ว ฉันอาจหาได้ทุก ๆ สิ่ง ที่เธอปรารถนา แต่ที่จะให้ฉัน
 รับเธอว่า จะต้อง มีรถยนต์ไว้ มีบรรดา คักคัก ถึง หาดวงนั้น มันเกิน
 วาสนา ของฉัน เธอได้ฟัง ก็กลับ หัวเราะอีก แน่นนอน ! หัวเราะด้วย
 เสียง อันบาดใจฉัน นึกก็เคียด ที่สุด เธอกลับ ตอบฉันว่า ถ้าฉัน
 ต้องการ จะเป็นคน รักของเธอจริง ๆ แล้ว ฉันจะต้อง มีคุณสมบัติ
 และ โภคสมบัติ เช่นนั้น มิฉะนั้น ก็ไม่สำเร็จ ฉันได้แสดง แก่เธอ ต่อ
 ไปอีกด้วยความตั้งใจว่าฉัน รักเธอ — รัก ด้วยหัวใจ ซึ่งไม่เคยมี รอยค้าง
 พร้อยมาเลย ขอ ให้เธอ รับแค่เพียง คำเดียวว่า เธอมี ใจเอื้ออาทร
 รักฉัน เท่านั้น ฉัน คงจะพยายาม หนุน ฐานให้กระเดื่องขึ้นจนพอ
 แก่ การณ ที่ จะให้ ความสูง แก่เธอให้เพียง พอเมื่อเรา วิวาห์กัน แล้ว
 เธอตอบฉัน อย่างไร ? คงจะ เธอ หัวเราะ ใต้ หน้าฉัน
 ทำปากเบี้ยวไปมา แล้วลุกขึ้น ไปบนเรือน เสียดด้วยอาการบั่นบองไร้ไหม ?
 โอ ! นั่น หรือ เธอว่าเธอ รักฉัน — รัก ฉัน มาก่อน ที่ฉันจะ แสดง
 ความ รักให้เธอ ทราบแล้ว — ฮือ ! — เบน ไป ไม่ ได้ — เบน ไป ไม่ ได้ —
 เธอ อย่า ดวงฉัน ! ”

แม้ว่าฉัน พัง เขาอยู่ นาน มีหัวใจอันฉันระริก ครั้นจบ จึงเขยอนกาย
 เข้า ไปชิดเขา จับมือ ได้มองดู หน้าเขา ด้วย สายตา แสดง ความ
 กระตัก เกื้อเจิน

“เป็น ความ เชตา ของ ดินน และ ความเข้าใจ ผิด รัไม่ เท่า ถึง การณ ของ คุณ เอง” เจ้า ห่อคน ดำรภาพ “คุณ ยัง เข้าใจ ใน เพศ เรา น้อย นั ก และ ก็ เพราะ คุณ ไม่ ดั่ง รัถึง ความ จริง ภายใน ของ ดินน นั้น เอง เป็น เหตุ นำให้ เราต่าง ได้ รับ ทุกข์ ทรมาณ นาน ฉะนี้ โท ! คุณ จรุต ! คุณ ไม่ ทราบ คอก ว่า เวลา ที่ คุณ เริ่ม บอก แก่ ดินน ว่า คุณ รัก ดินน บรูชา ดินน นั้น ดวงใจ ของ ดินน เบิกบาน พอง โต เพียง โต คำ พุด ของ ดินน ที่ ปฏิเสธ คุณ ทุก ประการ บอก ว่า ไม่ รัก นั้น แหะละ คือ หมายความว่า ดินน รัก คุณ ที่ ว่า คุณ จะ ต้อง มี คุณ สมบัติ โภค สมบัติ หรือ อะไร ต่อ อะไร ดินน จัง จะ รัก นั้น ก็ เช่น เดียวกัน ดินน หมายความว่า ถึง แม้ คุณ จะ เป็น เพียง ชน กรรมกร ก็ จะ รัก ถ้า มี ดินน จะ เป็น ใคร ก็ ข้าง ถ้า มี คุณ สมบัติ เช่น คุณ คือ ช่อ ด้อย ด้อย รั มี ความ มานะ อดทน ต่อ การ งาน และ ก่อ หา ญ สม ชาติ ถูก ผู้ชาย แด้ว ดินน ก็ สุข พอ ด้อย รั ทุก ๆ คน ย่อม ทราบ ดี แด้ว ว่า ถ้า มี ทัก คคือ ถ้า มี มี น้าใจ สม เป็น ชาย ต่าง หาก โอ ! ดินน ทราบ คอก ว่า คุณ ควร จะ เป็น ถ้า มี ของ ดินน เช่น นั้น”

“ก็ แค การ ปฏิเสธ ของ เธอ เค้า — เธอ ปฏิเสธ ทำไม”

“เป็น ไป เพื่อ เข้า คุณ เล่น เถา นั้น เอง — เป็น มารยา ของ พวก เรา, ด้อย รั, ซึ่ง มี มา แค กานะนิ — แต่ คุณ ก็ ไม่ ดั่ง รั !” ดวง แช คอบ อัก อัก และ เขยง ชาย

“เขาดินเล่น” จรตรองเสียงแหวม “การ ที่ เธอ ปฏิเสธ ความ รัก ของ ดินน นั้น เป็น ไป เพื่อ เข้า ดินน เล่น ทำให้ หัวใจ ของ ดินน ปวด ร้าว เล่น

ชาติปฏิกิริยาที่เธอแสดง ความ โหดร้าย ต่อฉัน หลังจากคืนที่ได้ออ
 ขอ ความ รัก มา แล้ว ฉัน ก็ เพื่อ เข้า เถื่อน คตอด จน กระทั่ง ที่ เธอ ตัด
 ดินท ดันม กับ พระเจน ดังคดี มีโอกาสให้เธอ คตอ เคียด พาไป เทียว เตรี
 และ บอก กับ ฉัน ว่า เธอ จะ แต่ง งาน กับ เธอ ก็ เพื่อ เข้า ฉัน เถื่อน ครึ่ง หลัง
 ที่ สุด ที่ ฉัน ทน อยู่ ดู หน้า เธอ และ คน อื่น ๆ ไม่ไหว เธอ คง จำ ครึ่ง นั้น
 ได้ ว่า เธอ มี กระใจ ไป เทียว กับ ฉัน ที่ โฮเคต รมณีย แต่ แล้ว เธอ
 กลับ พราก ฉัน ไป เค้น รำ — ซึ่งเป็น กิพา ที่ ฉัน เกียด ที่ สุด — กับ พวก พ่อ หนู ม
 หัว ใหม่ ๆ — สด มา จาก ต่าง ประเทศ แท้ ๆ — ของ หล่อน ทั้ง หลาย ดง ทำ ย
 เมื่อ ออก จาก รมณีย เธอ กลับ เถียง จาก ฉัน ให้ พระเจน ๆ พา เธอ กลับ มา
 ตั้ง บ้าน ครั้น เมื่อ ฉัน ตาม มา ถึง ที่ หลัง เห็น เธอ กำลัง นั่ง คุย อยู่ กับ เธอ
 บน เก้าอี้ ตัว เดียว กับ ที่ เธอ เคย นั่ง อยู่ เมื่อ แรก ที่ ฉัน เข้า ไป ขอ ความ รัก
 เธอ เห็น ฉัน ก็ ไม่ เข้า ไป อยู่ ใน วง แขน ของ พ่อ คุณ พระนั้น ยอม ให้
 เธอ รุบ เธอ ซ้ำ ๆ กัน ต่อ หน้า ต่อ ตา ฉัน หลาย ที่ เป็น เหตุ ให้ ฉัน สำนึก ว่า
 พิน แผ่น ดิน ที่ กำลัง ยืน อยู่ โง่ง เนน ไป มา และ ดาบ อาบ ยา พิษ ก็ ทำ การ
 กวด แก้ว แหะ ความ อยู่ ใน หัวใจ ของ ฉัน ฉัน ต้อง รับ ยก มือ บิด ตา
 กุม ศีรษะ อัน ปวด ร้าว เจียน สดาย วง หนึ่ ออก มา เสีย กลับ ไป บ้าน
 ฟุบ หน้า ชม ชาน อยู่ กับ โต๊ะ ค่อน คิน แล้ว ตัด ใจ รวบ รวม เข้า ของ จาก
 กรุง เทพ ๆ มา — — — โอ — — — โอ — — — นั่น ก็ เห็น จะ เป็น เพราะ หล่อน ยั่ว เข้า
 ฉัน เถื่อน อีก กระมัง จ๊ะ แม่ ดวง แห — — — แม่ — — — อ้า — — — คุณ นายเจน ๆ
 ดิม ไป การ ที่ เธอ เป็น คุณนายเจน ดังคดี นี้ ก็ เพื่อ เข้า ฉัน เถื่อน อีก นั้นเอง !
 อนาคต ! ใจ เธอ โหดร้าย นั้ — — — เธอ ผู้ — — — ”

“โอ ! ไบรด์ หยด เกิด ค่ะ — ไบรด์ หยด ลงโทษ ดินัน เสีย ที่ เกิด ดินัน ยอม รับ ผิด ทุกอย่าง แล้ว” ดวง แว ร้อง พดาง เกาะ แขน ของ เขา มัน มอง ดู ด้วย ดวงตา แสดง ความ วิงวอน “ดิฉัน มิ ได้ เป็น ภรรยา ของ พระ เจน ๆ หรือ ใคร ทั้ง ดั้น นอกจาก ตก เป็น ทาส ของ ความ ทุกข์ ใน เมื่อ ดั้น ก็ ได้ ว่า ดินัน เขา ไป เพียง ใด — ความ เขา ของ ดินัน อัน เป็น เหตุ ให้ ต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน มา นาน นาน เป็น บท เรียบ ของ ดินัน พอ แล้ว”

ขณะ นั้น ดั หน้ ษา ของ จรวัด ชัด เผลด เมื่อ แว คำ พูด ของ ดวง แว ประโยค แรก

“เธอ ยังมี ได้ แต่งงาน กับ คุณพระ เจน ๆ เช่น ที่ เธอ บอก แก่ ดั้น ไว” เขา พูด เสียง เกรือ หน้ ษา ชัด คล้าย ผิด ตาย “หมายความว่า เธอ ยัง เป็น โสด และ บริสุทธิ์ เช่น เมื่อ ๒ ปี มา แล้ว เช่น นั้น หรือ ?”

ดวง แว ยิ้ม และ พยัก หน้ ษา รับ รอง

จรวัด ยก มือ ชน กุ่ม ศีรษะ ร้อง คราง ออก มา แล้ว ก็ ฟุบ หน้ ษา ลง ไป กับ เขา

“คุณ เป็น อะไร ไป ! คุณ จรวัด !” แม้ ตัว น้อย ตาม อย่าง ตกใจ “มี เหตุ อะไร หรือ อะไร ที่ ทำให้ เธอ มี อาการ เช่น นั้น โอ ! คุณ จรวัด ! ดินัน ทราบ แล้ว ว่า คุณ นี้ ก็ แค้น ใน ความ เขา และ ความ กระหนอง ของ ดินัน ใน ครั้ง นั้น ชน มา อีก ดินัน ขอ รับ ตำราภาพ ขอ รับ ผิด ทุก อย่าง ค่ะ คุณ ค่ะ ! ไบรด์ อภัย แก่ ดินัน เกิด”

“ความ กระหนอง ของ เธอ นั้น ได้ ฆ่า ความ สุข ของ เรา — ดั้น และ เธอ — อย่าง อนาคต นี้ ก็ เดียว”

“กะ ! เป็นเหตุที่ทรมาน หัวใจเรา ให้เหี่ยวแห้งมานานแล้ว”

ดวงแหว่งออกไปโดยปราศจาก ความเฉลียวใจใน สันดานอันชั่วช้าหน้าเดียง
ซึ่งแห้งเห็บ และ ต้นเครือ ของจรวัด ว่าเขามีอาการ เข้มอินหนึ่ง คนเจ็บหนัก

“จริงที่เดียว — — —” แม่สาวน้อย กตัญญู ค่อยไป อีก ด้วย หัวใจ

อันเลือน ลอย “ดิฉัน ในวัย ของ เด็กสาว รุ่ง ๑๖ ปี ครั้งโน้น — —

ก็เช่นเดียวกับ เด็ก รุ่ง เดียวกัน ทั้งหลาย นั้นเอง ได้ไป ด้วย ความ

โหดเหี้ยม และความ คระนอง มีความ คิดแปลก ๆ ชอบ ทำอะไร แปลก ๆ

ซึ่งยังไม่ มี หนึ่งใด เขา ทำกัน ดิฉัน ฝืนใจ และ ทำ เรื่อง ร้อนใจ มาให้

ผู้ปกครอง เนื่อง นิจุ ดิฉัน แท้ง ปฏิเสธ ว่าดิฉันไม่ รักคุณ ซึ่ง ความ จริง

คุณ ก็เป็นที่ รักยิ่ง ของดิฉัน ดิฉัน แสร้งทำ เป็น บัง ใน เวลา ที่คุณ บอก

ว่าคุณ รักดิฉัน อันภายในใจ นั้น ฉันจะรัก ตก ตบ ใคร จะได้รับ อาการ กอด

และจูบ จากคุณ — วู๊! หน้าขาว หน้า แต่คุณก็ไม่ กอดไม่จูบ ดิฉัน

บางครั้งดิฉัน ต้อง แสร้งทำ เป็น เหตุดัง กิริยา แปลก ๆ บางครั้ง

ก็ขม แยม กับคุณ บางครั้ง ก็ หน้า บัง เข้าได้ ประเดี๋ยวก็ ชอบ กับคุณ

แล้ว ประเดี๋ยวก็ เลี้ยง เลี้ยง เพื่อให้คุณ กระทบ กระทบใจ เถ็น ยุคนั้น —

ดิฉัน ชอบ ขวัญ ชาย ที่ รักดิฉัน เช่นนี้ การ ที่ ทำ เป็น รัก กับ พระเจ็น ๆ

นั้น ก็ เป็น เพราะ ความคระนองใจ ของดิฉันอีก — ดิฉัน บอกแล้วมิใช่หรือคะ

ว่าความจริงนั้นดิฉันรักคุณ แต่ความ พมัวใจ ของดิฉัน ก็ อยู่ที่ว่า เห็นคุณ

ซึ่ง เป็น ที่ รัก ของดิฉัน กระต๊อบ กระ ต่าย และ ปวด ร้าว ใจ เถ็น ใน เมื่อดิฉัน

แสร้งทำ ชอบ พอ รักใคร่ กับคุณพระเจ็น ๆ เช่นนั้น โอ ! เป็นความ—

เปน ความ พุ่มใจ อย่าง หนึ่ง ของ พวกเราใน วันเสาร์ อันแต่งทำไม้ เคียงดำ
 เช่น นั้น เหมือน กัน นะคะ คุณ จรัต ว่า เมื่อเรา ยัง แต่ง ให้คนรัก ของเรา
 ทราบ ว่า เรา เปน ผู้ ที่ — นอก จาก เขา ยัง มี ชาย รัก อีก มาก หลาย
 เพียงใด แล้ว ความ ชื่นใจ ก็ ย่อม จะมี เพียง นั้น ที่ จะ ยั่ว ให้คน รัก
 ที่ แท้จริง ของเรา หวัง หวง เสีย เปน ว่าก เปน เวร ได้ ! ลง ท้าย เขา ก็ คง
 จะ เข้า มา ด้วย หน้า ตา อัน บัง คัง ตาม เรา ว่า ชาย คน นั้น คือ ใคร ?
 คน นั้น มา จาก ไหน ? เกี่ยว ข้อง กัน อย่างไร ? ใน ที่ สุด เมื่อ เรา แต่ง
 ยั่ว ให้ เขา หัว เสีย พอ แล้ว ก็ จะ แต่ง ทำ โกรธ เสีย บ้าง ด้วย ความ
 ที่ หลง หลิด เรา เขา จะ ต้อง คุก เขา ลง ยก มือ ขึ้น วิงวอน ขอโทษ ขอโพย
 และ ขอ ความ รัก จาก เรา ขณะ นั้น เรา ก็ ย่อม เหยียบ เขา ไว้ ได้ ผ่า เท้า
 ได้ โดย สดวก เปน ความ จริง อีก ข้อ หนึ่ง นะคะ คุณ จรัต — หญิง คน ใด
 ประกาศ ให้ โลก ทราบ ว่า หล่อน มี ดี เน้น ให้ ชาย คน รัก ของ หล่อน อยู่
 ได้ อำนวย ได้ แล้ว อัน ประพฤติ การณ์ นี้ ย่อม เปน สิ่ง พึง พอใจ และ เปน
 เกียรติยศ ยิ่ง ของ แม่ คน นั้น — คน นั้น ที่ เดียว ! ดิฉัน ไม่ ปฏิเสธ คอก
 เมื่อ อายุ ๑๖ ปี ดิฉัน ก็ คิด เช่น เดียว กัน กับ ที่ พูด มา แล้ว แต่ — โอ !
 คุณ จรัต ดิฉัน ขอ ขอโทษ คุณ บ้าง เหมือน กัน ว่า คุณเอง ก็ เขา เขา เข้าใจ ใน
 เพศ เรา น้อย นึก หาก คุณ รู้ใจ ดิฉัน แม้ แต่ ตัว น้อย เวदा คุณ แดง
 ความ รัก ต่อ ดิฉัน เพียง คุณ จะ คุก เขา ลง ปลาย เท้า ดิฉัน และ เขา เรื่อง โลก
 หรือ นิยาย อันใด มา เต้า ให้ ดิฉัน พัง ชม เปรียบ เทียบ ว่า ดิฉัน งาม อย่าง ไหน
 ด้วย อย่าง นั ก่อน แล้ว และ ทำ หน้า ตะ ห้อย บอก แก่ ดิฉัน ว่า คุณ รัก ดิฉัน

เท่าไร — — — ถ้าดิฉัน ไม่ รัก คุณ ๆ จะต้อง ไป ผูก คอ ตาย หรือ ไม่ก็
 ตีฆ่าพิษ — โถกนั้นจะร้อนแป็นไฟ — ชีวิตคุณ ก็หมดความสนุก ๆ ทั้งสิ้น —
 นั่นที่เดียว — ดิฉัน คง จะได้ ออก ปาก รัก รัก คุณ แม้คุณ จะ ชวน ดิฉัน
 ไป แต่ง งาน กัน เดียว นั้น ก็ไม่ ขัด แต่คุณ หา ได้ ปฏิบัติ เช่น นั้น ไม่ !
 คุณ เข้า ไป หา ดิฉัน อย่าง ทื่อ ๆ แล้ว ทำ อ้อ ๆ อ้อ ๆ เป็น ตึก กระตุน อยู่
 เป็น นาน พอ หุด ปาก ออก มา ได้ ก็ ว่า รัก — รัก — รัก — ขอให้ ดิฉัน เป็น
 ภรรยา คุณ — พอ ถูก ดิฉัน แฉ วัง ยั่ว ว่า ฐานะ คุณ ไม่ พอ จะ ให้ ความ สุข
 แก่ ดิฉัน ดิฉัน จะ สุข ก็ เพราะ มี สามี เป็น คุณ หลวง หรือ มหา เศรษฐี
 มี รัตน ครี ยาม ๆ พา ดิฉัน เทียว เช่น ที่ คุณ เอง ก็ ก่อ ตัว พิน มา เมื่อ
 สัก ครู่ — เท่านั้น พลัน คุณ ก็ ตา เหลือบ ตก ออก ตกใจ ว่า ดิฉัน จะ ไม่ รัก
 ครั้น ดิฉัน ยั่ว ค่อ ๆ มา อีก นิด หน่อย เท่านั้น คุณ ก็ เดียว พาด ใจ น้อย
 เบ็ด หัน มา ที่ เดียว โอ ! ดิฉัน ขอ บอก ซ้ำ ว่า ถึง แม้ ดิฉัน จะ เซด
 คุณ ก็ ไร้อยู่ มาก เหมือน กัน”

“จริง ซี่ — แม้แต่ กษัตริย์ ได้ โถม อน ซึ่ง มั่ม เหลี่ยม เป็น จำนวน พัน
 ก็ ยัง ยอม สำนัภาพ ว่า พระ องค์ ชำนาญ ใน มารยา ของ สตรี น้อย เกิน คง
 ก็ แล้ว เธอ จะ ลง โทะ ฉนั้น ซึ่ง เป็น แต่ เพียง ชาย ได้ ตี เริ่ม แรก จะ รัก นั้น
 เทียว หรือ ?”

“ถูก ค่ะ, ดิฉัน ก็ เห็น ใจ คุณ — ชาย ทุก คน จะ ต้อง ถึง ความ จริง
 แห่ง มารยา ของ หญิง ไม่ ได้ ตก ชิง นึก แต่นั่น ก็ เป็น เพราะ ความ ผิด ของ
 เพศ คุณ เอง”

“เพศ ของ ฉัน ?”

“คะ” ดวง แว้บ ร้อง เรียบ ๆ มอง ดู ด้วย สายตา ฉาย แสง แห่ง ความ หวัง และ ความ สุข วา ความ “หญิง ต้อง มี มารยา ต์ เพราะ ชาย เปน ฝ่าย ขอรัก ให้ มี นั้น เอง — หญิง เรา นะ ทำ อะไร ก็ ดี เปน คັນ ว่า การ แต่ง กาย ก็ ดี การ หัด ค้อน หัด ชะม้อย ชะม้าย ชาย คา ดู ให้ คม สัน น่ารัก กับ กระจก ก่อน ออกงาน ก็ ดี หวัง ให้ เปน ที่ พอ ใจ แก่ ชาย เช่น เดียว กับ ชาย แ่่ง คัว ให้ เก่ และ หัด พุด เพราะ ๆ เพื่อให้ เปน ที่ พอ ใจ ของ หญิง เหมือน กัน เท่านั้น เมื่อ ผู้ ชาย ไม่ ต้องการ ให้ หญิง มี มารยา ทำไม จึง ต้อง ชม เชย มั้ย ขอ เต่า คะ ว่า งาม อย่าง นั้น งาม อย่าง นี้ บาง ที่ ถึง คราว เรา โกรธ จริง ๆ ก็ ยัง เห็น ว่า ไม้ หน้า อัน บุ ด บัง คง เครียด นั้น เปน งาม น่ารัก ยิ่ง ขึ้น ไป ได้ ! โอ ! คุณ ควร จะ เห็น หัวอก บ้าง ชี คะ ว่า ถ้า ผู้ ชาย ไม่ สรร เสริญ เย็น ยอ ขึ้น แด้ว ใน โลก นี้ ก็ จะมี แค่ หญิง ที่ สุภาพ เสงี่ยม หึง มิ โดน โก้ ใช้ เชน สุภาพ ของ ดิฉัน เมื่อ อายุ ๑๖ ปี นั้น เปน แน่ แท้ แต่นี้ พากัน ไป นิยม เดี๋ยว ว่า สตรี ที่ จะ งาม และ น่ารัก ยิ่ง ก็ ต้อง เปน พร้อม ทั้ง มารยา ยัวยวน แต่ง กาย ให้ ทรู ๆ ดู ดนาค ถ้า จะ ด้วย เพียง รูป แ่่ ซา ค จริต มารยา เดี๋ยว แด้ว ก็ มัก จะ ค่อน กัน ไป เดี๋ยว ว่า แม่ คน นั้น — คน นั้น สวย อย่าง รูป หุ่น หาก ใคร ได้ ไป ไม่ ก็ วัน ก็ เมื่อ หน้า ย สด ร ทั้ง หด่อน เดี๋ย โดย ไร อำนาค ดี เน้ จะ ยึด ความ พอ ใจ รัก ใคร จาก เขา ผู้ เปน ดำ มี ได้ ได้ นี่แหละ คะ คุณ จริต ดิฉัน จึง ว่า เพศ ของ คุณ นั้นแหละ เปน คัน หัก — คัน เหตุ ที่ ทำ ให้ พวก เรา เกิด ร้อน ร้น ไป ด้วย ประการ ต่าง ๆ นานา

แต่ — ที่พูดนี้ คติน พุดในนาม ของเพื่อน ร่วมเพศ ของคติน ทั้งหลาย ส่วน
คติน เอง นะ ขอยุติ จะไม่ขอ เขา หรือ กระ เลือก กระ ถ่น รน ไป หา โลก
ซึ่ง เค็ม ไป ด้วย ความ ครึก ครื้น และ ละ นอง เช่น ที่ ชาย เขา พอ ใจ กวน ให้
บ้วน บัน ขน เช่น นน อัก แด้ว คติน จะไม่ ปฏิบัติ ให้ เป็น ที่ ถูก ใจ พอ ใจ ของ
ใคร อัก นอกจาก ของ คุณ เมื่อ ครั้ง นั้น ! คติน เคย ชอบ ที่ จะ ให้
คุณ เกยว คติน ด้วย คำ หวาน จน เพศ นิ ใจ เสีย ก่อน แด้ว จึง บอก ความ รัก ที่ หัก
แต่ บัด นี้ คติน รู้สึก เกิด ยึด เช่น นน เสีย แด้ว คำ พุด ที่ หรุ ๆ มัก จะ หลุด
ไป จาก วง ของ ความ จริง เดียว นี้ หาก คุณ จะ ไม่ บอก แก่ คติน ว่า
คุณ รัก คติน อย่าง ที่ อี ๆ เช่น ครั้ง นน — คือ ตรง เข้า กอด เอา คี อี ๆ คติน
ก็ คง เห็น ว่า น่า รัก น่า เอ็นดู อยู่ นน เอง — คติน เปลี่ยน ชอบ การ เกยว โดย
วชน แด้ว

พุด จบ ลง แม่ คง แะ กิ่ง เงียบ ปลด ยให้ คุณ ณี ภาพ ปก คลุม อยู่
รอบ บริเวณ ที่ นน อาการ ของ เจ้า หล่อน ดัง ที่ เปน อยู่ ถ้า แด้ว ว่า
อารมณ์ เลื่อน ถอย ไม่ อยู่ กับ ตน ด้าย ตา มอง เหมือน จับ เพ่ง อยู่ กับ พน น้า
ซึ่ง ขาว พว้า ณะ ท่า มก ฉาง แด้ว เคียน ฉาย เบื้อง หน้า วาจา อัน ยั ดยาด
ที่ ปลด ยให้ ดัง พัน ริม ฝี ปาก ออก มา นน ก็ เสมือน หลุด ออก มา จาก น้ำ ใต้
ใจ จริง โดย แท้ ! ไม่ มี แด้ว จะ ต่อ ว่า เจ้า หล่อน ดำ นึก กาย เลย ว่า พุด
อะไร ออก มา บ้าง ฉ่าย นาย จรุต นน มี โบ หน้า ซึ่ง ชัด ขาว รวด กับ คน
ที่ มฤตยู トラ ชี้อ ไว้ แด้ว รู้สึก หุ อ้อ ไป หมด ทั้ง ต้อง ข้าง จน มี สำมารก
จะ จับ ดัง เกิด ความ หมายถึง คำ พุด ประโยค หัก ของ แม่ ลำ น้อย ได้

ต่าง นิ่ง เงียบ อยู่ เช่นนี้ เป็น นาน — นิ่งอยู่ นาน ด้วยหัวใจ ซึ่งเค้นแรง
 ดัน ระวัง ทั้ง สอง ฝ่าย ถึง ท้าย สม ทะเล พัด วน มา ค้าง หน้า เช่น เขือก
 คง แะ ได้ สติ ก่อน ถอน ใจ เขือก หัน ไป มอง ชาย หนุ่ม ซึ่ง นิ่ง คับ
 แข็ง เป็น ตึก กระดาษ หิน อยู่ ข้าง ๆ ด้วย สายตา ตะห้อย อากาวยิ้ม อย่าง เค็ม
 ปราง ภู บน ริม ฝา ก อัน บาง แะ แดง เรือ เจ้า หัตถ์ เอม ไป ญับ ใต้ ของ
 เขา เบา ๆ

“คุณ จรด !” เจ้า หัตถ์ พูด ดำ เนียง แล้ว “ดิฉัน ดั้น ตัว ไป
 ไม่ทราบ ว่า ได้ พุด พัง ข่าน อะ ไร ต่อ อะ ไร ออก ไป บ้าง เลย ที่ จะ แดง
 หู ของ คุณ แต่ ถ้า มี แล้ว ดิฉัน ขอ รับผิดชอบ ทั้ง ดั้น ตั้ง ทง หลาย ที่ เป็น
 มา แล้ว ครอง โน้น ก็ ดี โปรด ! อกัย ให้ ดิฉัน ทั้ง หมด เกิด ค่ะ ! ขอให้
 ดั้น เหตุ การณ์ อัน มี แต่ ความ ทุกข์ ทรมาน หัวใจ ที่ ได้ ผ่าน พ้น มา แล้ว นั้น เกิด ค่ะ
 ตั้ง ใด ที่ ผ่าน มา แล้ว ก็ ขอ อย่า ให้ ผ่าน มา กราย เรา อีก เป็น ครอง ต้อง นึก
 แต่ ว่า ต่อ ไป เรา จะ มี สุข แดง สุข เท่า นั้น เป็น พอ ไม่ มี อะ ไร มา เป็น อุป ด้
 กัด กัน ความ รัก ของ เรา อีก เรา ต่าง รั ใจ ซึ่ง กัน แะ กัน ดี แล้ว เรา
 จะ รัก กัน ด้วย ความ รัก ซึ่ง ไม่ อาจ ลง ใคร ได้ เลย โอ ! เวลา นี้ ดิฉัน
 ไม่ทราบ จะ พรพณนา อย่างไร ได้ ถูก ว่า ดิฉัน ดี ใจ แะ มี ความ สุข เพียง ใด
 ที่ ได้ พบ คุณ ผู้ ยอด ดี เนหา ของ ดิฉัน” เจ้า หัตถ์ เอน คี รั ระ ลง ชม กับ ใต้
 ของ ชาย หนุ่ม น้ำ ตา แห่ง ความ สุข ใจ ใต้ เยิ้ม ออก คลอ หนอง ทั้ง สอง
 “คุณ จรด” เจ้า หัตถ์ กระซิบ ต่อ ไป “คุณ จะ ต้อง กัด กับ กรุง เทพ ๆ
 กับ ดิฉัน ดิฉัน ไม่ ต้อง การ ทราบ ดอก ว่า คุณ พัก อยู่ ที่ ไหน แต่ อย่างไร

คุณ ก็ ต้อง กลับ กรุงเทพฯ ๑ กับ ดิน — และ พรุ่งนี้ ทเดว — เมื่อ พบ คุณ
 ฉะนี้ แล้ว ดิน จะ ต้อง ตาก อาภาศ อยู่ ที่ นี้ ต่อ ไป ทำไม หัวใจ ของ ดิน
 ได้รับความ สดชื่น จาก การ ที่ได้ ตัว คุณ คืน มา พอ แล้ว ! คุณ ต้อง
 กลับ กรุงเทพฯ ๑ กับ ดิน ดิน จะ ทน ดู คุณ เทียว ดู หวัด ดู เหว่ เซ ซัง
 พดด้ ท ำ ค ำ ที่ อยู่ เช่น นี้ อีก ไม่ ไหว ดอก ความ เป็ดยว ใจ ได้ กั้น กัน
 ความ สดชื่น ของ เรา เกือบ หมด สิ้น มา นาน แล้ว และ ความ เป็ดำ เป็ดยว นั้น
 เปน อัน สดชื่น กัน เสีย ที่ — — — ” พูด แล้ว เจ้า หัดอน ก็ เอา มือ ถูบ แก้ม
 ของ เขา เบาล ๗ “อู๋ ! หน้า ของ คุณ อะไร ร้อน รุบ ๗ เช่น นี้ —
 คุณ จร็ด ! คุณ เปน อะไร ไป หวัด คะ ? ”

“ ปดะ — เป็ดำ จะ ! บาง ที่ อาจ จะ เปน ด้วย ถูก เป็ดว แดด เมื่อ
 ตอน กลาง วัน นี้ มาก ไป กระ มัง — — แต่ — — คง ไม่ เปน อัน คราย อะไร
 ร้าย แรง ดอก จะ ! ”

ดวง แช ช่อน ส่าย ค ำ ซน เหล็ด อบ ดู เขา ด้วย ความ สงัด ำ “ พรุ่ง นี้ แล้ว
 คุณ จะ ได้ เห็น กรุงเทพฯ ? ซัง คุณ จาก ไป เสีย นาน นน อีก ครัง หนึ่ง เปน ครัง
 ซัง เต็ม ไป ด้วย ความ สดชื่น ต่าง กว ำ เมื่อ คราว คุณ จาก มา สดชื่น น้อย
 หลัง บ้าน เรา ก็ คง จะ ก ำ ดัง แจ่ม อยู่ ด้วย แสง จันทร์ คอย คั่น รับ เรา โอ !
 ดิน พิศ ว — พิศ ว นัก ว่า โลก เรา นี้น นอก จาก ความ รัก แล้ว ยัง จะมี
 สิ่ง ไค อีก หนอ ? ”

จร็ด ไม่ คอบ แต่ หัดบ ค ำ และ เม้ม ริน ฝ ำ ปาก แน่น ฝ ำ ย แม่ ส ำ ว น้อย
 ห ำ สด กัด เห็น ไม่

ครูใหญ่ ๆ ซึ่งมีแต่ความเงิบตงและวิเวกวิ่งเร่งได้ผ่านพ้นไปแล้ว ชายหนุ่มจึงถอนใจค่อยประคองตัวรักให้นั่งตรง ส่วนเขาเองถูกขยั้นอย่างโผล่รู้สึกว่าร่างกายเหี่ยวแห้ง หดหู่ไร้พลังกำลังคูรากับตาแก่อายุสัก ๓๐๐ ปี

“ฉัน — เก่ง ว่า ดึก มาก แลว” เขา พูด ด้วย เสียง กระซิบ “เรา กลับ กัน เสีย ที่ ไม่ ตี หรือ จะ” นาคาง ลง หน้า เข้า ทุก ที่ แลว

“กลับ !” ดวงแข ทวน คำ ทำ ดี หน้า ประหลาดใจ และถูกขยั้นบ้าง “คุณ จะ กลับ ใน เมื่อ เรา กำลัง เบิก บ้าน และ ความ รัก กำลัง ชุ่ม ชื่น อยู่ ด้วย แสง จันทร์ เช่น นี้ หรือ คะ ?”

“ดึก มาก แลว” เขา พูด ซ้ำ พยายาม ทรง ร้าง ซึ่ง โอนเอน ให้ อยู่ ที่

“ถ้า กระนั้น คุณ ก็ ต้อง ไป ตั้ง ดิน น้ ให้ ถึง บ้าน ! อ่า ! เรา ไป ทาง เดียว กัน ไม่ ไช้ หรือ คะ ?”

“ฉัน พัก อยู่ ทาง หลัง เขา ด้าน เหนือ น้”

ดวงแข หัวเราะ เบา ๆ “ความ ปลดปล่อย ใน เมื่อ รู้ ดี ว่า ความ รัก ของ เรา กลับ พบ ขัน ดู เหมือน จะ ทำ ให้ คุณ เจ็บ ไป เสีย แลว ! ชุ่ม และ งง นก ที่ เดียว — วัย — กลับ ไป พัก ผ่อน เสีย ที่ กัด เหมือน กัน คะ แลว เตรียม เมือ เตรียม ตัว เตรียม เข้า ของ ไฉน คะ พรุ่ง นี้ ถึง บ้าน ดิน น้ ๓๐ ก. ท. ตรง ไป รอ รถ หตะ ดี กว่า ที่ จะ ให้ รถ รอ เรา — ดิน น้ ไป ละ”

เจ้าห่อหุ้ม ตรง เข้า กอด กอ เขา จุ่ม พิศ ที่ เกม โดย แรง อย่าง เต็ม รัก ครั่ง หนึ่ง ครั่ง แลว ก็ ผละ ออก วิ่ง ไป ยืน แอบ แอ้ง อยุ่ ข้าง เนิน ฝา

ตักครัวห่อฉม ร้องบอกเข้ามาว่า “อย่าลืมพระ ๕ โมงเช้าตรง — ๓๐ นาทีภาครอง !” เมื่อจับ ผาก ถม มายังเขา อีกครึ่งหนึ่ง แล้วจึงปล่อย ให้แพร่ คลุม ภาย ปล่อย สัมผัสไป คดอดทาง

จรัส ยืน งาม มอง ตาม ภาพ ของ เจ้า ห่อฉม อยู่ ตัก ประ เดียว เดิม มี คน ไร้วินิจฉัย แล้วยก มือ ขึ้น ปิด หน้า เติบ ไซ้ ๆ เซ่ ๆ หาย กับ เหลี่ยม เขา อีก ด้าน หนึ่ง ไป

บท ที่ ๓

เจ้า วน รุ่ง ชน ! — คุณนายแย้ม คดอด จน คน ไซ้ ท่อ บ้าน พัก นั้น มีความ พิศวง ยิ่ง ที่ นับ คดอด เวลา ต้อง มี มา แล้ว พัง จะ เห็น ดวง แห่ม อากา ร ถัด ขึ้น ริน เรือง หนัก จน ปรากฏ ออก นอก หน้า ก็ เจ้า วน นั้น เอง และ กัด ับ พา กัน พิศวง ยิ่ง ขึ้น ไป อีก เปน ตรี คุณ ใน เมื่อ ทราบ ว่า จะ ได้ กัด ับ กรุง เทพ ๆ วน นั้น เช่น กัน

“อะไร เป็น เหตุ ให้ หาด น เปลี่ยน ใจ เร็ว ชน เช่น นี้ เจ้า ดวง แห่”
คุณ น้า ของ เจ้า ห่อฉม ถาม ด้วย ดี หน้า บอก ว่า ประ หลาด ใจ เปน ถ้น พ้น
“เมื่อ อยู่ กรุง เทพ ๆ หาด น ร้อน รน ที่ จะ มา เกาะ หลัก มิ เว้น วัน บอก ว่า อากา ร ที่ ประ จวบ จะ บรรเทา ความ ห่ม หมอ ของ หาด น ให้ เดือด คลาย ลง บ้าง ที่ ยัง ไม่ ทน จะ นับ คับ บัน ไต่ บ้าน ถอน ดี เตย หาด น จะ กัด ับ กรุง เทพ ๆ เสีย แล้ว ก็ เรา พัง มา ถึง เมื่อ วน นั้น เอง น้า ดวง แห่”

“แต่ ดิฉัน มีความ สุข เกิน กว่า ที่ จะ ควร พัก คาบ อากา ร อยู่ อีก ค่อย ไป แล้วยี ะ คุณ น้า” เจ้า ห่อฉม คอบ และ เข้า กอด น้า สาว ไว้ พงา

คนรัก อยู่ภายใน แต่ — ต่อมา อีก ดัง ครู, ขณะที่ มี อาการ กัด กัด มุม
หัวใจหนัก อยู่ นั้นเอง เด็ก คน หญิง จึง เกาะ ตาม ชาย หาด ตรง นั้น มา
ทาง หน้า บ้าน ของ เจ้า หล่อน เมื่อ ถึง เชน บน ได้ ก็ หยุด อยู่ และ ถาม ว่า

“ขอภัย เกิดครับ ! ^{๕๖} หนาน ของคุณคงแถมยเพิ่มใช่ไหม ?”

แปลกประหลาดใจ ! เจ้าหล่อน มี ^{๒๒} ^{๒๓} ^{๒๔} หน้า หง คอบ ว่า

“ใช่จ๊ะ ! หนู ชะอะไร หรือ ?”

“จดหมาย ครับ ! คุณผู้ชาย คนหนึ่ง จ้างให้ผม นำ มา ส่ง คุณที่บ้านนี้” พูดแล้วก็ยื่น มา ส่ง จดหมาย ให้ “ไม่มี คอตอบ คอครับ เขาบอก แต่เพียง ให้ผม นำ มา ส่ง แล้ว ก็ กลับ ได้ ไม่ ต้อง รับ คอตอบ — ผม กราบ ตา ตะ ครับ — เจ้าหมอก ของผม กำลัง หลุด จึง คิด เปิด เบ้า ไป ทาง หลังกว้าง ของ กระบอก ขึ้น เข้า ไป ประเดี๋ยว ดูนู !”

เมื่อยกมือไหว้ ครบหนึ่งถึงบนได้ จึงหายดับไป ตามหัวเข่า
ของชาวบ้าน

ขณะที่ต้องมารับจดหมายจากเด็กผู้นั้น พลันตายคาambi ซึ่ง
ตัวอักษรซึ่งสลักหลังของก็มีสีหน้าเผือดไป ความรู้สึกเสียวสยองใจ
อย่างประหลาดชนิดหนึ่งแผ่นเข้าไปทั่วกาย

“จดหมายใคร หรือ, หัตถา” คุณ นาย แย้ม น้า ของ หัดฮัน ถ้าม
ด้วยความ ทั้ง — ทั้ง ทั้ง จดหมาย และ อาการ เปลี่ยน แปลง ของ เจ้า หัดฮัน
โดยเร็ว พ้น ธุระ

ดวงแฉะ ตอบเสียงสั้นว่า "ตาย มื่อ เป็น ของ คุณ จิต ติ"

“ของ คุณ จรัต !” คุณ นายแย้ม ร้อง ดวง ตา เบิก โพล่ง อย่าง สุด ยิน ดี และ ประหลาด ใจ “คุณ จรัต ! คน รัก เก่า ของ หลาน ที่ หาย จาก กรุง เทพ ๑ ไป เมื่อ ครั้ง ๒ ปี ถ่วง มา แล้ว ไหน นะ หรือ ?”

“คะ—ดิฉัน ไม่ได้ บอก ให้ คุณ น้ำ ทราบ ว่า ดิฉัน พบ เขา เมื่อ คน นี้ และได้ ชวน ให้ กลับ กรุง เทพ ๑ ด้วย กัน ตั้ง ให้ มา ถึง ที่ นี ๔ โมง เข้า ตรง แต่ เหตุ ไร จึง ส่ง จดหมาย ฉบับ นี้ มา แทน ! โอ ! คุณ น้ำ เจ้า ขา ดิฉัน ออก หวัน ๑ ใจ พิกัด เสีย แล้ว ไม่ กัธยัสถ์ ชน ดุ เด๋ย ดุ เหมือน จะมี อำนาจ อะไร มา สังหาร ให้ ดิฉัน รู้ ตี ก ว่า ยืน ยืน ถอน ถิ่น สะ ทาน ไป ทว่า—หรือ—หรือ—โอ, สวรรค์—”

“ไฮ้ ! เปิด ออก อ่าน ดุ เด๋ย ก่อน ชี ดวง แะ” น้ำ ของ หล่อน ดู “อะไร รับ หวาด เกรง ไป ที่ เดียว”

แม้ สาว น้อย กระทำ ตาม ฉัก ของ ออก ด้วย มี อ่อน ดั้น เทา เจ้า ความ อัน ยืด ยาว พุด ห้วน ๑ อ่าน แทบ ไม่ได้ ประโยค ซึ่ง ปรากฏ บน หน้า กระดาษ นน มี ดัง น

“เธอ ของ ฉัน

ขอ ขอบ ใจ ใน ความ เอื้อ เพื่อ ที่ แกล้ง ความ ใน ใจ ของ เธอ — และ หวัง ทั่ว หลาย บาง คน ให้ ฉัน ทราบ เมื่อ คน นี้ ยิน ดี และ สุด ที่ สุด กว่า ชายใด ใน โลก เมื่อ ทราบ ว่า เธอยัง กรุณา รัก ฉัน แต่ — อนาคต — เธอ บอก เมื่อ เวลา ส่าย เสีย แล้ว — ส่าย โดย ฉัน ไม่ มี สิทธิ ที่ จะ รอ รับ ความ สุข จาก ความ รัก ของ เธอ นั้น ได้ กล่าว โดย ย่อ ภาย หลัง ที่ หัน หน้า เธอ

จาก กรุงเทพ ฯ และ ขับเซไป ทอ ราชอาณาเขตร้อยสามแล้ว ฉันไปตั้งตัว
ใต้ ทุ่งธนา มี ทุ่งนา และเหมืองแร่บ้าง ๒ - ๓ แห่ง จัด แต่งงาน
กับ หญิง ลูก ผู้มี หัก ถาน คน หนึ่ง ที่ นั้น ซึ่ง บัดนี้ ก็ มา ตก อากาศ
อยู่ กับ ฉัน ที่ ประจวบ นี้ ด้วย — สวรรค์ ท่าน โหดร้าย ต่อฉันนัก — โหดร้าย
ที่ ได้ กัด กัด แห่ง ความ ดำรง อัน พัง ปรารถนา ให้ พันธุ์ เติบ ถึง ได้ เมีย
คน นี้ ก็ ปรากฏ เช่น เดียว กับ หญิง ที่ เชอ บรรยาย เมื่อ คน นี้ เอง คือ ใคร ไป ใน
ความ หู หรา มี วัจจัน ความ อยาก เปน ถ้า เดิม ไป ด้วย วิชา วิมานะ
เยอ หึง และ เขี่ย ด่า มี ชุม ชี และ บาง ที่ ก็ หา อุปาย จะ ให้ ฉัน ตก อยู่
ใต้ อำนาจ ของ ห่อ ดอน ดัง เช่น สตรี ทุกคน มีความ ปรารถนา หนักยิ่ง กว่า สิ่งใด
นั้น ทุก ประการ ฉัน ต้อง ตก เปน ทาส น้ำ คำ อัน เผ็ด ร้อน และ โทษะ อัน
พดุง พดำน ตาม นิสัย หญิง แฉ่ง งอน มี มี เวลา ส่ง บารมณ ให้ คลาย
ชุ่ม นวล เอย

ฉัน อาจ จะ สดุด คัด รัก ห่อ ดอน และ กัด มา รับ ความ สุข ที่ แท้จริง
โดย แต่ง งาน เติบ กับ เธอ ใหม่ ก็ ได้ แต่ ความ ผิด ของ ห่อ ดอน ยัง ไม่
ร้ายแรง พอ สมควร ที่ สามี ใจ อ่อน เช่น ฉัน จะ ทา รุณ คือ เจ้า ห่อ ดอน เช่น นั้น
สตรี จะ ถ้า และ โสัด ได้ ก็ เพียง ครั้ง เดียว และ ฉัน ไม่ โหดร้าย พอ ที่ จะ ทรน
เจ้า ห่อ ดอน ตาย ครั้ง แรก (ใน สอง ครั้ง) * คือ ตาย เมื่อ ฉัน ก้าว ตบ หมด ความ
เปน ถ้า ความ ด้วย ความ งาม ยึด ความ พอ ใจ รัก ใคร จาก สามี ไม่ อยู่ แล้ว —
เช่น นั้น ดอก ! แม้ ห่อ ดอน จะ เปน ผู้ ที่ นำ มา ซึ่ง ความ เดือด ร้อน ยิ่ง ชีวิต ของ ฉัน
ให้ ปราศ จาก ความ สุข ด้วยการ ที่ เห็น แต่ ได้ ของ ห่อ ดอน เอง ง่าย เดียว เพียง ได้

* ครั้ง สดุด ก็ คือ สดุด ปรายภพ

หัตถ์นั้นก็ยังมีนามว่า หัตถ์เป็น ภรรยาฉัน — ฉันเป็นผู้ที่ทำให้ หัตถ์
เสียความเป็นสาว เป็นโสเภณี แต่มีใช้ หมดความอิดีระภาพ เช่นที่หัตถ์
เคยว่าร้องแก่ฉันเต็มอ้นนัย ในชาตินี้ฉันจะไม่มี ความสุข ความดีฉัน
วันแรง ทอ ขน อีกแม่ แต่ น้อย แล้ว เรื่อง ทั้ง หมด เกิด จาก ความ เข้าใจผิด
ของเรา — เธอ และ ฉันเอง — แต่ฉันไม่ลงโทษ สวรรค์ — เธอ — หรือ ตัว
ฉันเลย และไม่ลงโทษใคร ทั้ง ฉัน นอกจาก ว่า เป็น กรรม ของฉัน เท่านั้น
จะ ตู้น ทรมาน ผู้ กรรม นี้ ไป จวบ กาล อด ถิ่น แห่ง ชั่วคิด ขอ แต่ พระ
ผู้ เป็น เจ้า ได้อ่านวญพราให้เธอได้รับสุข เด็กทางเดินให้ถูกโดยช่องแทเกิด
หัวใจ ของฉัน ฉันเชื่อว่า จะไป คอย รับรัก ของเธอ อยู่ ภาวนา โพน ก่อนนั้น
ก็ จะ มีความ สุข ดี ขึ้น อย่าง ดี ที่ จะ ประมาณ ได้ ! และ จะ เป็น ที่
พอใจ ของฉัน ยิ่ง แล้ว ! — — — —

ขอ ตา

จรัล รุ่งสุริยา”

ฉัน ความ ของ จดหมาย ต้อง แะ ให้ อัด ขึ้น คันใจ หน้า ชัด ขาว รวด
ทรวด อสุภ วิม ฝ ปาก ขมูบ ขมิบ ฉัน ระลึก ว่า ดี เหมือน หนึ่ง ว่า หัวใจ
ถูก เน้น เขา พระ สุนทรทัมให้ จม ตั้ง ลง ไป สู้ กัน มา คด แล้ว ทันใด นั้น
จดหมาย ก็ หด่น จาก มือ ของ เจ้า หัตถ์ ร้อง หัวดี อย่าง ดี ดั่ง ออก มา
ใต้ ครอง เคียง ก็ หน้า มีต เช ผนว ตม ยอว ลง ดัน สติ วิสติ ญู ญู ภาพ อยู่ บน พ้น
เจดียง หน้า เรือน โดย มี ทัน ที่ น้ำ ดำ จะ เข้า ประคัม ประคอง แก้ว ไช
ประการ ไค ไค ทัน ท่วง ที่.

“ชาติวิหตโน” แปลและเรียบเรียง

โชณวารายา ยินกูโร เป็นผู้มีทรัพย์ตั้งภูมิตำเนาอยู่ในเมือง
พูช มณฑลอิซเซน

เขากำเนิดในตระกูลอันยากจนขัดสน ประกอบอาชีพทาง
ค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ทำงานอย่างสุดกำลังสามารถที่จะทำไปได้ สด
ต้องแสวงหาแต่ทรัพย์อันเป็นเครื่องช่วยยึดครองชีวิตแต่อย่างเดียว ใน
ที่สุดก็ได้รวบรวมหาเงินแห่งการงานของเขาอย่างเพียงพอ กระทำให้
โภคทรัพย์หลั่งมาไหลมา

ในเมืองที่เขาอยู่ ไม่มีผู้ใดมีเงินเป็นคู่แข่งกับเขาได้ โชณวา
รายา ยินกูโร มีน้องชายสองคน คือ ยินชุกกับ ยินชัค เขาทั้งสอง
เป็นลูกจ้างทำการอยู่ในร้านค้าขาย ใกล้กันกับเมืองที่พี่ชายใหญ่
ตั้งภูมิตำเนาอยู่ ต่อมาพี่ชายใหญ่มีการงานค้าขายใหญ่โตขึ้น จึง
เรียกน้องชายทั้งสองมาทำการอยู่ด้วย

ตลอดเวลานั้นการงานได้ดำเนินไปโดยราบรื่นเป็นอย่างดี เพราะ
โชณวารายา ยินกูโร พี่ชายใหญ่เป็นคนเมตตากรุณา โอบอ้อมอารีทั้ง

มีโรคทวีปยัมมูรณ พุดสู่ยังชนๆ ดำเนินต่างปรองดองกัน
เรียนร้อยดีเป็นปรกติเสมอมา

มีช้านาน น้องชายของเขาทั้งสองคนก็รู้ดีว่าเงินของตนหนัก
ขึ้น แต่เหตุนี้เองคนดีทั้งสองก็ยินยอมที่จะเริ่มดำเนินความระยำขึ้น
ด้วยเหมือนกัน

เนื่องจากกิจการค้าขาย เขาได้ไปที่โรงหมิงนครใต้เถื่อนแห่งหนึ่ง
ที่มุกนี้ อันเป็นเมืองท่าในมณฑลฮกเกี้ยนเมืองๆแต่เกิดของผูก
พันอย่างแน่นแฟ้นเข้ากับหมิงงามเมืองคนหนึ่งนั้น ทำให้เขาต้อง
จ่ายเงินอย่างสุรุ่ยสุร่ายหมดเปลืองไปโดยรวดเร็ว คัมภีร์ทุนรอน
การค้าขายเสียอย่างเหลวไหล ชำพกได้กระเป๋ไปใช้สอยอย่าง
ฟุ่มเฟือย

พี่ชายใหญ่ได้ตกใจถามว่ากล่าวหลายครั้ง แต่ก็หาปรากฏ
เชื่อฟังทำตามไม่ กลับมัวเมาเพื่อพุงมุงหาแต่ความสนุกสบาย
เป็นทงยังชนๆ จนกระทั่งถ้าย่ำค่ำวันนางนครใต้เถื่อนมาแดงเป็น
ภรรยา ซึ่งพี่ชายใหญ่ทนความชังของน้องชายต่อไปไม่ได้ ก็ขับ
ไล่เขาออกจากบ้านพันหูพันตาไป

ยีนชุกก็ไม่สามารถจะเลี้ยงตนเองได้ เพราะทวีปยัมมูรณของตน
ที่มีอยู่ ร่อยหรอไปหมดสิ้นเสียแล้ว มารดาที่มีความสงสารได้มอบ
ให้เงินจำนวนหนึ่งแก่เขาไป ซึ่งพอสามารถเช่าบ้านในครอกอัน
แคบๆอยู่ไม่ได้

วันหนึ่งในสวนฤดู ยืนดู โร พี่ชายใหญ่คิดถึงการเดินทาง โชก (หมาก
รุกข์ปุ่น) ซึ่งเป็นงาน ดิเรก อันเป็นที่พอใจของเขา ภายหลัง ที่ได้
นั่ง ตรอง อยู่ เกือบจน กัดคิด เห็น ทางเดิน แต่ม ย่าง ยาก เขาเริ่มจัดวาง
ตัว หมาก เขา เป็น หมวดหมู่ แล้ว กรอง ด้วย ปัดว่า “ในที่สุดก็จับได้”
ขาดคำ ก็ ถ่มลง ร่วง คราว

ขณะที่ภรรยาเข้ามาในห้อง เขาได้นอนเหยียดปราศจากสติ
สัมปชัญญะเสียแล้ว เจ้าหล่อน ร้อง ตะโกน ขอ ความ ช่วยเหลือ ทำ
ให้ มารดา แดน้องชาย ต่าง รบวิ่ง มาดู เพื่อทราบ ว่าเกิด อะไรขึ้น

ได้จัดคน ไป ตาม หมอ มา เยียวยา หมอ พยายาม แกะไข เพื่อให้
พ้น สติ โดย วิธึ สักตาม ผิวเนื้อ เขา โลหิต ออก แต่ ก็ บ่อย การ เป่า แม่ ใน
ที่สุด ได้ ไข วิธึ เวนรากไม้ ใบยา เพื่อ ร่ม คนไข้ การ เหล่านั้น ก็ ทำ เป็น
ประโยชน์ แก่ โรค ของ คนไข้ ไม่

ผู้รู้ ผู้คิด ของ หมู่ วงศ์ ศาสนา ญาติ จะ ทำ ประการใด ต่อไป ก็ พากัน
นั่ง ร้อง ให้ โศกเศร้า

ภรรยา ของ ยืนดู โร พึง ได้ กัน เมื่อ เขา เคย ความเป็น หนุ่ม มา แล้ว
แต่ อยู่ ด้วย กัน เพียง ๔ ปี ยัง หาม บุตร ไม่

ชาว บ้าน ใกล้ เรือน เคียง ที่ พากัน มา เยี่ยม ต่าง ช่วย กัน พุดจา ปลดอบ
โถม ให้ คน ใน ตระกูล เลื่อม คลาย ความ โศกเศร้า มี แสง ธรรมดา
มนุษย์ ทุกคน เกิด แล้ว ต้อง ตาย ไม่ ช้า ก็ เร็ว การ ร้อง ให้ อาลัย ของ หมู่
ญาติ พวก พ้อง เป็นการ ไร้ ประโยชน์ เป่า เมื่อ เขา ตาย จาก ไป แล้ว

ก็ควร สวดมนต์ เจริญพระไตรรัตน์คุณ ประกอบการกุศลอุทิศอาณัติส่ง
ไปให้ผู้ตาย นั้นแหละเป็นคุณมั่งคั่งดี

ต่าง ช่วยกัน เตรียมการ เพื่อ จะนำศพไป วางศพ ไว้ กลาง ห้อง ก้น
ฉาง ข้าง บน แด โดย รอบ ข้าง เว้น ตอนหน้า ซึ่ง ตั้ง โต๊ะ คดุมผ้าไว้ โต๊ะ

หนึ่ง จดโฉมแต่รูปหอมวางไว้ ข้างบน ไม่ช้าพระสงฆ์ ทูลถนมนมต์ก็มา
ถึง ชน หนึ่งบน อาสนะ กล่าว ชื่อ ผู้ตาย แด เขียน ลง บน แผ่น บ้าย มี ธง
หลาย อัน กับ เทใจ (ฉัตร ทำด้วยไหม) นำมาจาก สำนัก ผู้จัดการศพ
เป็น เครื่อง ตก แต่ง บูชา ด้วย บาง คน ก็ ช่วย กุด กุจอ คัม น้า อื่น ๆ
สำหรับ ชำระศพ หมู่ญาติก็จัดการเย็บ กิโยกาตาบิรา (ผ้าคลุมศพ)

ข้างท่ามาถูรา — คาโร (ขนมต้ม) เป็นเครื่อง ตั้งเคยบ้าง

วงศ์ญาติ พวกกัน หลากใจ มาก ที่ ยินชุก นอง ผู้ตาย ซึ่ง ถูก ขับได้ ไป
จากบ้าน ก็ได้ มาทนนด้วย แดๆ ออก จะวางฝังไว้ ดังว่า มาก เขานำบุตร
คนเล็ก ของ เขา ชื่อ ยินตาโร อายุ ๗ ขวบ มา ด้วย แต่ง กาย ตาม สมัย นิยม
อย่าง ปกติ ยินชุก ตรง เข้า ไปนั่ง อยู่ กลางห้อง อันว่างเปล่าห้องหนึ่ง
ปราศจากโศกาลัย ถึง ผู้ตาย ซึ่งเป็นพี่ชายใหญ่ ซ้ำกับ ตีใจ เป็น อัน
มาก โดยคิด มุ่งหวัง รวบรวม มรดก ปกครอง ตระกูลแทน ผู้ตายสืบไป ซึ่ง
แท้จริง ห้ามมิ ติหิ อย่างใด มิได้ เมื่อ ตรง ถึง ความ สุข แด กวาด ตาคู
ถึงสิ้นรอบข้าง ได้ ทำ อุจตน เป็นเจ้าของ แห่งทรัพย์ สิ่งของ เหล่านั้น

ยินชุก ร้อง ให้ จนตาแดง เห็น เช่นนั้น ก็พูดขึ้น “นั่นนะ! ยินชุก
เจ้า คน สิ้นคิด เจ้าได้รับ อนุญาต ให้ เข้ามา ในบ้าน แต่เมื่อไร กัน ผู้ตาย

ได้ได้เจ้าออกจากบ้านไป ไม่ใช่ หรือ ? เจ้าไม่มี อำนาจอะไร ที่จะมาทำ
 ภิรยาเหยอหยั่ง ถ้าพอง ดังนั้น เจ้าคง รู้ดี ว่า ข้าผู้เดียวเท่านั้น ที่จะ
 เป็นผู้ รับ มรดก สืบ ตระกูล ต่อไป ถ้าเจ้า อยาก ได้ทรัพย์ สืบต่อกัน
 ไปขอ จะมา ให้พี่ชาย ที่ตาย อโหสิห์ ด้วย เสีย ก่อน ไป! ไล่หัวไป!”

“บ๊ะ! เจ้านั้ไม่รู้อะไร” ยินชุกีร้องคุด้วยความ โกรธ เมื่อ
 ประมาณ ๗ วันมาแล้ว พี่ชายใหญ่ ได้ไปหาข้า บอกข้าว่า ไม่ให้ข้า
 เข้าบ้าน มีกำหนด ๓๐ ปีเท่านั้น เพราะเรื่อง เขาได้ฆ่าใคร ๆ ก็รู้กัน
 ทั่วบ้าน ทั่วเมือง แต่ในเหตุที่เขาล้มหายตายจาก ให้ลูก ของข้า
 คือ ยินดาโร เป็นผู้ รับ มรดก สืบ ตระกูล ของเขา เพราะเหตุว่า เขา ไม่มี
 ลูก เมื่อ เขา ว่า อย่าง นั้น เขายัง ได้ รับ ที่ หัว ลูก ของข้า ที่ ห้าง เป็น
 หลักถาน ด้วย ออกจะ ระวัง มา กนา ที่เจ้า จะ มา ได้เถียง ความ เรืองน
 กับ ข้า เจ้า ล้ม วันที่ ตกลง มาแล้ว เสีย หรือ วันที่ เจ้า ยัง ยากจน ต้องเป็น
 ลูกจ้าง อยู่ วัน เด็ก ๆ ที่ ชะรุทกานะ ?

ภรรยา ของ ผู้ตาย ได้เห็น การ วิวาท ที่ม เถียง ของ สอง พี่น้อง
 กัดอบ ออกจาก ห้องรับ เข้าไป ใน เว้น เถ็บ เลื่อผ้า เครื่องภาชนะใช้ สร้อย
 แด่ ตั้ง ของ อัน มีราคา อื่น ๆ หลาย อย่าง บรรจุ ลง ใน หีบ ยาว ๆ ของ
 หล่อน ดัน ญูญเข้าไว้ แล้ว กลับ ไปยัง ห้อง เดิม เข้า ไป นั่ง อยู่ ข้าง
 หน้า แม่มด ทำท่าจะ คิด ขึ้นของ (มีวัน ผม ปลอม ที่ ชุก ฆมด ได้ ตอน หลั่ง
 ศัรยะ) ออก ตามธรรมเนียม ที่ หญิงหม้าย สมัยนั้น ไว้ทุกข์ ให้ผัว

แม่มด ตรง เข้า จับ มือ บุตร สะโກ้ แล้วว่า “แม่ เห็น ความ ซื่อ ดีด้วย
 กตัญญู อย่าง ดี ของเจ้าแล้ว ก็ถูกต้อง ดี ดอก ที่เจ้าเศร้า โศก ไว้ทุกข์

ให้ผัวของเจ้าที่ตาย แต่เจ้ายังสาวอยู่ แท้ๆ อย่าเพิ่งรีบด่วนไปเสีย
รอไปสักหน่อยก่อน แม้มีอะไรจะพูดกับเจ้าอยู่”

ภรรยาสาวของผู้ตาย หาเชื่อฟังคำแม่ผัวไม่ “แม่อย่าห้ามเดย
ฉันจะได้ผัวอย่างแต่ก่อน หรือมีผัวใหม่อีกนั้นไม่ได้ อย่างไรก็ตาม
ก็ระมัดระวังอย่าให้นั้นเป็นอันตราย เป็นการซัดซึกเดือดร้อนมาก” เจ้า
ห่อหุ้มพูดพลาง คิดขึ้นของของ ห่อหุ้ม ออก

ขณะนั้นต้องพี่น้องที่มั่งคั่งทะเลาะกัน อีกทีก็ครึกโครม ชาว
บ้านที่มาในงานศพต่างพากันเข้าไปห้าม

“เจียนกันที่เถอะหนะ, ขอทีเถอะ ะไรๆ เขาได้พูดจาว่าถ้าว
กัน ภายหลัง การทะเลาะด่าตีเถียงกันโดยไม่คิดจัดการศพให้เสร็จ
ไปเสียก่อน เป็นการผิดมาก”

ยีนซึก ทำหูทวนลม ต่อคำตักเตือนเหล่านั้น ซักกรากเข้าไปหยิบ
เอาแผ่นป้ายสำหรับศพมาถือไว้ แผ่นป้ายนั้นใช้ในวิชาศพไป ทำ
ตุงเป็นเครื่องหมายของผู้สืบตระกูล เขาขกซึกขึ้นพูดขึ้น
เช่นคนทั้งหลาย ว่าใครขัดขวางไม่ให้เขาเป็นผู้สืบตระกูลแทนแล้ว
จะฆ่าเสียให้สิ้น พดาง ซักกระบี่ขึ้น ออกมาจากฝัก

ยีนซึกขึ้นตั้งท่าคอยที่อยู่เหมือนกัน ต้องพี่น้องเริ่มโต้เถียง
กันด้วยเสียงอันดัง ใช้ถ้อยคำหยาบคายรุนแรงยิ่งขึ้น ชาวบ้าน
ใกล้เคียงไม่มีใครสามารถเข้าห้ามปรามเกลี้ยโกธ่ต่อไปก็พากันไป
อาบนํ้าศพ ซึ่งถือกันว่าเป็นกิจสำคัญที่พึงทำไป โดยพร้อมเพรียง
จำแดง คารวะ คอศพ

ทันใดต่างคนก็พากันตกตั่งนั่งงันเป็นตุกักระดาหีนตามกัน
บังเกิดเหตุหน้าอัศจรรย์เป็นที่สุดชั้น ศพผู้ตายกลับฟื้นแต่พูดได้

เพราะน้ำที่หยอดลงไป ในปากนั้นเอง ยินกูโร ผู้ตาย ได้ลืมตา
ขึ้น มองดูรอบข้าง เต็มว่าได้ฝันไป อย่างยิ่งยวด แต่เขามักมีความพิศวง
ที่ใคร ๆ พากัน มา แวดล้อม อยู่ เป็น อันมาก ซึ่ง ชาว บ้าน ผู้ มา ชุม นุ่ม ที่
นั้น ได้ ช่วย กัน อธิบาย เหตุผล เรื่อง รวดแค้น จน ป่วย ให้ เขา ทราบ ดั้นเชิง

“ฉันไม่เคยสัญญาให้ยีนซึก รับ มรดก ดับ ตระกูล เด่น น้า เขา
อยู่ ไหน ? คน ไหน ละ บังคับ ชู เชน ว่า จะ ดับ ตระกูล นั้น ”

ยีนซึก ได้ ยืน ถ้อยคำ เหล่า นั้น แผน แห่ง ความ คดโกง ของ เขา ก็
เป็น อัน ปรากฏ ออก มา กระจาง จึง ถอบ ออก จาก บ้าน หัว ต้อง ขา
ตุกั วง เติลิด เบิด เบ้ง หนี ไป อย่าง เร็ว ที่ สุด ที่ จะ เร็ว ได้

ยีนกูโร เทียว ค้น หา ตุกุกุญแจ คู้เซฟ ซึ่ง เคย เก็บ ไว้ ที่ ตัว เขา เสมอ
หา เห็น ไม่ “ ตุกุกุญแจ ของ ฉัน ไป ไหน ? ”

“ ฉัน เก็บ ไว้ เอง ! พี่ ! ” ยีนซึก คอบ โดย เลือด ดึง ชื่น หน้า ด้วย
ความ ละอายใจ พดาง ถ่วง ตุกุกุญแจ จาก กระเป๋าสั่ง ให้

ยีนกูโร รู้ ตัก ไม่ พอใจ จึง กล่าว ว่า “ ถ้า เจ้า เป็น ผู้ ซื่อตรง แด
เห็น แก่ การ บ้าน ของ ข้า ดี ทำไม เจ้า ไม่ มอบ ตุกุกุญแจ ให้ แม่ ?
เจ้า เสรี ใจ โคก เดียว ใจ ด้วย ข้า จริง ก็ ไม่ ควร จะ ทะเถาะ ทุ่ม เลี้ยง กับ ยีนซึก
ข้า จะ อยู่ ร่วม กับ คน อย่าง เจ้า ซึ่ง เขา แค่ ความ พอใจ ตนเอง เป็น ไหน ไม่ ได้

ยีนซึก ไม่ มี ถ้อยคำ จะ ขอโทษ ประการ ไใด ได้ ก็ ตุก หนี ไป มีความ
เสีย ใจ เป็น อัน มาก

ยีนกูโร เทียบตรวจดูทรัพย์สินของ ในบ้าน เห็น สิ่ง ของ เครื่องใช้ หาย อย่าง เปลี่ยน ย้าย ผิดที่ ใน หมู่ สิ่ง ของ เครื่อง ใช้ ที่ หาย ไป มี คดบ หมัก ที่ เขา เคย วาง ไว้ บน โต๊ะ เขียน หนังสือ คดบ หนึ่ง เป็นของ มีค่า สูง แล ทั้ง เป็น ของรัก ของใคร อย่าง ที่สุด ของเขา

“ใคร เอา คดบ หมักไป” เขาร้องถาม แต่หา มี ผู้ใด ตอบ ไม่ มารดา ของเขาเอง ก็ มิทราบ “คิดละ!” เขา พูด อย่าง เอาจริง ประเดี๋ยว คง เห็น กันคดบ อย่างไร ก็จะต้อง เอาตัว ให้ ได้”

ภรรยา ยืน นั่ง อยู่ ที่ มุมห้อง มี อาการ สั่นไป ทั้งตัว แล หน้าแดง ด้วย ความ ขยาด เข้าไป รับ สำราญ ว่า ตน ได้ เอา ไป เก็บ ไว้ ใน หีบ พดาง ออก จาก ห้อง ว่าง ไป หยิบ มา คิน ให้ สามี

ยีนกูโร ตรวจ ค้น ดู ใน หีบ พบ สิ่ง ของ อันมีค่า อีก หาย อย่าง ซึ่ง ถ้วน ไม่ ไร ของ จำเป็น สำหรับ ผู้หญิง

ไม่ สัม กิริยา ที่ ทำ เป็น ซื่อตรง เลย ซะ ๆ! นางมารยา! แด้ง ลำออย ตัดสั้น ยอง ข้า ประกาศ ว่า ไม่มี ผัว ใหม่ ทำ เสวี่ แต่ ขึ้น นอก ส่วน ภายใน ขึ้น ข้า เดียว ใจ นึก ที่ เจ้า ไม่ กตัญญู ต่อ ข้า เดียวเลย หมด ห่วง เจ้า กับ ข้า จะ อยู่ ด้วย กัน ต่อ ไป คง ไม่ มี ความ สุข เป็น อัน เด็ก กัน แต่ บัดนี้

เจ้า หล่อน ไม่ อาจ ถ้าว อ่อน วอน ขอโทษ อย่าง ไต ต่อ ไป ก็ ออก จาก บ้าน ไป โดย รุ้ ดึก เห็น ความ ทุกข์ อย่าง แฉ่น ด่า หัก คอย ผจญ อยู่ ข้าง หน้า

ยีนกูโร ถอด คำ ขอบ คุณ พระวาส แด บวรพชิต ที่ มา ช่วย เหลือ เขา ด้วย ความ รักใคร่ นั้บถือ โดย ทว่ หน้า กัน

ก่อนนั้นมายืนดูโร กัดบ กตาย อธิษาศรัย เป็น คน เมื่อหน่าย ต่อ ความ
เป็น อยู่ ของ โลก เขา เห็น เห็น ความ ไม่ เป็น แก่นสาร ใน โภคทรัพย์ ซึ่ง
ได้ สัมผัส เก็บ หอม รอมริบ มาโดย ลำบาก กรราก กร้า ยิ่ง ตรงก็เห็นแต่
มารดาผู้เดียวเท่านั้น ที่ เสวรา โศก โทมนัส จังๆ ในการ ที่ เขา สัมผัส ไป
เขา คิด เห็น หัวใจ มนุษย์ ได้ เป็น อย่าง ดี แม้ พันธ์ คตาน ตาม กัน ออก
มา ก็ยังกลับ บิดย่นได้ ในเมื่อ เข้าใจ ว่า เขาตาย จาก ช่าง จะ คอย แอ้งริบ
เขา สัมผัส ต่าง ๆ ด้วย อนิจจา โลกมนุษย์!

อาศรัย ความ รู้จริง เห็น จริง ใน สภาวะ โลก กระทำ ให้ เขา บริจาค
ทรัพย์ ที่ หามา ได้ โดย ลำบาก แก่ พระพุทธศาสนา ซึ่ง เขา เลื่อมใส ที่ สุด
จิตใจ จาก สิ่ง อื่น ๆ อัน เป็น เครื่อง ยึด เห็น ยึด ใจ ให้ คิด ของ อยู่ กับ โลก
ปล่อย ชีวิต ที่ เหลือ อยู่ เป็น ไป ในทาง พิจารณา ถึง สังขาร ร่างกาย อัน
เป็น ธรรมดา จะต้อง แตกดับ ใน วัน หนึ่ง เป็น แน่แท้

เขา ไม่ เหลือ สิ่ง ทรัพย์ อะไร ไว้ เลย นอกจาก เงิน เพียง จำนวน เด็ก
น้อย พอ จับจ่าย แลก เปลี่ยน เอา อาหาร มา ต่อ ชีวิต ไป มี อื่น หนึ่ง ๆ เท่า ที่
จำเป็น จริง ๆ เขา โทน ศรัทธา อุปสมบท เป็น ภิกษุ ใน พระพุทธศาสนา หมั่น
เจริญ ศักดิ์ ภาวนา สวดมนต์ วาดึกถึง ไตรรัตนคุณ เป็น ที่ คง แดง หาดัง บน
สันติสุข สืบไป ส่วน มารดา ก็ ฝืน ใจ ใน ทาง ธรรม ด้วย เหมือน กัน

ต่อมา เขากับ มารดา ได้ ย้าย จาก เมือง พุทธ ไป จังหวัด กาญจนบุรี มา
ณ มณฑล โอไม ซึ่ง เป็น ที่ สงัด วิเวก สงบ อารมณ์ เป็น สุข สืบ ไป ตลอด
ชีวิต แห่ง ชีพ.

วิชาของลูก ของ

ศิริ แสงระพี

ท่าน ศาสตราจารย์ ไข่ง แบก กตธอง ดูดาว ซึ่งมี ลักษณะ คล้ายถ้ำ
มอง โดย ตัว แกเองได้ คิด ทำ ขัน ภายหลังจาก เวลาที่ได้ สงบอารมณ์
อยู่ ใน โรงพยาบาล ปาก คตอง ดาว

“ เขียวจ๊ะ เขียว ดู โลก พระองค์ ” ท่าน อาจารย์ ไข่งร้อง

สัตว์ ชรา ผู้หนึ่ง กระหาย จะ ใคร์ ชม โลก พระองค์ ยอม เสียค่า
ผ่าน ตาม อัตร่า แล้ว จึง เข้า ไป มองดู แกพิศ ไป พิศ มา ดักครู่ แกก็ร้อง
ตะโกน ออก มา คล้าย กับ ตกใจ

“ แม่เจ้า โว้ย โลก พระองค์ นี้ ชอบ กตจริง ทำไมได้ กตมเปน
มัน ที่เดียว อ้าว! ตาย! ตาย! นั้น โลก อะไร อีก ละ ยี่ะ จะ เดิน เข้า
ไป โดน กัน แดก หมดแล้ว ดูซี! เร็ว!”

อาจารย์ ไช้ คัดค้น ด้วยความตกใจ หรือจิตใจฟุ้งซ่าน โดดเข้า
กันยาย แก่ ออกไป ตัวแกเองเข้าไปมองดู

“พุทโธ แล้วกัน นาย หืด ถ้าน้องคนนั้นนะ ไปรด ออกไปยืน
ให้ฟัน ปาก กัดถึง หนอง ชีวะ”

จัน ราน คัดเต๋อ ทะเถาะ กับ จัน ราน ชาย เหต๋า เป็น ภาษาไทย ใน
ที่สุด ต่าง ก็ อวด อำนาจ รั้งรั้ง มั่งคั่ง เข้า ชม กัน

จัน คัดเต๋อ “ยาย ฉีกห้าย ปุ่เดียวพอค่อยตาย มั่ง รุ่ใหม่ กูนะ
เป็น คน มั่งคั่ง ช่อกระดังดา”

จัน ชายเหต๋า “ซี! ซี! ยาย ออกไป กูกับ มั่งคั่ง เหมอง กง หวด
กูมั่งคั่ง ประตุัด สระเกศ แ่นเฮ้ย”

นายวิไล เด็ดโฉมประโตมตักษณ “นั่นเพื่อน แก หืดคิด ดี ๆ ต้อง
ออก ความ เห็น ให้กัน สัก ครั้ง เด็ด”

นายต๋อาด งามเรียบระเบียบด้วย “แก จะ ให้ คิดอะไร ต้อง พุด มา ถึ”

นายวิไล “เรื่อง มัน ไม่ ตก ซิง อะไร หวอก คือ ว่า กัน มี เครื่อง แต่ง ตัว
อยู่ ชุด หนึ่ง รองเท้า มัน สีสัน ตาต ถู ดัด แด่ด ผ่าน วงศ์ บาน
เย็น หมวก สีสัน มา ขด บิด สี นานัง แล้ว กัน แต่ง อย่างไร ถึง
จะ เขาท ถ้า แกม เจ้า เต๋อ ตาย รวด ถู กง เขา ออก

นายต๋อาด “เครื่อง น แก เคย แต่ง ออก งาน บ้าง แล้ว หรือ ยง ?”

นายวิไล “ยังไม่ เคย นะซี ถึง ได้ มา ถาม เพื่อน ยง ใจ เด่า”

นายสอาด “อ้าย! ได้การ เทว แก แต่ง ให้ หมด ที่ เดียว อ้าย เกร็ง
ของ แก่ จำรับ นัน แนะ อ้อ! แดวก่อน ออก เดินทาง ควร ขอ
ผ้า เช็ดหน้า แพร เช็ด ผืน หง แดง ผืน หง แดง กระเป๋ ช้าย
ขวา ถ้า จะ ให้ กระฉับ กระเฉง ขึ้น อีก ควร เอา แว่น ดี ช้า แก่
ด้อม เข้า ให้ จะ ชวน ให้ ช้า อีก ไม่น้อย ”

นายวโด “ตาย ตระวา แก จะ ให้ กัน แดง อย่าง นั้น แดวก่อน จะ เดิน ไป
ไหน ได้ ละ ”

นายสอาด “ก็ แก จะ เดิน ไป ทำไม ละ นัง เรือ จ้าง ตรง ตัว ไป ขึ้น ปาก
คลอง สี่ ร แคน เอง ”

นักเมาสามสี่หาย คือ นักเหล้า นักก้นชา นักยาผี คนเลว
ซึ่ง เสพ สิ่ง ที่ คน พอ ใจ จน เต็ม แปล ไป ตาม ๆ กัน แดวก่อน จึง ออก เดินทาง
นักเหล้า เดิน หดง นักก้นชา นำ หน้า เจ้า คอ ผืน อยู่ กดง เดิน ไป สัก
ครู่ เจ้า คอ ก้นชา แด ไป เห็น คอ ไม่ เข้า

นักก้นชา “เฮ้ย! พวกเราหยุด นัน ดู เหม่ อน เลื่อ หมอบ อยุ่ ไวย ”

นักยาผี “ที่ ไหน ละ เ็ง มอ ง ให้ มัน แะ ๆ ที่ หรีอ ”

นักเหล้า กระโดด ผาง ออก ไป “เลื่อ วิ เข้า เขามัน กวัก ถูก ตา แดง นะ ”

ท่านเจ้ากรม กำลัง จุน จิต “เหลว ไหล่ ฉิน อยาก ให้ แก่ ตอน เปน ฉิน ดู
บ้าง ทำ อย่าง นี แดวก่อน แก เห็น ไหม ว่า ฉิน จะ ต้อง ต่ำ บา ก สัก
เพียง ไต หือ! ตอน พุด มา ถี้ ว่า แก่ เปน ฉิน แก่ จะ ทำ อย่าง ไว
ถ้า โคน อย่าง นี เขา ”

“ศรี แสงระพี”

๒๒๐๓

เต็มยศ “คร้าม ถ้าผมเป็นไตเทา ผมก็ว่าฉันเป็นวันที่ ๓๑ พรุ่งนี้
ก็วันที่ ๓ ”

บิดา “ทุด! อ้ายลูกนอกคอก เดี่ยวชาติเกิด เดี่ยวแรงให้ไปเรียน
เมืองนอกเมืองนาทั้งที ข้าไม่เห็นจะได้วิชาอะไร คิดตัวมา
เลย ตัดกินเหล้าอย่างงี้ เทียวโรงผู้หญิงอย่างงี้ เผลอมาแข่ง
ม้าก็เอาอะไร คลั่งของข้าไม่หยุดหย่อน ไม่ไหว! ๆ! มัน
หนักนักนี้ หว่า ”

บุตร “ผมไม่ทราบ ความประสงค์ของคุณพ่อว่าจะให้ผมเรียนวิชา
อะไรนี้ครับ ”

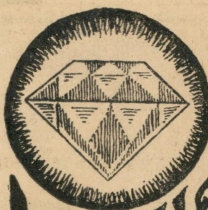
บิดา (หันจิตเดิมที) “ไป! ไป! ไปให้พ้น

บุตร “คุณพ่อจะให้ผมกลับไปเรียนนอกใหม่อีกหรือครับ ”

บิดา (ตะโกน) “เฮอ! ไปเรียนนอกอีก ไปเรียนนอกบ้านชานะ ”

ชายหนุ่ม “โฮ! หวานใจ ยอดชีวิตของพี่ นี่น้องจะแก๊งซ่าพ ให้
คายด้วยคำพูดของน้องเองทีเดียวหรือนี่ เดี่ยวแรงพี่รัก
น้อง น้องช่างไม่มีใจรักตอบพี่บ้างเลย ”

หญิงสาว “โอคุณ! ดิฉันหรือก็คาบอดข้างหนึ่ง ข้าแบ่งงอยไป
ไหนก็ไม่ได้แต่อย่างนี้ ใครจะฆ่าใครแน่ละ เงินเพียง
หมื่นกว่า ๆ เท่านั้นจะเป็นหวานใจของคุณไปได้สักวัน ”

นิยาย ของ เพชร ฟ้า

“ขอโทษ, ที่มา รบกวน เวลา อันมี ค่า ของ คุณด้วยธุระ เด่นน้อย”
ชายแปลก หน้า หรือ นัย หนึ่ง แรก ของ ข้าพเจ้ากล่าว พร้อมกับ คิริระกัมตง
แสดง การ เคารพ เมื่อ ย่าง เข้ามา ใน ห้อง รับ แรก ก่อน ที่จะ ดัน ทน
กัน ต่อไป ขอ วาด รูป แรก คน นี พื่อ เป็น เตา ๆ ว่า รูป ร่าง ดัน ทัด หน้า วั
ควดก คุา เด็ก คด้าย ง แดมี แวด ประหลาด อย่าง บอก ไม่ ถูก หนวด
หอม แหรม ผิด ขาว ชัด ๆ ฉะ ข้าพเจ้า ทำ ความ เคารพ ตอบ พดาง
เชิญ ให้ นั่ง และ นั่ง คอย ฟัง คำ พูด ของ เขา ต่อ ไป

“ผม ชื่อ หุ่น เรืองนาม” ขอ ประกาศ คน “เป็น พ่อค้า รับ ซื่อ
เพชร พดอย ห่วง ว่า คุณ เคย ได้ ยิน ชื่อ ผม มา จาก หนังสือ พิมพ์ แดวบ้าง”

ข้าพเจ้า “จริง! เคย ได้ ยิน บ่อย ๆ คุเหมือน ผม เคย พบ คุณ ที่
ไหน ครั้ง หนึ่ง?” คุณ จำ ได้ บ้าง ไหม?

เขายิ้ม แดวว่า “บางที คุณ จะ จำ คน ผิด ผม ฟัง กลับ มา จาก กัด กตา
วัน เทานน

ข้าพเจ้า “อ้อ! เห็นจะเป็นได้ ผม ความจำไม่ใคร่ดี” เขายิ้ม
และ ทำปาก ขมขม ขมิบ คัดัย กับ จะ พูด แต่ ไม่ กล่าว ว่า อย่างไร

ข้าพเจ้าว่า “คุณคง มี ชูระ เป็น แน่?”

ทั้ง ๆ ที่ ชู อยู่ แล้ว ว่า เขา ต้อง มี ชูระ ไม่ เช่น นั้น ไหน เลย จะ มา
หา ถึง บ้าน ที่ ไม่ รู้ จัก กัน มา แต่ ก่อน ดัง นั้น

“อ้อ! แน่ ละ” เขา ว่า “ผม มา เพื่อ ขอ ดู เพชร ที่ ท่าน ประกาศ
ขาย ถ้า ไม่ เป็น ที่ รัง เกียจ ผม ขอ ขม ดัก หนึ่ง ย?”

ข้าพเจ้า นั่ง ชวน มา ใน บัด ใจ นั้น ด้วย ไม่ เคย ประกาศ ขาย เพชร เลย
เพราะ ถ้า ประกาศ ก็ ต้อง ดึง หนังสือ พิมพ์ หรือ โฆษณา ด้วยการ บำรุง ให
แพร่ หาย นี้ เพียง แต่ ข้าพเจ้า พูด กับ เพื่อน สนิท ๆ เล่น เท่านั้น ใน
นาย หุ่น จึง ว่า ข้าพเจ้า ประกาศ ขาย และ นาย หุ่น ทราบ เรื่อง ได้ ด้วย
เหตุ ดัง ฤ

ข้าพเจ้า ว่า “ผม ยัง สงสัย คุณ ว่า คุณ พัง มา จาก กตึก ตา เมื่อ
๒-๓ วัน น ทำ ไม่ จง ทราบ ได้ เค้า ว่า ผม ประกาศ ขาย เพชร”

คำถาม ของ ข้าพเจ้า ทำให้ เขา นั่ง ไป ชวน ชวน หนึ่ง ดู เหมือน จะ
ไม่ เคย มั่น ถึง ว่า จะต้อง ถูก ถาม บัญหา ซ้ำ นี้ จึง ทำให้ คอ ขมวด ย่น ไป
ชวน ชวน หนึ่ง แต่ ครั้น แล้ว เขา ก็ ตอบ ด้วย ลำ เนียง และ ทำ ทาง เป็น ปรัก ติ
ว่า “จริง ของ คุณ ผม พัง กลับ จาก กตึก ตา และ ก็ พัง ได้ ทราบ เรื่อง เมื่อ
วาน น”

คำพูด ของ เขา จะ เป็น การ แก่ ตัว หรือ อะไร ก็ ตาม ถึง แม้ ข้าพเจ้า
จะ ไม่ ใคร่ เชื่อ ก็ จำ ต้อง นั่ง ไว้ ที่ ข้าพเจ้า คิด ว่า ควร จะ บอก ความจริง
ให้ เขา ทราบ เสีย ด้วย ดังนั้น จึง กล่าว ว่า “เท่า ที่ ผม พูด ว่า จะ ขาย นั้น
เป็น แต่ เพียง พูด เล่น ๆ กับ เพื่อน ฝูง ความจริง ไม่ ได้ ตั้ง ใจ จะ ขาย เลย”

ดังเกิดดูหน้าเขา สดุดึงทันที “ถ้าเช่นนั้นผม ก็ ได้รับข่าวที่
เหลวไหล”

“ข่าวอะไรเหลวไหล?” ข้าพเจ้าถาม “ใครเป็นคนบอกคุณ?”

“ผม คงใจจะพูดว่า เอเยนต์ของ ผม บอก เรื่อง ที่ ไม่ มี มืด เพราะ
ไม่ สืบ สอน ให้ แน่ชัด” เขาเปลี่ยนคำพูด โดยเร็ว

ข้าพเจ้านิ่ง ใช้สาย ตา ตรวจดู ดวง หน้า นาย หุ่น เรื่องนาม บุรุษ
ผู้ มี ลักษณะ ไม่ เชื่อ ถือ อีก ครังหนึ่ง

“แต่ ถึง คุณ จะ ไม่ ขาย” เขา กล่าว ดับไป “กระไร จะ ให้ ผม ชม
สัก หน่อย จะ เป็น พระคุณ มาก เพราะ ไหน ๆ ผม ก็ อยู่ สัก มา ทังที่ แล้ว”

“ข้าพเจ้า บอก ให้ เขา นิ่ง รอ อยู่ แล้ว เข้า ไป ใน ห้อง เด็ก หยิบ
ก่อง ที่ ได้ เพชร ๑๐๐ ออก ประตู่ ก็ พอดี สดุดึง กับ หด่อน (เห็น จะ ไม่ จำ
เป็น ต้อง อธิบาย คำ ว่า หด่อน)

หด่อน ว่า “นั่น คุณ จะ เอา เพชร ไป ไหน ค่ะ?”

ข้าพเจ้า “มี คน เขา มา ช้อ จะ”

หด่อน ร้อง “เอ๊ะ! นี่ พูด จริง หรือ พูด เล่น ค่ะ?”

ข้าพเจ้า “พูด จริง ๆ นะซี หด่อน ไม่ เชื่อ หรือ?”

หด่อน หน้า สดุดึง “ไหน คุณ ว่า ไม่ ขาย จะ เอา ได้ ทำ แหวน ให้
ฉัน ไง ละ ค่ะ?”

ข้าพเจ้า “พุ ไร ! หด่อน เล่น ก็ ตก ใจ ไป ได้ เขา ขอ คุณ เท่านั้น
แหละ จะ”

หด่อน ฉงน ถาม ว่า “ใคร ค่ะ ที่ มา ขอ คุณ?”

ข้าพเจ้า “ หด่อน ไม่รู้ จักเขาหรือก เขาซื้อหรุ่น พ่อค้าเพชร ”

พูดแล้ว ข้าพเจ้า ก็เดิน มา ยัง ห้อง รับแขก ดูนายหรุ่น ต้น ต้น
มาก เมื่อ รับ เพชร ไป จาก ข้าพเจ้า พดาง ดูบ คำดำ และ พิจารณา โดย
ละเอียด คัดถ่าย กับ จะ ค้น หา คำหนี หรือ ไล่ จาก เพชร เม็ด นั้น ให้ จึง ได้

“ งาน มาก งาน จริง ” เขา ชม . คุณ ไม่ คิด จะ ขาย เลย จริง ๆ
เทียว หรือ ครบ ? ”

ข้าพเจ้า “ แน่ นอน เพราะ ฉัน จะ เก็บ ไว้ ทำ แหวน ได้ ”

นายหรุ่น “ ผม คิด ว่า คุณ ขาย เสีย แล้ว หาซื้อ เอา ใหม่ ดี กว่า ”

“ ข้าพเจ้า จะมี ประโยชน์ อะไร คุณ ของ เรา มี อยู่ แล้ว จะ ขาย เสีย
และ ซื้อ ใหม่ ? ”

นายหรุ่น “ บางที ซื้อ ใหม่ จะ ได้ ถูก กว่า ราคา ขาย ก็ เป็น ได้ ”

ข้าพเจ้า “ อะ ! ผิด ไป ละ คุณ คุณ จะ ซื้อ หรือ ถ้าหาก ผม บอก
คุณ ว่า เพชร เม็ด นั้น จะ ขาย ๓๐๐๐ บาท ? ”

นายหรุ่น “ ถ้า คุณ ขาย จริง ๓๐๐๐ บาท ผม ก็ ตู ”

ข้าพเจ้า หัวเราะ “ ถ้า คุณ ตู ผม ก็ ขาย ”

นายหรุ่น ทำ หน้า ตา ขิง ขง ร้อง “ จริง หรือ คุณ ? ”

ข้าพเจ้า “ จริง ช้ น้า ว่า แต่ คุณ เอะ ”

นายหรุ่น “ เอา เป็น ตก ลง ”

ข้าพเจ้า คิด ว่า นายหรุ่น พูดเล่น แต่ เดียว นี้ ถดาย เป็น จริง ๆ ถ้า
ข้าพเจ้า ไม่ หนวก นายหรุ่น ก็ บ้า บ้า อย่าง ที่ ไม่มี มนุษย์ คนใด ใน โลก
เปรียบ ได้ เพชร เม็ด นั้น ตาม ราคา ที่ ซื้อ ตาม ห้อง ตลาด ก็ ราว ๓๕๐๐ บาท

เศษๆ เท่านั้น เหตุไรนายหรุ่นจึงให้ราคาถึง ๓๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นราคา
 พุดต้นๆ เท่านั้น จะว่านายหรุ่นดูเพชรไม่เป็นหรือไม่รู้จักราคาก็
 ไม่น่าคิด เพราะแก่เป็นพ่อค้าเพชร อยู่กับ คั่ว และ หน้าตา ของ แก
 ก็ น่าจะเป็นเกตุอ มากกว่า พิมเสน

ข้าพเจ้าถาม “ถ้าคุณว่าผมจะขายเสียและอาจซื้อได้ใหม่
 ตกวันแล้ว ทำไมคุณจึงมารบเรา ให้ผมขาย จะหาซื้อที่ไหน
 ไม่ได้หรือ?”

นายหรุ่นยิ้ม “อ้อ! คุณสงสัยซื่อนี้ ผมจะบอกคุณตามจริง
 มีคนๆหนึ่งจ้างให้ผมเป็นนายหน้ามาซื้อซื้อ ด้วยเหตุว่าเขาจะ
 เอาไปเข้าคู่กับเพชรของเขาซึ่งมีอยู่แล้วเม็ดหนึ่ง”

ข้าพเจ้า “อะไร! คุณหมายความว่าเพชรของเขา มีคู่กับเพชร
 ของผมอย่างนั้นซี?”

นายหรุ่น “ถูกแล้วตามที่เขาเล่าให้ผมฟังเป็นเช่นนั้น คือ
 เพชรของเขา มีอยู่คู่หนึ่งเป็นคู่มหัศจรรย์ เป็นมรดกกันมาหลายชั่ว
 คน เมื่อปลายปีก่อนผู้ร้ายลักเอาไปได้ข้างหนึ่งหายสาบสูญไป
 เจ้าของเสียตายมากพยายามสืบเสาะอยู่เสมอ เขาเห็นคุณเอา
 ออกอวดพวกเพื่อนคุณเมื่อสองสามวันนั้น และได้ยินว่าจะขายด้วย
 ใจดีใจมาก จึงได้จ้างให้ผมเป็นนายหน้ามาซื้อซื้อจากคุณอีก
 คู่หนึ่ง แม้จะราคาจะสูงสักหน่อยก็ไม่รังเกียจ”

ข้าพเจ้า “ถ้าเช่นนั้นเขาควรจะมาพูดกับผมด้วยตนเอง”

นายหรุ่น “เขาไม่คุ้นเคยกับคุณ”

ข้าพเจ้า “จะเป็นไรซื่อนี้ไม่แปลก หรือคุณเห็นยังงี้?”

นายหรั่ง “จริง แต่เขามีฐานะมาก เมื่อทราบว่าคุณเป็นผู้รับ
ข้อขายเพชรจึงได้จ้างผมมา”

ข้าพเจ้า “ทำไมคุณจึงไม่ทำให้ผมฟังเสียแต่แรก”

นายหรั่ง “เขาดังให้ผมพูดว่าคุณจะซื้อเอง แต่นี้ผมเห็นคุณ
สงสัยก็ทำให้ฟังตามจริง”

ข้าพเจ้า “เดิมผมคิดว่าจะไม่ขายแต่เมื่อรู้เช่นนั้นแล้วก็จะยอม
ขาย เพราะไม่อยากให้เจ้าของเดิมเสียใจ กับจะยอมลดให้
พันบาท เหลือเพียงสองพัน”

นายหรั่ง ยินดีมาก “ผมไม่เคยเห็นใครใจดีอย่างคุณ”

ข้าพเจ้า “ผมทำตามทางที่ควรต่างหาก”

นายหรั่ง “ผมขอแสดงความยินดีด้วย และขอขอบคุณในความ
ซื่อสัตย์ของคุณครั้งนี้”

ข้าพเจ้า “เมื่อไรคุณจะมาวางเงินค่า?”

นายหรั่ง “อีก ๓ วัน คุณจะขัดข้องไหม? วันนี้วันพฤหัสบดี
วันอาทิตย์ผมจะมา”

ข้าพเจ้า “ไม่รังเกียจ แต่จำเวลาไหน ผมอยากทราบ?”

นายหรั่ง “๓ ต.ท. ตรง ถ้าก่อนละครับ”

*

*

*

*

เมื่อ นายหรั่ง ไปแล้ว ข้าพเจ้า คง นั่ง ใช้สมองใคร่ครวญ ถึงเหตุ
ผลของเรื่องเพชร และท่าทาง นายหรั่ง อยู่ช้านาน สงสัยว่าเหตุใด
นายหรั่ง จึงได้มุ่งหมายมาซื้อเพชร ซึ่งไม่ใช่เมื่อก่อนนี้ค่า

ถึงกับจะให้ราคาสูงเช่นนั้น ถ้าว่านายหรุ่นจะซื้อเอาเอง ก็ทำไม
จะจำเพาะเจาะจง มาซื้อเมื่อนี้เล่า ดูๆ ไม่เห็นมีอะไรที่จะสักให้
ต้องออกมาได้บ้างเลย หรือว่านายหรุ่นจะมาเล่นกตกับข้าพเจ้า
ด้วยวิธีตบแต่งชนิดหนึ่งชนิดใด เป็นต้นว่าจะขอเอาไปตรวจ
ดูเสียก่อน เพื่อให้แน่นอนว่าไม่มีรอยราวราน ฯลฯ อะไรที่คล้ายๆ
กับอุปายประเภทนี้แล้ว ก็เป็นอันว่านายหรุ่นจะตบตาข้าพเจ้าไม่
ได้เป็นอันขาด แต่—หากว่านายหรุ่นจะไม่เล่นอะไรนี้ เหน! เขา
อาจมีที่ดักๆ ถ่วงๆ มาขายก็ได้ ถ้ากระนั้น ข้าพเจ้าจะทำ
อย่างไร? เมื่อนักมา ได้ถึงเพียงนี้ ก็พอหัดเดินเข้ามาในห้องและ
เอ่ยขึ้นว่า “เขาไปนานแล้วหรือคะ?”

ข้าพเจ้า “เมื่อสักครู่นี้เองแหละค่ะ”

หัตถ์ “เขาว่าอย่างไรบ้างคะ?”

“ตกใจเขาซื้อ” ข้าพเจ้าบอกหัตถ์

หัตถ์ ขมวดคอ “คุณชอบพูดเล่นเสมอ”

ข้าพเจ้า “อ้าว จริงๆ นะ บอกไม่เชื่อ”

หัตถ์ “ดิฉันไม่เชื่อ คุณพูดเหลวไหลอีกแล้ว”

ข้าพเจ้า “นั่นแหละบอกให้จริงๆ นะ ไม่เชื่อ เขาว่ามู๋หญิง
ชื่าวรรณได้กับหัตถ์คนเดียว”

หัตถ์ “ผู้ชายที่ชอบพูดปดได้แก่คุณเหมือนกัน”

ข้าพเจ้า “คอยดูอีก ๓ วัน เขาจะมาวางเงิน นั่นแหละหัตถ์จริง
จะเห็นจริง”

ห่อถ่อนเปิดยื่นเสียง “โอ! งั้นขอโทษนะค่ะ ที่เข้าใจว่าคุณ
พูดเล่น ก็เพราะคุณ บอกว่าจะเอามา ให้เขาดู ไม่ใช่ขาย”

ข้าพเจ้า “นั่นนา ข้าจะ เรื่อง มนุษยชาติ เหตุอันใด”

ข้าพเจ้าเล่าเรื่องที่ นาย หุ่น เต่า ให้ห่อถ่อน ฟัง ตลอดจน ตก ลง
ขาย ให้เขา โดยละเอียด แล้วเสริมว่า “นี่แหละ ห่อถ่อน เข้มมันเป็นอย่าง
งั้น ฉัน ยัง สงสัย เหมือน กัน ว่า เขา จะ มา อ้อ ไม่ ไหน ไม่ มัด ไม่ สว่าง
อย่าง ไร ก็ ไม่ รู้”

ห่อถ่อน ว่า “ดิฉัน เชื่อ ครั้ง ไม่ เชื่อ ครั้ง คุณ คิด บ้าง ไหม ค่ะ ว่า
เขา จะ เอา ขนบัตร์ ปลดอม มา ซื่อ”

ข้าพเจ้า “ถ้า เขา เอา มา ซื่อ จริง ก็ ก่อน ข้าง เชื่อ เกิน ไป”

ห่อถ่อน “เชื่อยัง ไง ค่ะ?”

ข้าพเจ้า “ห่อถ่อน คิด ว่า ฉัน จะ ใจ ถึง กับ ดู ขนบัตร์ ค่ะ หรือ ก็ ไม่
ออก เทียว หรือ?”

ห่อถ่อน “ถ้า โดย ชนิด ที่ เหมือน ราว กับ แกะ จาก ของ จริง ถึง
ไม่ ใจ ก็ คง งง บ้าง เหมือน กัน”

ข้าพเจ้า “อาจ เป็น ได้ อย่าง ที่ ห่อถ่อน พูด แต่ เขา คง หา ที่ แยก
คาย กว้าง”

ห่อถ่อน “หรือ เขา อาจ มา ซื่อ โดย สุจริต ก็ได้”

ข้าพเจ้า “จริง แต่ ฉัน ยัง สงสัย ใน กิริยา ท่าทาง ของ เขา ไม่ หาย”

ห่อถ่อน “ถึง ยัง ไง ก็ ใน บ้าน ของ เรา คุณ ไม่ ควร วิพากษ์”

ข้าพเจ้า กับ หตอน ต่าง นึ่ง นึ่ง ข้าพเจ้า ใช้ หอคิด ถึง เรื่อง นวกไป
 เวียน มา แต่ ก็ ไม่ สว่าง ขึ้น กว่า เก้า เหย ส่วน หตอน นึ่ง ถัก คอ ถูก ไม่
 โดย ปราศจาก อาการ พระง สงสัย เช่น เดียว กับ เรา ไม่ได้ สันทนา กัน ด้วย
 เรื่อง สดัก สำคัญ อะไร เมื่อ ครู่ ก่อน นั้น ผล ที่ สุด ข้าพเจ้า ก็ เคย ขเถย
 กิด เพราะ ไม่ รู้ จะ คิด อะไร หรือ รู้ อะไร ที่ จะ คิด แต่ คิด ไม่ ออก จะ
 ถูก กว่า เหย เบียดย่น จาก การ ใช้ สมอง คิด เปน ใช้ สาย ตา ดู หตอน
 ทำงาน ด้วย อาการ ชิม กะทือ อยู่ ณ ที่ นั้น

*

*

*

*

ข้าพเจ้า นำ ความ วิมุติ กังขา ใน เรื่อง ที่ กล่าว แล้ว ไป เฝ้า ให้ นาย ฉ่า
 แฉน นาด สหาย สนิท พึ่ง เพื่อ ขอ ความ เห็น หรือ ความ แนะนำ จาก
 เขา เพราะ ข้าพเจ้า เคย นับ ถือ ว่า เรา มี สมอง สดได้ ดี กว่า ข้าพเจ้า
 มาก ประกอบ กับ มี นิสัย รัก การ สืบสวน ใน เรื่อง ที่ เกี่ยว แก่ ถัก ถัก
 ขับซ้อน จน ไม่ เปน เรื่อง ให้ กลาย เปน เรื่อง ได้ บ่อย ๆ ด้วย ซึ่ง ครั้ง ของ
 ข้าพเจ้า คราว นี้ เปน ตัว อย่าง ด้วย พุด กัน ง่าย ๆ ก็ ว่า เปน นัก ถัก ที่
 ก่อน ข้าง มี นาม อุโฆษ สำหรับ ผู้ ที่ รู้ อยู่ ถัก หน้อย

เมื่อ แก พัง เรื่อง ที่ ข้าพเจ้า เฝ้า จบลง ก็ ทำ หน้า นิด คือ ขมวด และ
 หึง อยู่ เปน ครู่ ใหญ่ แล้ว จึง ถาม ถึง รูป ร้าง และ ลักษณะ ของ นาย หรุ่น
 มนุษย์ แปลก ปดาด เปน ข้อ ๆ ไป ใน ที่ สุด กล่าว ด้วย ความ ตรึก
 ตรอง ว่า “เรื่อง นี้ นับ ว่า แปลก ที่ เดียว กัน เชื่อ แน่ ว่า ต้อง เปน อุบาย
 อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด เปน แน่ ไม่ ใช้ สุจริต เหย แต่ก็ ยัง ดี ไม่ แดก ว่า จะ
 เปน อุบาย แค่มั โหน ”

ข้าพเจ้า “อะไรทำให้แกสงสัยเช่นนั้น”

เขา “อ้อ! ง่ายนิดเดียว เพชรตามธรรมชาติย่อมเหมือนกันทั้งบ้านทั้งเมือง แล้วทำไมคนที่เป็นเจ้าของจึงจะรู้แน่ว่าเพชรของเขาตกมาอยู่กับเพื่อน ถ้าฟังแต่ที่เห็นเมื่อเพื่อนเขาออกซื้อใครๆ นั้นก็ไม่ได้มาจับดูแล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าของเขาแน่ เพราะฉะนั้นตามความเห็นของกันเห็นว่าเขาหมอนั้นซื้ออะไรนะ? อ้อ! หรือนั่นแหละ มันจะมาซื้อเขาเอง แต่มันก็คงไม่โง่พอที่จะมาซื้อเพชรที่มราคาสูงกว่าที่จะซื้อตามร้านอื่นๆ นี่ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นคนสุจริตตามธรรมชาติจะไม่มาซื้อเลย นอกจากจะมีอุปบายทุจริตอย่างใดอย่างหนึ่งซ่อนเร้นอยู่เท่านั้น หรือเพื่อนเห็นยังงี้”

ข้าพเจ้า “ตามที่อ้างมาแล้วกันก็เห็นพ้องด้วย และขอให้แกช่วยแนะนำว่ากันควรจะทำอย่างไรดี”

เขา “เวลาดูกันยังไม่ออก เขาเถอะแล้ววันอาทิตย์กันจะไปที่บ้านเพื่อน เพื่อดูของทำทางเจ้าหมอนั้น และหาหนทางป้องกันให้เพื่อนด้วย”

*

*

*

*

๓ วันต่อมา ถึงวันอาทิตย์ ข้าพเจ้า กับ นายฉานิ่ง คุยกัน และผลัดกันมองดูนาฬิกา ซึ่งตั้งอยู่ข้างฝาในห้องรับแขก ไม่หยุดหย่อน ส่วนหุคคอยฟังเสียงของฝีเท้าของแขก ซึ่งจะมาในเวลาบ่าย ๓ ต.ท. น. ๑ ต.ท. ด่วนไป และ ๒ ต.ท. ก็เช่นเดียวกัน อีก ๕ นาทีก็ ๓ ต.ท. แล้วหัวใจเต้นแรง มือไม่ชกดันไปหมด จะว่าด้วยความกลัวก็ใช้ที่

บอกไม่ถูก แต่เห็นจะเป็นด้วยรู้สึกว่าจะได้เผชิญหน้ากับภัยซึ่ง
ยังไม่รู้จะมาทำโหน่นแ่นกระมัง แต่เปล่า ! ๓ ต.ท. ต้องไปอีกใจ
ข้าพเจ้ายิ่งเค้นแรงขึ้นทุกที ทำไมนายหรั่งยังไม่มา หรือรู้ว่าข้าพเจ้า
รู้ตัวเสียแล้วไม่กล้ามา ผิดไปละ ! หรือจะหลุดอกันเล่นสนุกๆ
กระมัง คงเป็นไปได้อีก ! นั้น ! เสียงผีเท่าใครเดินอยู่ข้างนอก
นายหรั่งใช่หรือไม่ ?

บันทึกต.ประศุเผยออก ภาพที่ปรากฏคือชายผู้หนึ่ง แต่—
ไม่ใช่ นายหรั่ง กลายเป็นเจ้าพิณคนใช้ของเขาไปฉิบ เจ้าพิณ ต่ง
จดหมายให้ข้าพเจ้าฉบับหนึ่ง เมื่อรับฉีกออกอ่านมีว่า

“คุณ ทนบถ

ผมเสียใจมาก มีธุระจำเป็นอย่างยิ่งจะมาตามนัดไม่ได้ขอ
ผิดเงื่อนไข คืนนี้เวลา ๘ ต.ท. หวังว่าคุณคงให้อภัยในเหตุจำเป็น
ขอแสดงความนับถือ

นายหรั่ง เวียงนาม”

ข้าพเจ้าอ่านจบแล้วต้องให้นายฉ่ำอ่านดู แกบอกเขาว่า “แก
จะว่ายังไง ?”

เขาอ่านจบแล้วว่า แกเจ้าพิณ “กลับไปบอกผู้ถือหนังสือ
ฉบับนี้ ว่าทราบเรื่องแล้ว ไม่มีคำตอบให้กลับไป”

เมื่อเจ้าพิณหายตัวไปแล้ว ข้าพเจ้ากับพ่อฉ่ำเถลไถลแคว้น
สนทนากันต่อไป เราจะลากลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน แต่
ข้าพเจ้าไม่ยอมตั้งให้เขารับประทานด้วยกันจนได้

เมื่อรับประทานเสร็จนั้นเวลา ๗ ๓. ท. เศษ ก็ดักกำหนดนัด
เข้ามาแล้ว เราจึงเข้าเฝ้าด้วยอาการเคารพทูล และ สันทนา กัน ใน
ห้องรับแขก เวลาต้องไป โดยไม่รู้ ลึก เมื่อเสียง กังวาน แห่งนาฬิกา
เรือนใหญ่ ชาติ ระยะเวลา ที่แปด ลึก ครุ เสียง ผู้เฝ้า คน เดิน มา จาก ภาย
นอก บานประตู เผย กว้าง ผู้ ที่เข้ามา คือ นายหรั่ง เรืองนาม บุษ
ผู้ มีความตกตบหนเอง เขาก็มี ศรัทธา ให้ข้าพเจ้า และ สหาย อย่าง อ่อนน้อม
ข้าพเจ้า เชื้อ เชิญ ให้เขานั่ง โดย เรียบ ร้อย เขา ขอโทษ ใน เหตุ จำ เป็น
ซึ่ง ทำให้เขา มา ไม่ได้ ตอน ๓ ๓. ท. ตาม นัด ระหว่าง ที่ สันทนา กัน
ข้าพเจ้า ตั้ง เกิด เห็น นายฉ่ำ พิจารณา แยก ของเรา อย่าง ถัดกัน มีอาการ
ถ้า ไม่ เหมือน ก็ เกือบ คล้าย เซอร์ ด็อก โซดัม ที่ ก่อตัว ใน หนังสือ อ่าน เด่น
ทีเดียว ผู้ ถูก มอง ดู เหมือน จะ รู้ ลึก คิว ว่า ตก เปน เบ้า แห่ง ด้าย คา
จึงได้ ใช้ ความ พยายาม ไม่ ให้ ดี หน้า และ อาการ อย่าง อื่น ผิดปกติ เปน
พิรุณ ครุ หนึ่ง ต่อ มา ข้าพเจ้า ก็ นำ เพชร ออก มา จาก ใน ห้อง ฝ่าย
นายหรั่ง คือก ขนบัตร์ ออก มา นับ ทัน ที่ แล้ว ตั้ง ให้ ข้าพเจ้า พร้อม
กับ เพชร ที่ รับ ไป เมื่อ ตรวจ ดู เรียบ ร้อย แล้ว ข้าพเจ้า ก็ วาง ขนบัตร์
ไว้บนโต๊ะ ขนบัตร์ ๑๓ ใบ ด้วย กัน คือ ใบ ตะพิน ๓ ใบ นอก นั้น ใบ ตะ
รอย บาท ทั้ง ๕ นายหรั่ง ตรวจ เพชร เรียบ ร้อย ก็ ได้ ไว้ ใน กระเป๋า
เสื้อ ขน นอก คอน บน เวลา ยืด ออก ไป จาก นึก หลาย นาฬ ด้วย การ
คุย ของ เรา ข้าพเจ้า นายฉ่ำ และ แยก

ทันใดข้าพเจ้ากับ สหาย ก็ ต้อง ตก ตึง ด้วย ท่าทาง ของ นาย หรุ่น
ด้วยเขา แล้ง อาการ แปลก ประหลาด ชน มา นัยน์ตา เหล็ก ถอน
ปาก ร้อง ว่า “ เร็ว... ! คุณ นั้—นั้ อะไร ? ”

ข้าพเจ้า กับ สหาย หัน หน้า ขวับ ไปยัง หน้า ต่าง ที่พอ แรกของเรา ช
แต่ใน ขณะ นั้น ใน วินาที เดียว กัน นั้น เอง ด้วย อาการ ว่องไวปานสาย
ฟ้า แรก ของ ข้าพเจ้า นวย โอกาส กระโจน ลง มา ยัง โตะ คัดัก บัก
ธนาบัตร ไป ทัน ที่ ประจบ กับ ข้าพเจ้า กับ นายฉ่า หัน หน้า มา พอ ค
ข้าพเจ้า ตก ตึง มือ ไม่ สั่น ไม่ รั จะ ทำ อย่าง ไ่ พื่อ โฉม เอก ก็ เผ่น
ผ่าน หน้า นายฉ่า ไป ยัง หน้า ต่าง นายฉ่า ไม่ ใช้ เตะ โศด กระทบ โดย
ไม่ รือ ข้ำ แต่ เจ้า ผู้ ร้าย หลบ หลอด ไป ได้ อย่าง หวด หวิด นั้ คุณ ฉ่า
จึง สอด ลง ไป ใน กระเป๋ เลื่อ ของ มัน เมื่อ มัน เผ่น ไป จึง บัง เกิด ม
เสียง ดัง แควก ! กระเป๋ เลื่อ ของ มัน อยู่ ใน กำมือ คุณ ฉ่า ส่วน ตัว มัน
กระโดด หน้า ต่าง ไป โดย ส่ว สติ ภาพ ข้าพเจ้า สะ โงก ดู ที่ หน้า ต่าง ประสพ
ภาพ รกยนต์ ทำ สัดำ เกิด อ้น ออก จาก ที่ พร้อม ด้วย นายหรุ่น—อ้าย ผู้ ร้าย
กลาง เมือง—เกาะ คัด ไป ด้วย แค้น ตั้บ ไป จาก สาย ตา ใน ไม่ ชั่ว นั้

ข้าพเจ้า เดิน คอ ตก มา หา คุณฉ่า พร้อม กับ ร้อง ว่า “ เส่ ร็จ มัน ”

คุณฉ่า “ ยั้ ! ยัง ไม่ เส่ ร็จ ”

ข้าพเจ้า ชัก นิด “ พุด บ้า เปน เต้น ไป ได้ ว่า แต่ จะ ทำ ยัง ไร ถึง
จะ ได้ คน ”

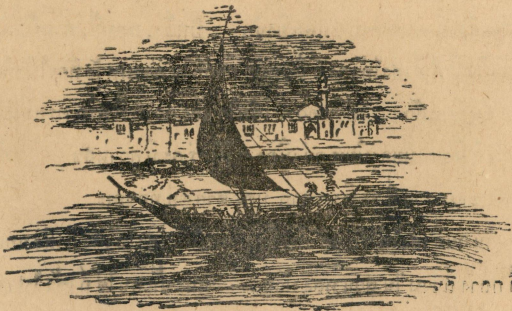
คุณฉ่า “ อะไร คั้ คน แคน ที่ ไหน กัน ”

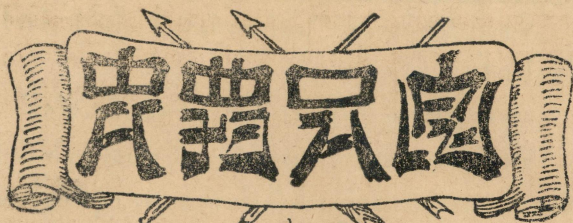
ข้าพเจ้าเกิด ถึง ที่ สุด “ เพชร ของ กน หนะ ชี เพชร ! เพชร !!
ได้ ยืน ใหม่ ? ”

นาย ฉ่ำ มื่อ ออก “ หนึ่ง ใจ ไม่ ไซ้ เพชร ของ เพื่อน หรือ ”

ข้าพเจ้า ปถม จน แทบ กราบ เขา ที่ เดียว คุณ ฉ่ำ เอา ให้ ฟัง ว่า
เมื่อ แก กระชาก กระเบา เลื้อ มน ขาด นน เห็น ห่อ ของ ตก อยู่ ที่ พน แก
จำ ได้ ว่า เป็น ห่อ เพชร เพราะ ฉะนั้น แก จึง ไม่ ยาก ตาม จับ มัน เพราะ
มัน ก็ โคด ลง ไป แล้ว ด้วย แก ว่า “ น้ แหะ อ้าย แดง ปลา ไหล ตะ มน
ไว เช่น เดียว กับ ปลา ไหล ไม่ ได้ ชื้อ หุ่น อย่าง ที่ มัน บอก ตก ”

ความ เงียบ เข้า มา ครอบ งำ ชั่ว ชณะ สาย ตา ข้าพเจ้า แล ไป ทาง
ใต้ ไตร มอง เห็น หนาบ ตร ใบ จะ ร้อย ใบ หนึ่ง วาง อยู่ ข้าง ตา ไตร อย่าง
ชัด เจน ออ ! อ้าย แดง ควา เขา ไป ไม่ หม ด นั้น เอง เป็น อัน ว่า ข้าพเจ้า
ไม่ เสีย เพชร กลับ ได้ เงิน ร้อย บาท เปตา ๆ แต่ ถ้า จะ ให้ อีกร้อย บาท
ด้วย อาการ เสี่ยง โชค ชน ดัน อีก ข้าพเจ้า รู้ ดัก ไม่ เต็ม ใจ เลย.

นายพลพัน หุ้มแพร

เจ้ารองนามปากกา

"สงคราม"

— เรียงตามเค้านิยายฉันท —

(ต่อจากเล่ม ๕ ตอนที่ ๘)

ฝ่าย เสงไ้ เสง ตั้งแต่ บุตร ชาย ออกจาก เมืองไป ก็คงตา คงใจ คอย
อยู่ ทุก วัน ทุก เวลา ใน ใจ นั้น ให้ นึก วิถี เกรง ว่า บุตร จะ ไป มี เหตุ
เภท ภัย เจ็บ บ่อย ต้ม ตาย คง เดี่ยว ยิง นก ปี่หนึ่ง, สอง ปี่, สามปี่, ต้อง ไป
พอ เข้า ถึง ปี่ ที่ ดี เสงไ้ เสง ก็ นึก หมด ขาด ยืน ใน ความ หวัง ที่ จะ ได้ เห็น หน้า
เสงไ้ ชั่ว อีก แล้ว ด้วย ความ เสียใจ และ ความ ที่ ตริ ก ตรอง มาก ขึ้น
โรค ภัย ก็ มี มา เบียด เบย พ อยู่ เหนือ ๆ มิ ใ คร จะ มี ความ สุข แต่ ก็ ยัง
คอย พัง ขาว คราว ที่ จะ มี มา จาก บุตร ชาย อยู่ ทุก ขณะ

ใน วันที่ เสงไ้ ชั่ว กลับ ไป ถึง บ้าน นั้น เสงไ้ เสง ก็ ดำรง นอน เต้น
อยู่ ที่ กวาง สนาม ใน ส่วน หลัง บ้าน ขณะ นั้น คน ใช้ ก็ เข้า ไป แจ้ง ว่า

เฮ้งไท่ ชั่วกับ ค้อมัก กลับ มา ถึง แล้ว เฮ้งไท่ เสด็จได้ พงศ์ มีความ ยินดี
ตุจ คัง มี เทพยดา นำเอาแก้ว ตำระพัด นึก มาให้ ถ่มความ เจ็บ บ่อย ดง
ทันที ผลุด ถูก ชน นิ่ง หน้าตา เบิก บาน แจ่มใส ตั้งให้ คนใช้ ไป นำ ตัว
บุตร ชาย เข้าไป หา โดย เร็ว

มี ข้า เฮ้งไท่ ชั่วกับ ค้อมัก ก็ พา กัน เข้าไป คำ นับ เฮ้งไท่ เสด็จ ยินดี
พอได้ แล เห็น บุตร ชาย ก็ ตัว ตั้ง นิ่ง นก ตรง เข้า สวม กอด ไว้ ด้วย ความ บิด
พดาง ละล่ำ ละลัก พูดว่า โอ้ เฮ้ย, พ่อ นึก ว่า จะ ไม่ได้ เห็น หน้า เจ้า เสีย
อีก แล้ว ทั้ง น้ คง เป็น ด้วย บุญ ตั้ง กุศล ตั้ง เทพยดา จึง บันดาล ให้
เจ้า กลับ มา โดย สวัสดิภาพ ให้ พ่อ ได้ เห็น อีก เจ้า จึง ชน มานั่ง บน เก้าอี้
นอน กับ พ่อ น้ เกิด แล้ว จึง เล่า เรื่อง รวาท ที่ เจ้า ได้ ไป ประสพ มา ให้ พ่อ
ฟัง บ้าง เจ้า ไป ให้ ตำรวจ ตาม ประสงค์ หรือ ไม่ ตำ ลูก รัก

เฮ้งไท่ ชั่วได้ พงศ์ ตั้ง นิ่ง ก็ ถูก ชน ไป นิ่ง บน เก้าอี้ นอน กับ บิดา ครั้น
แล้ว ก็ เล่า เรื่อง รวาท ตั้ง แต่ ตัว ออก เดินทาง จาก เมือง ไป จนจบ กระทั่ง
กลับ มาน ให้ บิดา ฟัง โดย ตะเขี่ย ถัด ถอน ทุก ประการ

เฮ้งไท่ เสด็จได้ พงศ์ ขอบความ ที่ บุตร ชาย เล่า ก็ ยัง มีความ ชื่นชม ยินดี
เพิ่ม พูน ขึ้น เป็น เชนก ประการ เจ้า กอด จูบ ถูบ หลัง โถม เจ้า บุตร ชาย
ด้วย ความ แฉ่น แฉ่น หา ตั้ง ว่า จะ กลับ กัน ครั้น แล้ว จึง ว่า ครั้น คง จะ
เป็น ด้วย วงศ์ กระตุก ของ เรา ยัง จะมี บุญ มี อำนาจ วาสนา อยู่ อีก สืบ ไป
ความคิด ของ เรา และ ของ เจ้า จึง ได้ สติ ขัด สัม ตั้ง ใจ นึก เอา เกิด วน น้
เจ้า ฟัง มา ถึง ก็ คง จะ เห็น ได้ เห็น ยอ ยอน เพี้ย อยู่ เจ้า จึง ไป อาบ ฆ่า
ชำระ ภาย ผ่าน พัก ให้ เป็น ที่ สบาย เสีย ก่อน เกิด แล้ว จึง ค่อย มากิน
อาหาร ด้วย กัน กับ บิดา

เฮ้งไท่ ชั่ว กับ ต่อมัก ก็ คำนับ ตาม ถิ่น มา ยัง ที่ อยู่ เมื่อ พักผ่อน
ร่างกาย หาย เหนื่อย แลว ก็ พอต ถึง เวลา กิน อาหาร ค่ำ เฮ้งไท่ ชั่ว ก็
เข้าไป ยัง ที่ อยู่ ของ บิดา เข้า ร่วม โต๊ะ กิน อาหาร ด้วย ใน เวลานั้น เฮ้ง
ไท่ เต่ง มีความ สุขกาย สุข ใจ พร้อม ก็ อด ความ เจ็บ บ่อย เต่ง คัง ปกติ ทั้ง
กิน อาหาร ได้ มาก มาย และ ดั้นหนา ด้วย บุตร ชาย เป็น ที่ รื่นเริง ยิ่งนัก ครั้น
เมื่อ เต่ง การ กิน อาหาร แลว เฮ้งไท่ ชั่ว ก็ อยู่ คุย กับ บิดา จนถึง เวลา
ดึก จึง ออากลับ มา นอน ยัง ที่ อยู่ ของ ตน

ใน เวลา นอน ใน คืน วัน นั้น เฮ้งไท่ เต่ง ผู้ บิดา จะ นอน หลับ ก็ หามิ ได้
ความ ยินดี ที่ บุตร ชาย ได้ กลับ มา นั้น ซึ่ง อยู่ เต็ม ออก ก็ กระดืบ กระด่าย หลับ
คามิ ถึง ส่วน ใน ใจ นั้น ก็ คิด ตรึก ตรอง ถึง การ ที่ จะ เผยแผ่ เกียรติคุณ
ของ บุตร ให้ อาณา ประชา ราชฐ์ ได้ รู้ เห็น อัน เป็น ทาง ที่ จะ ทำให้
คน ทั้งปวง มีความ ยำเริง และ นับถือ รักใคร่ ใน เมื่อ ตน จะ ยก สัตติราช
อำนาจ ให้ แก่ เฮ้งไท่ ชั่ว ลงท้าย ก็ คิด ว่า ณ บัดนี้ ลูก เรา ก็ มีความ รู้
ความสามารถ พร้อม บริบูรณ์ แลว จำ เรา จะ ต้อง คิด หา โอกาส ให้
ลูก เรา ได้ แสดง ฝีมือ ให้ ประชาชน ได้ เห็น ความ สามารถ และ เมื่อ ชน
ทั้งหลาย มีความ รักใคร่ นับถือ แลว เรา ก็ จะ ยก ลูก เรา ให้ ขึ้น ทำ
หน้าที่ ราชการ แทน ตัว เรา เสีย ที่ เดียว จะได้ ไม่ เป็นการ ซักไซ้ ให้ เน้น
นาน เสีย เวลา ไป แต่ โอกาส ที่ ลูก เรา จะ ได้ แสดง ความ สามารถ นั้น ก็
มี อยู่ ทาง เดียว คือ เรา จะ ต้อง คิด จตุการ ให้ มีการ ประลอง ฝีมือ ใน ทาง
เพลง อาวุธ ชน ใน เมือง เรา นี้ แลว ให้ ลูก เรา ออก ไป ประกาศ ฝีมือ ให้
คน ทั้งปวง เห็น และ โฆษณา ว่า ถ้า ผู้ใด ผู้หนึ่ง ที่ มี ฝีมือ ดี ของ การ จะ

เจ้าแดง วิชา ประตอง ฝีมือ กับ ลูกเรา แล้ว เราจะ อนุญาตให้ เจ้า
มา คอย คอย ทั้ง เรา คิด ว่า คง ไม่ มี คน ไต ที่ จะ หาญ เข้า มา คอย คอย
ได้ เป็น แน เพราะ ลูก เรา นับ ตั้ง แต่ เรา เกิด มา จน อายุ ถึง เจ้า
บ่น ก็ ยัง หา เคย เห็น เคย วิชา ไม่ เคย ว่า มี ผู้ ไต ผู้ หนึ่ง สามารถ หา หา
ม ฝีมือ เสมอ เหมือน การ ครอง คง ดำ ไร้ ดม ประสงค์ เป็น แน และ
เมื่อ ลูก เรา เป็น ผู้ มีความ วิชา และ เป็น ผู้ มี ฝีมือ เยี่ยม ยอด ทั้ง ใน ฝ่าย บั และ
ฝ่าย บั แล้ว การ ที่ เรา จะ ยก ขึ้น ให้ ดู แล ราชการ แทน ตัว เรา ก็ คง จะ
ไม่ มี อุปสรรค ใดๆ ไต เกิด ขึ้น ครอง เรา จะ ต้อง คิด การ เสีย ให้ ดำ ไร้ ใน
กาล อัน เร็ว ที่ สุด ที่ จะ เร็ว ไต ฉนั้น พรุ่ง นี้ เรา จะ ตั้ง ให้ จัด การ ตก แต่ง
จัด ดนาม ที่ หน้า เมือง ขึ้น ให้ เป็น ที่ สำหรับ ประตอง ฝีมือ ให้ พรัก พรอม ไว้
แล้ว และ ออก ประกาศ บ้าง ร้อง ให้ ราษฎร มา ดู การ ประตอง ฝีมือ ฝ่าย
ทหาร ให้ ลง ทอด กัน วัน มะรืน นี้ เรา ก็ จะ เป็ด การ แต่ง ที่ เคียง

ขณะนั้น ก็ พอ เวลา รุ่งเช้า พอที่ เฮ้งไท่เฮ้ง ก็ลุกขึ้น จากที่นอน
อาบน้ำชำระกาย แต่งตัว แต่งตัวเสร็จ ครั้น ถึง เวลา กินอาหารเช้า เฮ้ง
ไท่เฮ้ง ก็ ให้หา เฮ้งไท่ซัด เข้าไปร่วมโต๊ะด้วย แล้วจึงว่า แก่ บุตรชายว่า
เมื่อ คณ พอนอน มิได้หลับ เลย เฝ้า แก่ ครก ตรองหา ทาง ที่จะ ให้ เจ้า
ได้แสดงฝีมือ ความสามารถ ของ เจ้า ให้ บิดา อาณา ประชา ราชวงศ์ เห็น
จะได้ เป็น ที่ ยำเกรง และ รักใคร่นับถือ ของเขา ครั้น แล้ว พ่อจึง จะได้
ยกให้ เจ้า ขึ้นว่า ราชการ บ้านเมือง แทน ตัว พ่อ เสีย ใน ขณะนี้ พ่อ คิด
อยู่จน กระทั่ง รุ่งสว่าง แก่ ตา มิได้หลับนอน เลย

เฮ้งไท่ซัวจึงถามว่า ก็นั่น บิดาคิดได้อย่างไรเล่า ของงได้บอกให้ถูกรู้ด้วย เพื่อว่าจะมีการขัดข้องในส่วนตัวลูกบ้างจะได้คิดอ่านคิดแปลงแก้ไขกันเสีย

เฮ้งไท่เส่งจึงเล่าความคิดที่ตนคิดไว้ว่าจะให้มีการประตอของฝีมือกันนั้นให้บุตรชายฟังทุกประการ เฮ้งไท่ซัวได้ทราบตลอดแล้วจึงว่าความคิดของบิดาอันนั้นก็อยู่ สำหรับในส่วนตัวของลูกนั้นก็นับว่าไม่มีที่ติดขัดอะไรเลย และลูกคิดว่าคงจะเป็นผลสำเร็จสัมประสงค์เป็นแน่ เพราะลูกเชื่อว่าในเมืองเรานั้นคงจะไม่มีผู้ใดที่จะมีวิชาความรู้และฝีมือสามารถเท่าเทียมหรือต่อสู้กับลูกได้เลย ทั้งนี้คงจะไม่มีผู้ใดเข้ามาชนอาสาประตอฝีมือกับลูกเป็นแน่ และตัวลูกเองก็จะขอสัญญาว่าจะแสดงฝีมือของลูกอย่างเต็มความสามารถให้ดียิ่งเป็นอย่างเอกให้เห็นประจักษ์แก่ตาของคนทั้งหลาย ฉะนั้นขอบิดาจงจัดการไปตามการที่คิดไว้นั้นเถิด

เฮ้งไท่เส่งได้ฟังก็มีความยินดียิ่งนัก ลูกหัดง ลูกหน้าบุตรชายแล้วว่า ทั้งนี้พ่อก็เห็นแต่ตัวเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่จะได้ดำรงวงศ์ตระกูลสืบไปภายหน้า เอาเถอะ เมื่อการครั้งนี้สำเร็จเรียบร้อยแล้วพ่อจะจัดการแต่งงานให้แก่เจ้าเสียให้เป็นหลักถาน เจ้าจงตั้งใจของคุณบิดาให้บิดาได้นิยมชมชื่นก่อนที่จะตายไปบ้างเถิด

ครั้นเสร็จการกินอาหารแล้วเฮ้งไท่เส่งกับเฮ้งไท่ซัวก็จัดแจงแต่งกายสำหรับที่จะออกว่าราชการ พอถึงเวลาบิดากับบุตรชาย

ก็ ออก ยิง เฆ่ หมิง ที่ ว่า ราชการ พร้อม ด้วย ชน นาง ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย ประจำ อยู่ตาม ตำแหน่ง หน้าที่

เมื่อ ราชการ เรื่อง ต่าง ๆ เสร็จ สิ้นไป แล้ว เเฮงไท่ เเฮงจิ้ง จึง ว่า กับ หล่หยก กุณซ้อ ที่ ปฤกษา ราชการ ว่า บัดนี้ เรามี ความคิดอยู่ อย่างหนึ่ง ที่ จะ ต้อง จัดการ ใหม่ ชน ใน เมือง ของ เรา นับว่า เปน งานใหญ่ อยู่ เรา จะ ว่า ให้ ท่าน พัง และ ขอ ความ เห็น ของ ท่าน บ้าง ว่า จะ ควร มี ควร ประการ ไດ บ้าง

หล่หยก กุณซ้อ จึง ว่า ท่าน คิด การ ดัง ไດ ได้ ก็ จง บอก มา เถิด ข้าพ เจ้า จะ ช่วย เหลือ ท่าน จน สู้ ทำ ดัง และ ความ สามารถ

เฮงไท่ เเฮงจิ้ง ว่า การ อันนี้ เกี่ยว แก่ เฮงไท่ ซัว บุตร ชาย ของ เรา ซึ่ง เรา คิด ได้ ว่า จะ ยก ชน เปน ผู้รักษา ราชการ บ้าน เมือง แทน ตัว เรา สืบไป ใน ภายหน้า บัดนี้ ลูกเรา ก็ ได้ เฒ่า เรือน วิชา ทั้ง ใน ฝ่าย บู่ และ ฝ่าย บุน ถ้า เร็ว เรียบร้อย บริบูรณ์ สิ้น แล้ว และ พร้อม อยู่ ทุก เมื่อ ที่ จะ ชน ทำ หน้าที่ แทน ตัว เรา ได้ แต่ คิด ขัด อยู่ ขอ หนึ่ง ที่ ว่า บรรดา ประชาชน พดเมือง ทั้ง หาย ยัง ทำ เห็น ความ รั ความ สามารถ ของ ลูกเรา ไม่ ก็ และ ถ้า หารับ วิชา ทั้ง สอง ฝ่าย นี วิชา ทาง ฝ่าย บู่ เรา เห็น ว่า เปน ของ สำคัญ อยู่ อัน เปน สัมบัติ จำ เปน ที่ ลูกผู้ชาย และ ผู้ ที่ จะ เปน คน ใหญ่ คน ไต จะ ต้อง มี และ จะ ต้อง เชี่ยวชาญ เปน อย่าง เอก เมื่อ ผู้ ไต มีความ รั ชาญ ของ ชำนาญ เก่ง กล้า แล้ว ก็ จะ เปน ที่ เกรง ขาม แก่ คน ทั่วไป บัดนี้ เฮงไท่ ซัว บุตร ชาย เรา ก็ นับ ว่า มี ความ รั วิชา ทาง ฝ่าย บู่ เปน เยี่ยม ยอด แล้ว เรา จึง อยาก จะ ให้ ออก ไป แสดง ผู้ มี ให่ คน ทั้ง ปวง ได้ เห็น ไต รั

จะได้ นับว่า เป็น เกียรติคุณ อย่าง หนึ่ง ของ บุตร ชาย เรา ซึ่ง จะเป็นตัวแทน
ตัวเรา ต่อไป ภายหน้า ครั้น แล้ว ก็เล่า เรื่อง ที่ ตนคิด จะ ให้ มีการ ประดอง
ฝั่ม ชน ที่ สันนาม หนาเมือง นั้น ให้ หล่หยก กุณซื่อ พัง ทุกประการ แล้ว จึง
ถามว่า เรา คิด ได้ ดัง นั้น ท่าน เห็น ควร ประการ ไດ

หล่หยก ไດ พัง ก็ นิ่ง คิด อยู่ ครู่ หนึ่ง ครั้น แล้ว จึง ว่า การ ที่ ท่าน
คิด นั้น ข้าพเจ้า เห็น ส้มควร และ เห็น ดี ด้วย แล้ว จะมี สิ่ง ไร ที่ จะ เป็นการ
ไม่ ส้มควร นั้น ก็ หา ไม่ และ ข้าพเจ้า ก็ เห็น ด้วย ว่า ควร จะ จัดการ ให้
มี ชน เสีย โดย เร็ว หาก ควร จะ รวบรวม ได้ ไม่ การ คง จะ ส้มความ คิด
ความ คง ใจ ของ ท่าน เป็น แน่น มั่น

เฮ้ง ไต้ เฮ้ง ไต้ พัง ก็ มีความ ยินดี จึง ว่า ถ้า กระนั้น ท่าน จึง มั่น ค้ำ ตั้ง
ให้ กรมการ จัด สถาน สำหรับ ที่ จะ ประดอง ฝั่ม ชน ที่ ท้อง สันนาม หนาเมือง
เสีย แต่ ใน วัน นั้น เกิด งาน ก็ คง จะ ไม่ มาก มายนัก ดอก จึง ทำ แต่
เพียง คำตา น้อย ๆ หล่หยก สำหรับ ที่ เรา จะ ไป นิ่ง ดู และ ทำ ที่ สำหรับ
ให้ พวก ข้าราชการ ผู้ ใหญ่ ไป นิ่ง ประชุม ด้วย แต่ เพียง เด็ก น้อย ก็ พอ ส่วน
ทาง ที่ จะ ให้ ราษฎร มา ดู นั้น กง เซือก กง เปน วง ไป ตาม ขอบ สันนาม เพื่อ
กัน มิ ให้ พวก เขา ล่อง ดำ เข้า ไป เกะกะ ใน สันนาม ได้ เท่านั้น แล้ว และ จึง
ให้ ไป ประกาศ แก่ พวก ราษฎร ให้ รู้ ว่า พรุ่ง นี้ เวลา เย็น เรา จะ เปิด การ
ประดอง ฝั่ม ให้ พวก กง มา ดู เรา คิด ว่า ประกาศ แต่ เพียง วัน เดียว
ราษฎร ก็ คง รู้ ทู ถึง กัน เปน แน่ ท่าน จึง รีบ ไป จัดการ เสีย โดย เร็ว เกิด

หล่หยก ก็ รับ คำ ครั้น พุดจา กัน อีก เด็ก น้อย แล้ว เฮ้ง ไต้ เฮ้ง กับ
เฮ้ง ไต้ ชั่ว ก็ กอด บ่า เข้า ข้าง ใน หล่หยก กุณซื่อ ก็ ออก ไป จัดการ ตาม หน้าที่

ในวัน ประลองฝีมือ พอ ถึงเวลาเย็น บรรดา ประชาชน ใน เมือง
อหัง ทงหลาย ต่าง ก็ มา ประชุม กัน อยู่ ณ บริเวณ สนาม หน้าเมืองเนือง
แน่น มีทั้งหนุ่มสาว เฒ่า แก่ เด็ก เด็ก และทารก พร้อม บริบูรณ์ แต่
พวก ที่ สำคัญ ที่สุด นั้น ก็ คือ พวก ขายนกกรรจ หนุ่มๆ ที่ กำลัง คนอง ต่าง
ก็ กระจุกตัว แ่งกาย ด้วย เสือเถาะ และ ยุทธาภรณ์ พร้อม ทงอาวุธต่างๆ
ชนิด มี กระบี่, กระบอง, หอก, คาน, ทวน, ง้าว, เกาทัณฑ์ และ โล่ห์เป็น
นานา ผู้ ออกดำให้ เบียดแซก เข้าไป ยืน อยู่ ใน แถวหน้า ของพวกราษฎร
ต่าง คน ก็ ต่าง นึก เหมะ จะ ใคร เข้า ประลอง ฝีมือ ซึ่งกัน และกัน และกับด้วย
เฮงไถ่ ชั่ว บุตร ชาย ของ เจ้าเมือง ยิงนัก ด้วย คนไม่ รู้ว่า เฮงไถ่ ชั่ว นั้น
จะมี ฝีมือ ยอดเยี่ยม ดัง เพียงใด

ฝ่าย ทาง ยกพัน ท พวก ข้าราชการ มา ประชุม กันอยู่ นั้น ก็ เขี่ยคยัด
ขัดแฉ อยู่เต็มไป มีทั้ง ขุนนาง ฝ่ายบุ ฝ่าย บัน และ บรรดา บุตร ภรรยา
ของ พวก ข้าราชการ นั้น ส่วน พวก บุตร สาว ของ ข้าราชการ ต่าง ก็
อยาก จะ ใคร ได้ เห็น รูปร่าง หน้าตา ของ เฮงไถ่ ชั่ว และ กับ ทั้ง ความ
เชี่ยวชาญ ใน ทาง ฝีมือ นั้น ด้วย ต่าง คน ก็ รอ คอย เวลา ที่ เฮงไถ่ เสด็จ
จะ ออก มา เบื้องาน นั้น ด้วย ความ ร้อนใจ

ฝ่าย เฮงไถ่ เสด็จ ครั้น ได้ เวลา ก็ พา เฮงไถ่ ชั่ว ออกมา พร้อม ด้วย คมก
และ บรรดา บริวาร ทง หลาย ซึ่ง ยัง ค้าดา น้อย ที่ ปลุก ไว้ สำหรับ นั้น
บรรดา ทวย นาคกร ทงหลาย ต่าง ก็ ให้ ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ยินดี อยู่ แซ่
ครั้น ถึง บัดนี้ ยัง ยัง ยัง อยู่ ณ เว้นบรอยแล้ว เฮงไถ่ เสด็จ จึง ได้ ประกาศ ว่า
ณ บัดนี้ จะได้ เปิดการ ประลอง ฝีมือ ให้ ปวงชน ได้ ชม ใน ครั้งแรก

เฮ้งไท่ซัว ผู้เป็น ทายาท ซึ่ง จะ ขนรับหน้าท้าวราชการ แทนเฮ้งไท่เต่งจะได้
แสดง ฝีมือ อัน เชี่ยวชาญ ใน เฮ้งไช้ เกาทัณฑ์ ให้ชม เมื่อ เสร็จการ แสดง
แล้วจะได้ เปิดโอกาส ให้ แก่ พดเมือง ทุกๆ คน ถ้า แม้ คนหนึ่ง คนใด มี
ความสามารถ ใน เฮ้งไช้ เกาทัณฑ์ ได้ ดี เท่ากับ เฮ้งไท่ซัว จะ อาสา เข้า
มา ประลอง ฝีมือ แสดง การ ใช้ เกาทัณฑ์ ได้ เหมือน แล้ว เฮ้งไท่เต่งจะ
ให้ รางวัล แก่ ผู้ นั้น ให้ ถึง ขนาด และ จะ รับ ไว้ ให้ เข้า ทำ ราชการ ใน
ตำแหน่ง โฮ้วเจียงกุน นายทหาร เลือเอก แม่ทัพ หน้า

บรรดา ราษฎร เมื่อ ได้ ทราบ ดัง นั้น ก็ มีความ ยินดี ให้ ร้อง กน ขน ออ ออง
แล้ว ต่าง ก็ ตั้ง บ ตง ตั้ง ใจ คอย ดู เฮ้งไท่ซัว อยู่

ฝ่าย เฮ้งไท่ซัว ใน วัน นั้น ก็ แต่งกาย พริ้ว ม ด้วย ยุทธาภรณ์ และ เครื่อง
ประดับ อัน สรรด้วย สวม เกราะ เงิน และ เลือ กางเกง แพร มี คอก บัก
อย่าง งดงาม สวม หมวกเงิน ประดับ เพชร มี ภู ๑๘ ตี ขึ้น มา ผูก อาน
และ เครื่อง มา ทองคำ เปน คัน ครั้น ได้ รับ คำ สั่ง จาก บิดา ให้ ออก ไป แสดง
ฝีมือ ก็ คำนับ รับ คำ แล้ว ขยับ ม้า ออก ไป ยัง ถาง สนาม ถือ คัน
เกาทัณฑ์ ซึ่ง ทำ ขึ้น เปน พิเศษ สำหรับ เปน อาวุธ คู่ มือ ชู กวัด แกว่ง
รำรวย อยู่ เหนือ ค่าย ะไป มา บรรดา ราษฎร ก็ ให้ ร้อง ขน ออ ครึ่ง หึ่ง
เฮ้งไท่ซัว ก็ ขยับ ม้า ตรง ไป ยัง ทาง ด้าน หนึ่ง ของ สนาม ซึ่ง จัด เปน ที่ว่าง
ไว้ สำหรับ จะ ยิง เกาทัณฑ์ และมี เกวียน ๓ เถม บรรทุก ลูก เกาทัณฑ์
เต็ม ทุก เถม จอด อยู่ สำหรับ ให้ เฮ้งไท่ซัว ใช้ ยิง นั้น ฝ่าย ทาง อีก ด้าน
หนึ่ง ของ สนาม เจ้าหน้าที่ ก็ จัด ตั้ง เบ้า ไม้ เบ้า หนึ่ง และ ฉาย โยแมตงมุม
ขึ้น ๓ เล็ก ซึ่ง ไม้ เปน อัน มาก ให้ ห่าง จาก ที่ ยิง ประมาณ ๔๐๐ วาเศษ

เฮ้งไท่ ชั่วไป ถึง ที่นั้น ก็ ชะมา เข้าไป ที่เกวียน บรรทุก ถูกเกาทัณฑ์
 หยด ยื่น มา อยู่ ครั้น แล้ว ก็ ร้องประกาศ ว่า ใน ครั้ง แรกนี้ เรา จะ แต่ง
 ฝีมือ ใน เชิง ยิง ด้วย กำลัง แรง ไป ใน ระยะ โกล่ ก่อน เมื่อ เรา ยิง แล้ว แล้ว
 ถ้า แม่ ม้า ใด สามารถ ยิง ไป ได้ โกล่ เหมือน เรา ก็ จง ออก มา แต่ง ฝีมือ
 ของ ตน เติบ ว่า แล้ว เฮ้งไท่ ชั่ว ก็ หยิบ ถูก เกาทัณฑ์ ถูก หัก ขน จาก
 เกวียน พาด สาย เข้า แล้ว ก็ กัง เกาทัณฑ์ ยิง ไป ด้วย กำลัง แรง ถูก
 เกาทัณฑ์ ก็ ออก จาก แต่ง ลอย ไล่ ไป โดย รวด เร็ว ต้อง ลอย อากาศ
 ไล่ ออก จาก ถ้ามาน อัน ยาว ไต & เส้น นั้น ไป—ไป ลอย จน กระทั่ง ลัด สาย คา
 ของ พวก พลเมือง ฝ่าย พวก คน ทิ้ง หลาย ได้ เห็น ดังนั้น ก็ มีความ ยินดี
 ให้ ร้อง ให้ เกียรติยศ ด้วย เสียง อัน ดัง อยู่ อัง ออด เฮ้งไท่ ชั่ว เห็น ดังนั้น
 ก็ หยิบ ถูก เกาทัณฑ์ ขน ยิง ไป อีก ๑๐ ถูก ถูก เกาทัณฑ์ ทิ้ง หลาย ก็ ลอย
 อากาศ ไล่ สาย คา ของ ผู้ คน ไป ทั้ง สิ้น คน ทิ้ง หลาย ได้ เห็น ดังนั้น ก็ ให้
 มีความ เกรงกลัว ใน ฝีมือ ของ เฮ้งไท่ ชั่ว ยิ่งนัก พอ เฮ้งไท่ ชั่ว ยิง แล้ว
 แล้ว ก็ ประกาศ เชิญ ผู้ ที่ จะ เข้า ไป แต่ง ฝีมือ กับ ตัว ก็ หา มี ใคร อา
 เข้า ไป ไม่ พวก หมู ๆ คน ของ ทิ้ง หลาย ต่าง ก็ ยืน มั่น ตู แกะ มะ แด ๆ กัน
 อยู่ คา ปรีบ ๆ มี วิชา จะ พุค ว่า ประการ ไດ

เฮ้งไท่ ชั่ว ได้ เห็น ก็ มีความ ยินดี ครั้น แล้ว จึง ร้อง ประกาศ ว่า
 คราวนี้ เรา จะ แต่ง ฝีมือ ใน เชิง ยิง เกาทัณฑ์ แม่นยำ เรา จะ ยิง ใจ กต่าง
 เป้า นั้น ให้ ถูก ทุก ครั้ง มี ให้ พลาด เดย และ จะ ยิง สาย โย แมลง มุม ที่ ซึ่ง
 เรียง กัน ไว้ นั้น ให้ ขาด ทุก เส้น ที่ ตะเส้น ๆ มี ให้ เติบ เมื่อ เรา ยิง แล้ว
 แล้ว ถ้า มี ผู้ ใด สามารถ ทำ เหมือน เรา ได้ ก็ ให้ ออก มา แต่ง ฝีมือ เติบ ว่า

แดงก็หยิบ ลูกเกาทัณฑ์ ขน พาดสาย หมายถึง ใจ กลาง เบ้า ซึ่ง อยู่ ห่าง
 ๓ เค้น นั้น แดง ก็ ยัง ไป ลูกเกาทัณฑ์ ก็ ตรง เข้า ลูก ตรง ใจ กลาง เบ้า
 บัก คัด อยู่ บรรดา ประชาชน เห็น ดังนั้น ก็ โห่ร้อง ออฮองไป เฮ่ง ไ้ ซัด
 ก็ ยัง เกาทัณฑ์ คัด ๆ กัน ไป อีก ๕ ครั้ง ลูกเกาทัณฑ์ ก็ ไป ลูก ใจ กลาง
 เบ้า คัด รวม กัน อยู่ เป็น หมู่ ทุก ลูก ครั้น แดง จึง ประกาศ อีก ว่า ทน
 เรา จะ ยัง ด่าย โย แมลง มุม ให้ ชาติ ท่าน ทง หลาย จึง คอย ดู เกิด ว่า
 แดง ก็ ขน เกาทัณฑ์ หมายถึง โย แมลง มุม เค้น น้อย แดง ยัง ไป ทน ที่
 โย แมลง มุม ที่มี ของ รวบรวม กระดาษ อัน เล็ก ๆ คัด ไว้ นั้น ก็ ถูก ลูก เกาทัณฑ์
 ชาติ ตก ลง ทน ที่ พวก ราษฎร ก็ โห่ร้อง ขน ออฮอง ชมว่า ฝีมือ เฮ่ง ไ้ ซัด
 วิเศษ นัก เฮ่ง ไ้ ซัด ก็ ยัง เกาทัณฑ์ เข้า ไป อีก คัด ๆ กัน โย แมลง มุม
 ที่ ซึ่ง ไว้ เป็น อัน มาก นั้น ก็ ชาติ ลง ทะเล เค้น ๆ จนหมด คน ทง หลาย ได้
 เห็น ดังนั้น ก็ ยิน ดั่ง ตกใจ เหงื่อ ไหล ลง ไทร มหน้า แสบ ทุกคน และ เมื่อ
 เฮ่ง ไ้ ซัด ร้อง ประกาศ ให้ ผู้ ที่ ต้อง การ จะ ประลอง ฝีมือ เข้า ไป ทำ อย่าง
 ตน บ้าง พวก หนุ่ม ๆ ที่ คัก ต่าง ก็ ต้อง อหอง เทียน ซื่อ ไป ตาม ๆ กัน
 ครั้น แดง เฮ่ง ไ้ ซัด จึง ร้อง ประกาศ ต่อ ไป ว่า คราวนี้ เป็น คราว
 ดุด ท้าย เรา จะ แดง ฝีมือ ใน เหยิง รวด เร็ว เรา จะ ยัง เกาทัณฑ์ ให้
 ได้ ถึง ๓ ลูก ใน ชั่ว พริบตา เดียว เมื่อ เรา ยัง แดง ถ้า มี ผู้ใด สามารถ
 ยิง ได้ อย่าง เรา ก็ ให้ เขามา แดง ฝีมือ เกิด ว่า ถูกลง จาก มา บิน ขน ไป
 อยู่ บน เถวียน ลูกเกาทัณฑ์ หยิบ ลูกเกาทัณฑ์ ขน ใส่ แดง แดง ก็ ยัง ไป
 คราว แรก เฮ่ง ไ้ ซัด ยัง แค่ เพียง ชั่ว พริบตา ละ ลูก ครั้น แดง ก็ เพิ่ม ความ
 เร็ว ขน เป็น ชั่ว พริบตา ละ ๒ ลูก คน ทง หลาย ที่ ดู อยู่ เห็น ดังนั้น ต่าง ก็

ให้ ร้อง ชมเชย ขึ้น เสงโท ชั่วก็ ระดม แรงเพิ่ม ความเร็ว ขึ้น ยิ่งได้ ถึง ชั่ว
 ฟ้าดิน ๓ ลูก จน คน ทั้งหลาย ดูไม่ ทน ว่า ลูก เกาทัณฑ์ ออก จาก
 แดงไป เมื่อใด ต่าง ก็ ได้ แต่ ให้ ร้อง ออ อัง ชมเชย กัน เป็น ระเบ็งไป
 เท่านั้น ฝ่าย เสงโท ชั่วก็ ยิ่ง เร็วไป ใน ชั่ว ๒-๓ อึดใจลูกเกาทัณฑ์
 ก็ หมด ๓ เด่ม เกวียน ครั้น แดง ก็ ลง จาก เกวียน ขึ้น มา ร้อง ประกาศ
 ว่า เรา แดง ฝีมือ ของ เรา ดัน เเชิง แดง ผู้ใด จะ เข้า มา แข่ง ชก การยิง
 เกาทัณฑ์ กับ เรา ก็ มา เกิด คน ทง ปอง ได้ พัง ต่าง ก็ ยืน ตัว แข็ง คัง ตุก ตา
 หินไป ทง ดัน ฝ่าย พวก หมู ม ๆ ต่าง ก็ รวน กัน ขึ้น ต่าง คน เบียดแย่ง
 กัน จะ ยืน ข้าง หลัง ครก กัน ข้าม กับ เมฆ แรก มา ซึ่ง ต่าง คน ก็ เบียดแย่ง
 กัน จะ ยืน แถว หน้า เสงโท ชั่ว เห็น คัง นั้น ก็ มีความ ยินดี นก ขบ มา
 ร่าย รำ อยู่ ไป มา แดง ก็ กลับ เข้า ไป ที่ บิดา นั่ง ดู อยู่ พวก ราษฎร ต่าง
 ก็ ให้ ร้อง อวยชัย ให้ พว ขน ออก ครก หอง

ฝ่าย เสงโท เสด่ง นั่ง ดู อยู่ ครั้น เห็น การ เปน ไป โดย เรียบ ร้อย
 คังนั้น ก็ ดีใจ เปน พัน นก พอ เสงโท ชั่ว เข้า ไป ถึง ก็ รับ ลูก ออก มา
 ประคอง ตัว บุตร ชาย เข้า ไป พลง กล่าว ชมเชย อยู่ มี ขาด ปาก ครั้น
 แดง ก็ ประกาศ แก่ คน ทง ปอง ว่า บิดน บุตร เรา ก็ ได้ แดง ฝีมือ ให้ ท่าน
 ทั้งหลาย ได้ ชม แดง และ ก็ ห้าม ผู้ใด ที่ จะ มี ฝีมือ มา แดง ได้ เทียบ ทน
 ลูก เรา ไม่ ฉนั้น เรา จึง ขอ ตั้ง ให้ บุตร ของ เรา เปน ผู้ มี ฝีมือ เปน เอก ใน
 ทาง ฝ่าย นี้ เพราะ ใน ทาง ฝีมือ ใช้ อาวุธ อย่าง อื่น ๆ นั้น จะ ตั้ง ฝีมือ ทาง
 เกาทัณฑ์ หา ได้ ไม่ คังนั้น คัง แดง ดับ ไป พวก ท่าน จง รู้ ได้ ว่า ฝีมือ
 ใน การ เพ่ง อาวุธ ฝ่าย นี้ แดง เสงโท ชั่ว บุตร ชาย เรา เปน ที่ หอง ใน เมืองนี้

ห้ามใครดูได้ไม่ และณบัดนี้ฉันการประตอง หม้อสมควรที่จะ
เลิกงานแล้ว ขอท่านทั้งหลายจงกลับไปเถิด ว่าแต่ก็พามิตร
ชายลงจากศาลา กลับเข้าไปในเมือง บรรดาคนทั้งหลายที่มาประชุม
คือนั้น ต่างก็แยกกัน กลับยังบ้าน

ฝ่ายเฮ้งไท้เส่ง กลับมาถึงที่อยู่ที่อยู่ก็รีบสั่งให้จัดโต๊ะอาหารเลี้ยง
กันทันที มีชาโต๊ะอาหารก็จัดเสร็จ เฮ้งไท้เส่ง กับ เฮ้งไท้ซัวและ
หล่หยก ก็นั่งที่โต๊ะกินด้วยกัน ต่างคนวันเวียงคุยสังวอดเส
เฮ้งไอยู่ง ๓ คน ขณะนั้นเฮ้งไท้เส่งเหลียวไปพบ ศวัมก ซึ่งเข้าไป
ยืนคอยรับใช้อยู่นั้น ยืนคาหลัก โงก หงุบ ๆ อยู่ ก็คิดว่าเขาว่าดูอ้าย
ศวัมก ซึ่ อ้ายชเกียจ ตำรยา แต่เพียงเข้ามาคอยรับใช้ก็ยืนหลับ
มึงนี้เกิดมาชาติหนึ่งก็เห็นจะยึดเอาการนอนเป็นที่พึ่ง อย่างเดียวเท่านั้น
หาต้องคิดถึงการอย่างอื่นไม่ ดูแต่ไปเล่าเรียนวิชา กับ เฮ้งไท้ซัว
เกิด เขากลับมาก็ได้วิชาความรู้ อย่างวิเศษ มาเป็นกายกอง มึง
นี้ก็ไปกับเขาด้วย แต่ไม่เห็นมีสิ่งไร คิดกะตาคิด มาตั้งนึกเคียว มัน
คงไปกินกับนอนเท่านั้น

ขณะที่เฮ้งไท้เส่ง พุดอยู่นั้น ศวัมกก็ยังยืนหลับอยู่ เฮ้งไท้เส่ง
เห็นดังนั้น ก็ยังโกรธหนัก ร้องคิดว่าด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายศวัมก
นั้นมึงยังหลับอยู่อีกหรือ? อ้ายสัญญาติบรมชเกียจ มึงไปกับ
นายเขาตั้ง ๓-๔ ปี มึงมีวิชาสิ่งไร คิดตัวมาบ้าง จงมาให้ดู
ฟังบ้างซิ

ฝ่ายตัวมัทพอ ถูก ควาดเข้า ก็ ตกใจ ต้มตาโพลงขึ้น ครั้นได้ พัง
 เฆ้งไต้เต่ง ว่า ดึงนั้น ก็ ทำตา ขยิบ ๆ ยิ้ม ๆ อยู่ ลึกครู่หนึ่ง แล้ว ตอบว่า
 ท่าน อยาก จะทราบ หรือ ว่า ข้าพเจ้าได้ วิชชาสิ่งไร มาบ้าง ท่าน คิด
 หรือ ว่า ข้าพเจ้าไป ท่งที่ จะไม่ ได้ วิชชาสิ่งไร คิดครุ่น มาเลย วิชชาของ
 ข้าพเจ้าที่ ได้มานั้น วิเศษ ยิ่ง ไป เสียกว่า ของท่าน เฆ้งไต้ซัด อีก แต่
 ข้าพเจ้าไม่ ตำแดง เท่านั้น ถ้า แม้ข้าพเจ้าเข้าไป ประลองฝีมือ กับท่าน
 แล้ว ท่าน เฆ้งไต้ซัด ซึ่งมี ฝีมือ ถึง เพียงนั้น ก็ หา ทำอะไร ให้ข้าพเจ้า
 ตกใจได้ ไม่ตกอก ต้อง เจิงข้าพเจ้า ด้วยหุ่เหี่ยว นี่ ข้าพเจ้า พุดตาม
 ความจริงแท้ ๆ ขอท่าน จงเชื่อ ข้าพเจ้า เกิด

เฆ้งไต้เต่ง พอได้ พัง ตัวมัท ว่า ดึงนั้น ก็ บันดาล โทสะ ขึ้น เหลือ ที่ จะ
 ขอด ถอน ถูก ท่ง ขึ้นยืน แล้ว ควาดว่า อ้าย ตัวมัท มึงนี้ กำเริบเสีย
 ใหญ่ ไตแล้ว มึง เห็นว่ากู ไม่คู่ค่า เขียน ต้มึง ๆ จึง ถัด พุด ได้ถึง
 เพียงนี้ มึง เอาความโกหกที่ ไหน มา พุด ต่อให้มึง พุดให้ ปาก หัก
 กากหาเชื่อไม่ ตั้งแต่ บัดนี้ เป็นต้นไป จงอย่าได้ พุดจาโอหัง เช่นนี้ อีก
 ถ้า มิฉะนั้น กู จะเขียน เสีย ให้ตาย คงแต่ ต้น คอ ตอด ตัน

ตัวมัทได้ พัง ดึงนั้น ก็ กลับหัวเราะใหญ่ แล้วจึง ว่าที่ ข้าพเจ้า พุดนั้น
 เป็น ความจริงแท้ ๆ หาใช่ ความเท็จ มิได้ ข้าพเจ้า ไม่กลัว ฝีมือ
 ของท่าน เฆ้งไต้ซัด จริง ๆ ถึง หากจะ ประลอง ฝีมือ กับข้าพเจ้า ก็ หา
 ห้วนไหวไม่ พุด แล้ว ตัวมัท ก็ หัวเราะ อีก

เฆ้งไต้เต่ง ได้ยิน แะ ได้เห็น ดึงนั้น ก็ เหลือ ที่ จะ ระวังโทษไว้ ได้
 ครอง เข้าจับ คอ ตัวมัท บับ เขย่า แล้ว ควาดว่า อ้าย ตัวมัท กู ห้าม มึง

แล้ว มึง ยัง อวด ตี ตี ปาก อึก เฮา เกอะ เปน อัน ว่า กู เชื้อ มึง กู จะ
ให้ มึง ประ ตอง ฝึ มือ กับ เฮ้ง ไท่ ซิว ที่ ใน ล้วน หลัง บ้าน กู พรุ่ง นี้ เวลา เช้า
มึง ต้อง ดำ แดง ฝึ มือ ของ มึง ให้ กู เห็น จง ได้ มึง จะ ต้อง การ อย่าง ไ
ก็ จง บอก มา ถ้า มึง แพ้ กู จะ จับ เขียน แดง ตี ตี รวน เข้า ห้อง มัด ให้ มึง
กิน ข้าว ต้ม กับ ก้อน กรวด รวด แขน่า เกือบ เลี้ย มึง จะ ต้อง การ ประ ตอง
ฝึ มือ ด้วย อย่าง ไ จง ว่า มา

ตัว มิก ถูก บีบ คอ จน ตา ถน เกือบ เท้า ใช้ นก กระ จอก เทศ ก็ ชัก กัน
ทะเล หิด ๆ จน มา บ้าง จึง ว่า ถ้า ท่าน ต้อง การ ให้ ข้าพเจ้า แดง ฝึ มือ
ข้าพเจ้า ก็ หา ขัด ท่าน ไม่ ข้าพเจ้า ต้อง การ จะ ค่อ ตู้ ใน เชิง ฝึ มือ ชนิด เอก
ของ ท่าน เฮ้ง ไท่ ซิว ที่ เดียว คือ การ ยิง รวด เร็ว นั้น ข้าพเจ้า จะ ขอ แต่
เพียง ถอด เข็ม กับ เข็ม เดียว แล้วยื่น ให้ ท่าน เฮ้ง ไท่ ซิว เอา เกา ทันท์ ยิง ข้าพเจ้า
ใน ชั่ว ระยะเวลา ทาง ห้าง เพียง เลี้ยว เดียว ถ้า มา ตี แน่น ว่า ท่าน เฮ้ง ไท่ ซิว
สามารถ ยิง ถูก เกา ทันท์ มา ให้ ถูก ต้อง กาย ข้าพเจ้า หรือ แม่ เพียง เลี้ยว
ของ ข้าพเจ้า ได้ แดง ข้าพเจ้า จะ ยอม ตัว ให้ ท่าน ทำ กับ ข้าพเจ้า ได้ ทุก อย่าง
แต่ ถ้า แน่น ท่าน เฮ้ง ไท่ ซิว ยิง เกา ทันท์ หมด ๓ เต็ม เกวียน ที่ ข้าพเจ้า กะ
ให้ นั้น แดง และมี ได้ ถูก ต้อง ข้าพเจ้า เลย แดง ท่าน จะ ว่า อย่าง ไ ละ ขอ
เฮ้ง ไท่ แสง ได้ พัง ตึง นั้น ก็ ยิง โกรธ หนัก ชน จึง ว่า เฮา เกอะ ถ้า แน่น

เปน ดัง นั้น มึง ต้อง การ สิ่ง ไ กู จะ ให้ ทั้ง สิ้น

ตัว มิก จึง ว่า ถ้า เช่น นั้น ก็ ดี แดง สิ่ง ที่ ข้าพเจ้า ต้อง การ นั้น ก็
เปน สิ่ง ที่ ข้าพเจ้า ได้ ขอ ร้อง ไว้ กับ ท่าน เฮ้ง ไท่ ซิว เมื่อ ก่อน จะ ไป เรียน วิชชา

กันแล้ว ราชวัดของข้าพเจ้านั้นขอไว้ว่า ถ้า मैं ท่านเฮ้งไท่ ชวดไต๋ ชิน
ว่า ราชการบ้านเมืองเมื่อไรแล้ว ต้องคงให้ข้าพเจ้า เป็น ตำแหน่งโฮ้ว
เจียง กุน นายทหาร เวอ เอก แม่ทัพหน้า มา บัดนี้ ท่าน คง จะ ถ่ม เตี้ย
แล้ว กระจมั่ง ข้าพเจ้าจึง ขอ เตือน ท่าน และ จะ ขอให้ ท่าน ทำ ตาม สัญญา
ใน เมื่อ ข้าพเจ้า ชนะ การ ประลอง ฝีมือ ขอให้ เหลว เปน เฉก ทั่ว ไป เตี้ย
ท่าน จะ ให้ ข้าพเจ้า หรือ ไม่ เตา

เฮ้งไท่ ชวดไต๋ ฟัง คำ ว่า ดัง นั้น ก็ บันดาล โทษะ ชิน บ้าง เพราะ
เห็น ว่า คำ ว่า หยาม นำ หน้า คน นั้น และ ทั้ง ใน ขณะ ที่ ไป อยู่ ยัง ด้าน ก
อาจารย์ บันโท เต้า หยิน นั้น เฮ้งไท่ ชวดไต๋ ก็ มิ ได้ เอา ใจ ได้ กับ คำ ว่า ก็
มิ ว่า คำ ว่า ฝีมือ อย่างไร บ้าง ดัง นั้น จึง ว่า ข้า ยัง ไม่ ถ่ม คอก
เอา เลอะ ถ้า ข้า แพ้ แก่ เฮ้ง ไน พรุ่ง นี้ เข้า แล้ว ข้า ก็ จะ ทำ ตาม ที่ เฮ้ง ชวร้อง
ไว้ ใน เมื่อ ข้า มี บุญ วาต์ นา ชิน

คำ ว่า ได้ ฟัง ก็ ดีใจ นึก จึง ว่า ถ้า เช่น นั้น ก็ เปน อัน ตก ลง กัน
พรุ่ง นี้ เข้า ท่าน กับ ข้าพเจ้า จึง ลง ไป ประลอง ฝีมือ กัน ที่ ใน ส่วน หลัง บ้าน เกิด
ใคร จะ ดี ก็ คง ได้ เห็น กัน เปน แน่ ฝ่า วะ !

เฮ้งไท่ เต็งไต๋ ฟัง ก็ รู้อยู่ ใจ หนัก จึง ว่า ดี แล้ว เปน อัน ตก ลง กัน
แต่ เวลา นั้น ก็ หม่น ได้ มั่ง นึก มั่ง จึง ออก ไป เตี้ย ให้ พัน หู พัน ตา พัน ห้อง น
ใน บัดนี้ และ จึง ไป เตรียม ตัว รอ คอย โทะษ ของ มั่ง อยู่ เกิด อ้าย ระวัง

คำ ว่า ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ยิ้ม อยู่ ใน หน้า ทำ ตา เด็ก ตาน อ้อย แต่ มิ ภา
จะ ชัด ชิน ไต่ ก็ คำนับ ตา แล้ว ออก มา จาก ห้อง นั้น กลับ ไป ยัง ที่ อยู่ ของ ตน
นอน หลับ สบาย ใจ ฝ่าย คน ทั้ง สาม ก็ กิน อาหาร กัน ต่อ ไป อีก จน เสร็จ

ครั้นเวลาเช้ารุ่งขึ้น เสงี่ยมให้แสง ซึ่ง นอนมิหลับ ด้วยอำนาจโทษนั้น
ก็ถูกชนก่อนคนอื่น ปลุก เสงี่ยมให้ลุกขึ้น แล้วรับสั่งให้คนใช้ ไป
เอาเกวียน ๓ เต็ม บรรทุก ลูกเกาทัณฑ์ เต็มไปจอดไว้ ที่สนามหญ้าในสวน
หลังบ้านโดยเร็ว ครั้นแล้วก็ไปที่ ที่อยู่ของ ค่อมัก แต่เห็น ประตูห้อง
ยังปิดอยู่ และได้ยินเสียง กรน ของ ค่อมัก ดัง ดัง ออก มา นอก ห้อง ก็ ให้
คุณน้า จึง ทบประตู เรียกให้ ลูกชน ในขณะนั้น พลาง ก็ คิดว่า อยู่ เสียง เข็ดขึง

ฝ่าย ค่อมัก ได้ยิน เสียง เรียก ก็ ตกใจ คิดแต่ยัง นอน บิดตัว อืด ๆ
อยู่ หลงๆ ลืม จึง ลูกชน ออกมา เปิด ประตูห้อง เสงี่ยมให้แสง ก็ ตากคอ
ออกมาจากห้อง เอา ตะเกียบ ใส่ มือให้ ค่อมัก แล้ว ก็ จิกหัว ตาก หลุน ๆ
ไป จน กระทั่ง ถึง สนามหญ้า พร้อม ด้วย เสงี่ยมให้แสง และ หล่หยก กุณ ชี้อ กับ
ทั้ง ชาย หญิง ข้าราชการ ที่ อยู่ใน บ้าน นั้น ทั้ง หมด ค้าง ก็ พา กัน
ตามไป ดู ถึง ที่ สนาม หญ้า นั้น

พอ ถึง สนาม เสงี่ยมให้แสง ก็ หัวยั้ง ค่อมัก ลงไปนอนกึ่ง อยู่ กับหญ้า
แล้วคิดว่า ชายค่อมัก นั้น ถึง เวลา ของ มึง แล้ว ก็ จะต้อง แดง ฝีมือของ มึง
ให้กู เห็น ส้มจริง ดัง ที่ มึง พูดไว้ มึงจง ตั้งใจ คอย เวลา ตาย ของ มึง เกิด
ถ้า มึง เหลว ไหล ลง แม้ แต่ เพียง นิด นึง กู ก็ จะ เขียน มึง เสีย ให้ สด แก่ใจ
ว่า แล้ว ก็ เรียก คนใช้ ให้ เตรียม แซ่ มา กับ ทั้ง ขื่อ คามา เตรียมไว้

ค่อมัก ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ใช้ เช่ ลูกชน ย่น และ ขี่ ตา แล้ว ตอบว่า ข้าพเจ้า
เตรียม ตัว พร้อม อยู่ เสมอ ที่ จะ เอา ชัย ชนะ ท่าน เสงี่ยมให้แสง เมื่อ ท่าน
จะให้ ข้าพเจ้า แดง ฝีมือ เดียว นี้ ก็ จง ให้ ท่าน ไป ยิง ลูก เกาทัณฑ์ มา เกิด

ข้าพเจ้า จะ ค่อย บังคับ กัน มิ ให้ ถูก เกา ทิ่มแทง ต้อง กาย ข้าพเจ้า เลย แม้ แต่
ถูก เตียว ถ้า แน่น ว่า ข้าพเจ้า พลาด พัง ไป ประการใด ท่าน ก็ จง ทัก
แก่ ข้าพเจ้า เอา ตาม ใจ แต่ ถ้า ข้าพเจ้า ทำ ได้ สมจริง ดัง พูด ไว้ แล้ว
ขอ ท่าน จง ทำ ตาม คำ สัญญา ที่ ว่า ไว้ แก่ ข้าพเจ้า ด้วย อย่า โก หัก กัน
ก็ แล้ว กัน

เฮ้ง ไ้ ซัว ได้ พัง ดัง นั้น ก็ ชัก หัว เลี้ยว จึง ว่า เอา เกิด เฮ้ง จง ไป ขึ้น
ห่าง จาก ข้า ใน ระยะ เส้น หนึ่ง ข้า จะ ยิง คิว เฮ้ง ถ้า เฮ้ง สามารถ บังคับ กัน
ถูก เกา ทิ่มแทง ของ ข้า ได้ แล้ว ข้า ก็ จะ ให้ เจ้า เปน ที่ ไซ้ ว เจียง กุน ตาม
ที่ สัญญา ไว้

ตัว มัก ได้ พัง ดัง นั้น ก็ ดี ใจ กระหยิ่ม ยิ้ม ย่อง ถือ ตะเกียบ เดิน
ออกไป ขึ้น อยู่ ทาง ริม ต้นาม อีก ด้าน หนึ่ง ที่ ตรง กับ เกวียน ถูก เกา ทิ่มแทง
ฝ่าย เฮ้ง ไ้ ซัว ก็ ถือ เกา ทิ่มแทง ตรง ออก ไป ยัง เกวียน หยิบ ถูก เกา ทิ่มแทง
ขึ้น ได้ แฉ่ง ไว้ แล้ว ก็ ยืน เตรียม ตัว คอย ที่ ยิง

ครั้น ทั้ง สอง ฝ่าย เตรียม ตัว พร้อม กัน แล้ว เฮ้ง ไ้ เสง ก็ จุด ประทัด
เปน อาณัติ สัญญา ให้ ดัง มือ ขึ้น เฮ้ง ไ้ ซัว ก็ ยิง เกา ทิ่มแทง ไป ใน ทัน ไค
และ ยิง ข้า ๆ แต่ เพียง ชั่ว พริบ ตา ละ ถูก ก่อน ฝ่าย ตัว มัก ก็ เถ้ง ขือ
ไซ้ ตะเกียบ คู่มือ คืบ ถูก เกา ทิ่มแทง ที่ ตรง ไป ยัง ตัว นั้น เหวี่ยง หัก ไป เตี้ย บ้าง
บัด นี้ เตี้ย ไป จาก ตัว เตี้ย บ้าง ทัน ทุก ๆ ลูก ที่ เฮ้ง ไ้ ซัว ยิง ไป พาด
คา ก็ เหม่อ ไป ดู อะไร ค่อย อะไร และ ผิด ปาก เพดง ก็ วย กัง หลง ไป พาด ๆ
เฮ้ง ไ้ ซัว ได้ เห็น ดัง นั้น ก็ ชื่น ชน ทัน ที่ รวม แรง เพิ่ม ความ เร็ว ขึ้น เปน

ยิ่งชั่ว พรหม ตา ตะ ๒ ลูก แต่ตัวมันก็ยิ่งทำหน้าตาเฉย ๆ บัดบัด
 ลูกเกาทัณฑ์เหล่านันได้ อย่างสดวกตาย เฮ้งไท่ชั่วก็ยิ่งเพิ่ม ความโกรธ
 ชนอีก วรรตมแรงยิ่งไป ถึ ๆ ติด ๆ กันจน ถึงชั่ว วรรตพรหม ตา ตะ ๓ ลูก
 ตัวมันเห็นดัง นั้นก็เพิ่ม ความ ว่องไว ชนอีก เก่ง ขอบ กวด เก่ง ตะเกียบ
 คอย บ้อง บัด ลูกเกาทัณฑ์ อยู่ ด้วย ความ รวดเร็ว แห่ง ชั่วมือ ของคน ลูก
 เกาทัณฑ์ทั้งหลาย ก็ ตก ร่วง หล่น ลง กอง อยู่แทบเท้า ของ ตัวมัน และ
 ที่ ลูก บัด กระเด็น ไป ก็ไป ตก อยู่ ใน ที่ ห่าง มี ชั่ว ลูกเกาทัณฑ์ ก็ กอง
 เปน พะเนิน เทน ตก อยู่ รอบ ภาย ตัวมัน

ขณะ ลูก เกาทัณฑ์ หมดไป ๒ เต็ม เกวียน แล้ว เฮ้งไท่ชั่วเห็น
 ดัง นั้น ก็ บนคาต ไทชะ ชน ถึง ชด ดั่ง ดั่ง ที่ เห็น ว่า ตน มี สามารถ ทำ
 อันตราย แก่ ตัวมันได้ ก็ เริ่ม วรรตมแรง ทั้งหมด ที่ มี อยู่ใน ภาย เพิ่ม ความ
 รวดเร็ว ในการ ยิ่ง ชน เปน พิเศษ ยิ่ง ได้ ถึง ชั่ว พรหม ตา ตะ ๔ ลูก แล้ว ๕ ลูก
 ฝ่าย ตัวมัน เห็น เฮ้งไท่ชั่ว มี ไทชะ ชน และ วรรตม ยิ่ง เกาทัณฑ์ มา ด้วย
 ความ รวดเร็ว เปน พิเศษ ดัง นั้น ตัวมัน ก็ วรรตมแรง ใช้ ความ ว่องไว ใน
 ฝีมือ พิเศษ ของ ตน ชน บ้าง ใช้ กัด ถึง ขอบ มือ ถึง ตะเกียบ ทั้ง กุด กวด เก่ง
 คับ บ้าง, บัด บ้าง, ตับ บ้าง โดน ลูก เกาทัณฑ์ ทั้ง นั้น กระเด็น ไป หวือ ๆ
 มี ได้ ลูก ต้อง ภาย หรือ แม แต่ เพียง เดือ ผา ส่วน หน้า ตา นั้น ก็ ยม แยม
 อย่าง มี ชัย อยู่ จน ตายิบ หยี้ มี ได้ คั่น ตก ใจ หรือ ชด ดั่ง ตด ลง แม แต่
 ถึก นิด หนึ่ง เถย

มี ชั่ว ลูก เกาทัณฑ์ ใน เกวียน เต็ม ที่ ๓ ก็ จวน จะ หมด ลง เหลือ ออก
 ประมาณ ๖ - ๗ ลูก สด ๆ ท้าย เฮ้งไท่ชั่ว วรรตม บัด น ไทชะ เกิด จน สิ้น ที่ แล้ว

กัม หน้ าระดม แวง ยิง ถูก เกาทัณฑ์ ที่ เหลือ อยู่ ๖ — ๗ ลูก นั้น ไป ใน ชั่ว
พริบตา เดียว เป็น ครั้ง ที่ ดี ตี ฝ่าย คอ มก ก็ ระดม แวง ใช้ ตะเกียบ คืบ
ถูก เกาทัณฑ์ เหล่า นั้น ไว้ ได้ เป็น พิเศษ คือ ๗ ลูก คิด อยู่ ใน ตะเกียบ
พร้อม กัน เหมือน กัน แล้ว ก็ ชู ตะเกียบ ที่ คืบ ถูก เกาทัณฑ์ ไว้ ได้นั้น
ขึ้น ชู กวด แกว่ง อยู่ เหนือ ศีรษะ เต้น กระจาย ก้อง แก้ง หัวเราะ กาก ๆ อยู่
ไป มา เป็น ที่ เหมือน จะ ยะเยา เย้ย เฮ้ง ไ้ ชั่ว และ เฮ้ง ไ้ เสง่ เถ่น ฉนั้น

เฮ้ง ไ้ ชั่ว ได้ เห็น ดัง นั้น ก็ ตก ตึง จัง จัง จน แก่ ความ คิด มี วิชา จะ
ทำ ประการ ไใด เพราะ ถูก เกาทัณฑ์ ก็ หมด ตึง ตึง ๓ เถ่ม เกวียน แล้ว
แต่ ก็ มี ได้ ถูก ต้อง กาย คอ มก เถย เป็น แค ไป กอง อยู่ รอบ กาย คอ มก
เป็น กอง พระ เนิน อยู่ ใน ทันใด นั้น โทษะ และ ความ ตกใจ, แปลกใจ และ
เลี้ยใจ ก็ ระดม เข้า ไป ตู่ ดวงใจ เฮ้ง ไ้ ชั่ว ทำให้ บังเกิด ความ วิง เวียน
หน้า มืด ชน เฮ้ง ไ้ ชั่ว มี อาจ ที่ จะ ทรวง กาย ไว้ ได้ ก็ พัด ตี ตกตง จาก
เกวียน ถูก เกาทัณฑ์ ผวา ต้ม ตง นอน กลัง กระ เลือก กระ ด้น หมด ดี อยู่
กลดง ดนาม โกล่ เกวียน นั้น

ฝ่าย เฮ้ง ไ้ เสง่ ซึ่ง ยืน ตึง จัง จน ใจ อยู่ เหมือน กัน ครั้น เห็น บุตร ชาย
ต้ม ผอบ ตง ดัง นั้น ก็ ตกใจ ร้อง แทบ ไม่ เป็น เสียง มนุษย์ จึง เข้า ไป อุ้ม เอา
บุตร ชาย ขึ้น แล้ว ก็ วิ่ง ขึ้น ไป บน ตึก ตะโกน สั่ง ให้ คน ใช้ ไป ตาม
ขึ้น แต่ มา แก่ ไ้ เฮ้ง ไ้ ชั่ว โดย เร็ว

มี ข้าง ขึ้น แต่ ก็ มา แก่ ไ้ เฮ้ง ไ้ ชั่ว ได้ สด พิณ ขึ้น เฮ้ง ไ้ ชั่ว พอ แด
เห็น หน้า บิดา ก็ น่า ตา โหด ลง พราก ๆ คราว ว่า ลูก มี ได้ คิด เถย ว่า

ชาย คอ มก จะ มี ผอม ดำมารถ ถึง เพียง นั้น ถูกคิด ว่า ผอม ของ ตุ
 คง พิเศษ ยอดเยี่ยม เป็น เอก อยู่ ใน เมือง นี้ แล้ว หา ใคร ที่ จะ คอ สู้
 บอ ก ณ ผอม ของ ตุ คง ไม่ มี แต่ ก็ ยัง มี ชาย คอ มก คน ที่ มา คอ สู้
 ต่ ไป กว่า ตุ เช่น นั้น ครอง น ตุ น้อย ใจ นึก ไม่ อยาก จะ อยู่ เป็น ผู้ คน ต่อ
 ไป อีก เลย

เฮ้ง ไท่ เสง ได้ ยิน บุตร ชาย ว่า ตัง นั้น ก็ ปดอบ ว่า ครอง น ตุ อย่าง เดี่ยว
 ใจ ให้ มาก ไป นึก เลย ตาม ขรรพดา เขา ว่า คน ดี ย่อม ไม่ มี ดั้น สู้ เมื่อ
 มัน เปน ไป เช่น นั้น แล้ว ก็ จะ ทำ อย่าง ไร ได้ เถา อีก ประการ หนึ่ง การ แพ้
 และ ชนะ ย่อม มี อยู่ ใน การ กีฬา ทุก อย่าง เจ้า ไม่ ควร จะ น้อย ใจ ให้
 มาก นึก อีก ทง ชาย คอ มก นั้น เถา ก็ นับ ว่า เปน แต่ เพียง ขี้ ขำ ใน บ้าน
 ของ เรา หา ใช้ คน อื่น โดด ที่ ไหน มา เรา ดำมารถ บังคับ บัญชา ว่า
 ก่อ ว่า มัน ได้ และ เมื่อ การ มา เปน ดัง นั้น เรา ก็ ทำ ตาม ดัณญา ที่ เรา
 ได้ พู ด กับ มัน ไว้ ก็ แล้ว กัน เรา ก็ หา หมด เปด็อง หรือ เดี่ยว เกียรติยศ
 อะไร ไป มาก มาย ไม่ กัด บั จะ เปน การ ต่ เดี่ยว อีก ที่ ได้ รั ว่า ใน เมือง เรา
 มี ผู้ ที่ ผอม ต่ เปน พิเศษ ชน อีก คน หนึ่ง และ อัน การ ที่ เรา ทำ กัน
 ครอง น ก็ เปน การ ที่ เรา ทำ เปน พิเศษ เฉพาะ ใน ที่ ระ โหฐาน บ้าน ของ เรา
 หา ใช้ ที่ เบ็ด เสย ไม่ เรา ก่า ชับ ผู้ คน ทั้ง ปวง ใน บ้าน อย่า ให้ ดั่ง กิดิ ศัพท์
 ให้ วั ร วั ร ออก ไป ถึง นอก บ้าน ได้ แล้ว ประชาชน พด เมือง ก็ คง หา ต้อง
 รั ไม่ ทง นั้น เจ้า อย่าง เดี่ยว ออก เดี่ยว ใจ ไป เลย ลง คดา ย ความ เดี่ยว ใจ
 พัง คำ บิดา ว่า เกิด เจ้า จะได้ มี ชีวิต อยู่ แทน ตัว บิดา ต่อ ไป ใน ภาย หน้า
 เจ้า จง เห็น แก่ บิดา เกิด

เฮ้งไท่ ซัวได้ ฟัง คัง นั้น ก็ ค่อย คลายความ โทมณัส และ ความวิตกกัง
 วัณ คำบิดาว่า จะ ทำตาม ทุก อย่าง แล้ว เฮ้งไท่ เสง ก็ มี ความ ยิน ดี
 ณะ นั้น คอ มก ก็ เข้าไป ถึง ที่ นั้น คุก เข้า ถึง คำ นับ คน ทั้ง ต้อง
 ทำหน้า ป้อ หลอ แล้ว ถามว่า คุณ ทาน ทั้ง ต้อง ก็ บัด นี้ ข้าพเจ้า ได้ แดง
 ฝีมือ พิเศษ ของ ข้าพเจ้า ให้ ท่าน ได้ เห็น ประจักษ์ แก่ ตา แล้ว ท่าน จะ
 ไป รด แก่ ข้าพเจ้า ต่อ ไป อย่างไร เถา ข้าพเจ้า อยาก ทราบ พิลึก

เฮ้งไท่ เสง กับ เฮ้งไท่ ซัวได้ ฟัง คอ มก ว่า คัง นั้น ต่าง ก็ ตกลง ไป ทั้ง คู่
 คอ สัก ครู่ หนึ่ง จึง พยัก หน้า หัก หัก ตอบ ว่า เขา เกอะ เมื่อ ถึง เวลา
 แล้ว ข้า ก็ จะ คง ให้ เจ้า เป็น ขุนนาง ใน ตำแหน่ง โฮ้ว เจียง กุณ นาย ทหาร เลือ เอก
 แม่ ทพ หน้า ตาม ที่ ข้า ได้ สัญญา ไว้ กับ เจ้า แต่ ต้อง ขอ บอก ให้ เจ้า เด็ก
 การ ง่วง หับ หลับ นอน และ ความ ขี้เกียจ เสีย ให้ หหมด และ คง ใจ รับ
 ราชการ ไป โดย สุจริต และ เต็ม สติ กำลัง ความ สามารถ แล้ว ข้า ก็ จะ ได้
 เลื่อนยศ และ ตำแหน่ง ของ เจ้า ให้ สูง ขึ้น ไป ตาม ลำดับ และ จะ จัด การ
 แต่งงาน เจ้า ให้ เป็น หลัก ฐาน ดับ ต่อไป เจ้า อย่า กัด ดะย ข้า หาดะ ทั้ง
 ก้อย คำ ของ ข้า เสีย ไม่ ดอก

คอ มก ได้ ฟัง คัง นั้น ก็ ดีใจ เป็น ที่ ยิง ทำตา ประหลับ ประหลอ ก
 หน้าตา เด็ด ออก มา ด้วย ความ บิดี แล้ว ตอบ ว่า ถ้า แม้น ท่าน จะ กรุณา แก่
 ข้าพเจ้า ถึง เพียง นั้น แล้ว ข้าพเจ้า ก็ จะ ละทิ้ง ความ มืด ที่ ข้าพเจ้า มี คิด
 ดันดาน อยู่ นั้น ให้ หหมด ดันไป และ จะ คง หน้า คง ใจ รับ ราชการ ดันของ
 พระเดช พระคุณ ท่าน โดย เต็ม สติ กำลัง และความ สามารถ ของ ข้าพเจ้า

จนครบถ้วนสิ้นชีวิต ขอท่านจงไว้อใจข้าพเจ้าเถิด พุดตังนั้นแต่
 ควมกักคานับตาออกมา ยังก้อยู่ของตบ ยินดีปรีดาหน้าตาเบิกบาน
 แจ่มใสดุจดังใดทพยสัมพันธ์ก็ไม่ปาน พดางนักปดิมอยู่ในใจว่า อา,
 อ้ายผมอพิเศษที่ไม่ต้องมครบมาอาจารย์ และเขี้ยวซาญได้ด้วยความ
 ขเกยจของเรานั่นมันก็ชักจะเอา ๆ อยู่หนา

*

*

*

*

ครั้นถึงกาลที่เฮ้งไท่ซัวโตขึ้นเป็นผู้รักษาเมืองว่าราชการแทน
 เฮ้งไท่เต่งผู้บิดาแล้ว ควมกักได้เป็นขุนนางในตำแหน่งไช้เจียงกุน
 นายทหารเสือเอกแม่ทัพหน้า มีฐานะบริบูรณ์พร้อมทั้งยศศักดิ์
 ศฤงฆารบริวาร และบุตรภรรยาข้าทาสชายหญิงสำหรับใช้สอยก็มี
 อยู่มากมาย นับวันและเวดามีแต่ความบริบูรณ์พุดตังปราศจากทุกข์
 และความเดือดร้อน และอันความผิดต่าง ๆ ที่ควมกักมีคิดนิตย
 อยู่แต่ก่อนนั้น ควมกักก็ทิ้งเสียได้สิ้น กลับเป็นคนดีเตาเรียนวิชา
 มีความรู้ฝีมือและความคิดสุขุมคัมภีรภาพจะหาใครเทียมเหมือนยาก
 ทงในเมืองเอเหลง

เรื่องราวมีอยู่ดังนี้ จึ่งมีคำพังเพยกล่าวไว้ว่า ผู้ใดมี
 ฝีมือและความคิดดีแล้วจงอย่าประมาทคนอื่น และอย่าคิดว่าคง
 จะไม่มีใครดีเท่าตนหรือเก่งกว่าตน อันว่าคนดีนั้นย่อมไม่มีที่สิ้นสุด
 เหนือความเรืองฝีมือพิเศษก็เป็นอันจบลงเพียงเท่านั้น.

(ต่อจากเล่ม ๕ ตอนที่ ๘)

บรรพ ๒

ณ วันเสาร์ แรม ๕ ค่ำ ข้าพเจ้าก็ บรรด ถึง กรุง ศรีอยุธยา โดย
สวัสดิภาพ รวม เวลา ที่ ข้าพเจ้า ต้อง ไป ดำบาก ทรมาณ กาย ด้วย หน้าที่
ราชการ ณ เมือง อุดรดิฐ นับได้ ๓ ปีเศษ พอดี

แต่ก็ ชั่วเวลาเท่านั้น เหตุการณ์ ทางกรุงศรีอยุธยา ได้ เปลี่ยนแปลง
ไป อย่าง น่าพิศวง ข้อแรก ที่ ข้าพเจ้า ทราบ เมื่อ ขึ้น จาก เรือ ก็ คือ นาย
จันท หุ้มแพร ได้ เป็น ที่ หลวงนายศักดิ์ แต่ ข้อร้าย ที่ ดุด ก็ คือ เมื่อ ข้าพเจ้า
ถึง บ้าน ก็ได้ ทราบ ว่า บิดา ของ ข้าพเจ้า — ออก หลวงราชรินทร์ ได้ ถึง แก่
กรรม เสีย เมื่อ ก่อน น้า ข้าพเจ้า มาถึง ๓ วัน บัดนี้ ศพ ยัง ตั้ง อยู่ ที่ หอนั่ง !

ใจ ข้าพเจ้า หายวาบ ความ ปัดม บิด ที่ นึก มา ตามทาง หายสูญ ไป
ราว กับ ปลิดทิ้ง ฮา ! ข้าพเจ้า ไม่ได้ เห็น ใจ ท่าน บิดา เป็น กรรม นึก ,

เหตุใด มฤตยูราช จึง มา คร่ำหวอด วิญญาณ ของ ท่าน ไป ใน ขณะที่ ข้าพเจ้า
 ปรจากไป แรม คืนใน ถิ่น มรณคาร โพ้น หนอ ?

ข้าพเจ้า รับกระโจน ขึ้นไป บน หอนั่ง โดยรวดเร็ว เวลานั้น ข้าพเจ้า
 รู้สึก ตัว เหมือน เปน บ้า ใจ ของ ข้าพเจ้า ได้ จดจ่อ อยู่ กับ ศพ มิตร อย่าง
 เดียว มาคร่ำว่า ข้าพเจ้า จะได้ พบ หน้า ท่าน ออกญา ขำนาญบริรักษ์, ท่าน
 ออกญา กดาโหม, ท่าน ออกญาราชวงศ์เมือง, พระนายศรีธรรมเพ็ชร์, พระ
 นายไวยวรนาถ ฯลฯ แต่ ท่าน ผู้ ใหญ่ อื่น หลายน ท่าน ข้าพเจ้า ไม่ ได้
 สังเกต ว่า ใคร เปน ใคร หน้า ข้าพเจ้า มืด — ตา ข้าพเจ้า ตาย จน จำ ไม่ ได้
 อ้อ, ท่าน สหาย ถ้า เปน ออก ของ ท่าน แต่ ท่าน จะ มีความ รู้สึก อย่างไร
 ก็ ขอ ให้ ได้ คิด เกิด ว่า ณ เพลานี้ ข้าพเจ้า มีความ รู้สึก เหมือน กับ ท่าน
 ทุก ประการ

ศพ มิตร ข้าพเจ้า บรรจุ อยู่ ภายใน โถง อัน ห่อหุ้ม ด้วย ผ้า ค่วน ดี แดง
 ประดิษฐ์ อยู่ บน ชั้น อัน สดก บิด ด้วย กระดาษ เงิน และ ส่น้ำเงิน เปน รูป ตาย
 กนก อย่างงาม มี เครื่อง ประกอบ เช่น พาน ดอกไม้ เชิงเทียน ตะเกียงไฟ
 แล อื่น ๆ อีก หลายน อย่าง วาง เรียง ราย อยู่ ตาม ชั้น ทั้ง ๓ ข้าพเจ้า ไม่ ได้
 เอา ใจ ได้ ใน สิ่ง อื่น นอกจาก ก้ม ลง กราบ แต่ เมื่อ หวน นึก ถึง พระเดช
 พระคุณ เท้า พ้า เชี่ยว ของ ท่าน แม้ ข้าพเจ้า จะ มี น้ำ ใจ แดง กระต้าง ตาม
 รูป ของ วิสัย ชายชาติ ทหาร ก็ หาก ถิ่น น้ำตา ไว้ ได้ ไม่ ข้าพเจ้า ต่อน
 อีก ๆ หมอบ คุชณ อยู่ ที่ นั้น !

แสง เตือน เปน ที่ น่า เรือง ใจ — พัน อัน ตาด ด้วย กอหญา เชี่ยว ซ่อม
 เหมือน พรหมลาด เคย นำดู — ความ สำราญ อัน มา จาก การ สัมผัส กับ หมู

มิตรสหาย เป็นที่ศรัทธามรณ—นิยายในหนังสือที่กว๊วอัยกรอง เคยฟัง
ไพเราะ—หน้าสาวรักอันพราว ด้วยหยาดน้ำตาเวทนาโกรธ ย่อมน่ารัก
แต่เมื่อนึกถึงความไม่เที่ยงแห่งสังขารของมนุษย์ โอ, สหายเอ๋ย!
ตั้งเถ้านไม่คิดตั้งข้าพเจ้าให้พ้นจากภวังกอันอนาถใจเลย

เป็นเด็กอยู่ขณะหนึ่ง—เป็นหนุ่มอยู่ขณะหนึ่ง—บริโภคกามรต
อยู่ขณะหนึ่ง—สัมบูรณ์พูนสุขอยู่ขณะหนึ่ง ครั้นแล้ว—ก็พิณาศ์หมด
สิ้นไป เขาย่อมไปสู่ที่สุดแห่งชีพ มีอวัยวะปลดเปลื้องด้วยชรา—มี
เนื้อหนังอันหย่อนเป็นสะเก็ด—มีผมอันขาว ค่อยเข้าไปสู่ถิ่นพญา
มัจจุราช โอ, ดูช่างเหมือนตัวตกรซึ่งหายเข้าไปในฉากเหลือเกินหนอ!

ตั้งเถ้านไม่คิดตั้งข้าพเจ้าให้พ้นจากภวังกอันอนาถใจเลย—แต่
อย่าพึงเชื่อยังมีเวลาที่ข้าพเจ้าจะกลับใจอีก ข้าพเจ้ายังเป็นบุพชนอยู่!

เดียงหลตายเดียง—มือหลตายมือ ได้กรอกเข้าไปในหูลข้าพเจ้า—ได้
สัมผัสกับร่างกายของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะรู้สึกได้อย่างไร เมื่อ
ประสาทของข้าพเจ้ากำลังตั้งเครียด แต่จมอยู่ในภวังกอันอนาถใจ!

เมื่อร่างข้าพเจ้าถึงกับสิ้นโดยถูกเขย่า—เมื่อเดียงหลตายเดียงกตยา
เป็นร่องตะโกน ข้าพเจ้าจึงได้สติ แต่ก็ยังง่วงซึมอยู่

“นายกตม!” ดูเหมือนเป็นน้ำเสียงของพระนายศรีธรรมเพชญ์
“จงตั้งสติอารมณ์ไว้ให้ดี เกิดมาเป็นคนย่อมมีความเจ็บไข้—ความ
ชรา—ความมรณะ วิสัยของถูกผู้ขายชาติทหาร ควรจะมีใจแข็ง
กระต้าง”

“พ่อ ทวก ของ กระผม ทั้ง คน” ข้าพเจ้า บ่น พิมพ์

“นั่นแหละ พ่อ” คราวนี้ ดูเหมือน เป็น นา เติง ของ ท่าน ออกญา
กตาทิโม “อย่างไร ๆ ท่าน ก็ ดั้น ไป แล้ว—แต่ ไป ใน ทาง สุข จะ เสร็จ
โศก เสียใจ อะไร หนักหนา”

“ทำให้ ได้ ใจ เพื่อน กำนัน เป็น หนักแน่น อยู่ ไป ราชการ มา
ด้วย ความ ต่ำ ทราม คง จะ ได้ รับ พระราชทาน รางวัล ใน ไม่ ช้า” ท่าน ออกญา
ชำนาญ ๑ กล่าว ขึ้น บ้าง “เพียง ดั้น เกิดา ดั้น กระหม่อม ยัง ไม่ ทรง ทราบ
ว่า พระราช ภาระ ที่ มอบหมาย ให้ เพื่อน ไป ทำ จะ สำเร็จ หรือไม่ แต่ เมื่อ
ครอบครอง ของ เพื่อน อยู่ ข้าง หัด ได้ รับ ความ ต่ำ ทราม ก็ ยัง ทรง พระ
มหากรุณา ดู แ่ รักษา ให้ อัน พ่อ ของ เพื่อน ตาย คราวนี้ ก็ได้ ทรง
ให้ เขา เป็น ศพ หวดง”

ความ มี สติ ค่อย เกิด ขึ้น มา ข้าพเจ้า รู้สึก อิ่ม ใจ ใน พระมหากรุณา
ธิคุณ อัน เป็น ที่ ยิง อำนาจ นั้น ดูเหมือน ขบ ได้ ความ เสร็จ สดุดใจ ของ
ข้าพเจ้า อัน ครั้น ไป ดั้น ดวงตา ของ ข้าพเจ้า สว่าง ขึ้น แต่ จำ ดวง หน้า
ของ ท่าน ผู้ ใหญ่ ได้ ทั้งหมด ใน บัดนี้ ข้าพเจ้า ได้ ก้ม ดง กราบ ท่าน ผู้ ใหญ่
รอบ ๆ ข้าง จน ท่วม กัน กล่าว คำ ขอ บัญคุณ ของ ท่าน ด้วย ความ จริง ใจ
มิ หยุต ปาก

ท่าน ที่ เคารพ ของ ข้าพเจ้า ได้ ญัต ตัว ข้าพเจ้า พ้น ไป จาก ห้อง ศพ
และ จัดหา อาหาร มา ให้ ด้วย ใจ ดี

“เจ้า คง หิว มาก” พระนาย ศรัทธา ธรรม เพ็ญ ญา ว่า “กิน เข้า ปตา เสีย
ก่อน เกิด”

กับ ข้าว และ ขนมหะถ่าน ทำ ขน สำหรับ เติง พระใน งาน ศัพพิดา
ข้าพเจ้าทั้ง ดั้น ข้าพเจ้าได้ บรรจอาหารไว้ ใน กระเพาะ อย่าง เต็ม อิ่ม
ครัน แล้ว รู้สึก ว่า หัวใจ ค่อย ดีด ขึ้น ขน แต่ กำลัง วงศา ก็ เกิด มา ตามเดิม

ท่าน ผู้ใหญ่ ได้ พากัน รุม ถาม ข้าพเจ้า ถึง เรื่อง ราว อัน ข้าพเจ้า ได้
ปฏิบัติ มา ข้าพเจ้า ก็ได้ บรรยาย ให้ ท่าน ฟัง คง แค่ ต้น จน ปลาย อย่าง
เดยดล ดอ เมื่อ ท่าน ได้ ทราบ ว่า ข้าพเจ้า ทำ เป็น ผล ดำ เจริญ กลับ มา
ก็ พากัน ชมเชย ความ มีใจ มั่น คง แต่ ความ กล้าหาญ ของ ข้าพเจ้า อยู่
แข็งแะ ท่าน ออกญา กระตาไหม ถึง กับ ดั่ง ตัว ข้าพเจ้า ไป กอด และ ดูป
หัว ดูป หดิ่ง ด้วย ความ รัก พดาง กล่าว พมพว่า

“ไม่เสียดแรง ที่เกิดมาเป็น ลูกผู้ชาย ขาดทหาร เออ, เจ้า น้องแก้ว
ให้มัน มีใจ หนักแน่น มั่น คง เช่นนี้ ดีนะ!”

เพลา ล่วง พ้นไป ได้ อีก บัษ หนึ่ง ข้าพเจ้า ก็ ขึ้น กับ ความ เสร้า
เสียใจ บัดนี้ ข้าพเจ้า กลับ มี หัวใจ อัน ล้าง ขึ้น อีก อัน ความ ไศก
สดด ขาดรัก ท่าน บิดา ไม่ได้ กลับ คืน มา ดู อีก เดย

ข้าพเจ้า ได้ วนเวียน ไป มา หา แม่ ถ้า ดอน ถ้า ทริก เหมือน แค่ ก่อน
คราวแรก ที่ ได้ พบ เห็น ดวง หน้า ของ หล่อน—อาภักภริยา ของ หล่อน อา,
ข้าพเจ้า เกือบ ไม่ อยาก จะ กล่าว ข้อ ความ อันใด ต่อ ไป อีก ที่ เดียว แม่
ถ้า ดอน ได้ เบียดนิม ของ หล่อน งดงาม ขึ้น อีก — ใบ หน้า ของ หล่อน ดู
อุ่มเอิบ แก้ม เป็น พวง เปล่งปลั่ง จริง, หล่อน งาม เช่นนั้น ข้าพเจ้า
มิ ได้ กล่าว ด้วย นิทานคติ เพราะ ข้าพเจ้า มีความ รัก หล่อน เป็น อุปาทาน

แต่หากจะ คำนวณ ว่า เพราะ ข้าพเจ้า ประจักษ์ หด่อนไป เดียนาน เมื่อได้ เห็น
คราวหลัง จึง แปลก นัยน์ตา ข้าพเจ้า นั้น, ข้าพเจ้าไม่ ขอ คำนึง ถึง

แม่ ตำตวนได้ คือน รับ ข้าพเจ้า ด้วย อาการ ยิ้มแย้ม แจ่มใส หด่อน
แสดง ความ ตีอก ตีใจ ที่ ข้าพเจ้า รอด พ้น อันตราย มา จน ออก นอก หน้า
หด่อนได้ ถ้าม ทุกข ฤๅ ใน ระหว่าง เดินทาง ของ ข้าพเจ้า แต่ใน ที่สุด ก็ ไม่
มี อะไร นอกจาก หด่อน ขอ ร้อง ให้ ข้าพเจ้า เต่า เรือง ราว ซึ่ง ได้ ฝง ญา มา

ข้าพเจ้า ก็ได้ บรรยาย ให้ หด่อน ฟัง อย่าง เต่อยด ถัดวัน ข้าพเจ้า
ได้ ก่อตัว ย้ำ ถึง ความ มีใจ หนักแน่น ของ ข้าพเจ้า ที่มี ได้ ไหลหลง ใน ความ
งาม ของ มาณวิกา เป็น หลายหน เป็น การ สัมควร ที่ ข้าพเจ้า ต้อง กระทำ
ถึง นั้น อนึ่ง ข้าพเจ้า ได้ สังเกต ถิ่น หน้า ของ หด่อน ใน ตอน นั้น แล จับ พิศุ
ได้ว่า หด่อน พอใจ ใน การ ปฏิบัติ ของ ข้าพเจ้า ต่อ มาณวิกา นั้น เหลือเกิน
เมื่อ จบ หด่อน ได้ ถ้าม ข้าพเจ้า ว่า

“เพราะเหตุใด ท่าน จึง มีใจ หนักแน่น ถึง เพียง นั้น ฟัง ตามเสียง
ที่ ท่าน เต่า อธิษณ คิด ว่า มาณวิกา เป็น หญิง สวย ที่สุด”

“ถูก” ข้าพเจ้า ตอบ “มาณวิกา เป็น หญิงสาว แด สวย ที่สุด ที่
ฉัน ได้ เคย เห็น มา”

“แต่เหตุใด ท่าน จึง บังอาจ ขัด ความ ประสงค์ ของ มาณวิกา —
—มาณวิกา รัก ท่าน”

“แต่—แม่ตำตวน” ข้าพเจ้า กล่าว เป็น นัย “ถ้าฉัน ยัง มีใจ เป็น
อิสระ อยู่ ฉัน ก็ จะ รัก ตอบ มาณวิกา หรอก แต่ เดียว นั้น หัวใจ ของฉัน

มัน เป็น ทาษ ของ คน อื่น—ฉัน ได้ จด ใจ อยู่ กับ หญิง สาว ผู้ หนึ่ง ฉัน
รัก หญิง ผู้ นั้น ยิง กว่า ชีวิต ฉัน นึก ใน ใจ ว่า ฉัน ชีวิต ของ ฉัน ถ้า ขาด
เขา เสีย แล้ว แล้ว ฉัน จะ กลายเป็น นรก สำหรับ ฉัน”

หัตถ์ อนต์ พาศา ข้าพเจ้า แล้ว แดะ ยิ้ม ด้วย อาการ ขวย เซิน ฮา, หัตถ์
เข้าใจ ใน คำ พูด ของ ข้าพเจ้า ได้ ดี ที่ สุด

แต่ ข้าพเจ้า ได้ ปล่อย คำ พูด ทาง ใต้ เพียง นั้น !

เพลา บ่าย วัน หนึ่ง ข้าพเจ้า แต่งกาย นุ่ง ผ้า ถม บัก ต้อง จวน เป็น
ราว ใหญ่ มี ดอก ก้ามปู ข้าง ใน ตาม ยศ ออก ขุน เขา เฝ้า ฝ่า ลต ของ ขุน พระ บาท
ที่ พระ ทิ้ง วิหาร ส้ม เต๋จ ฤดู นั้น เป็น ฤดู ร้อน ข้าพเจ้า จึง มิ ได้ สวม เสื้อ
เขา เฝ้า อื่น หนึ่ง การ เขา เฝ้า ทง น เป็น การ เฝ้า โดย ฉะเพาะ ตัว ข้าพเจ้า คน
เดียว โดย ดัน เกล้า ดัน กระ หม่อม มี พระ ราช คำ วัง ะ ชิบ ข้าพเจ้า ได้ เมื่อ
ก่อน ข้าพเจ้า จะ ไป ว่า ถ้า ข้าพเจ้า กลับ จาก ยุคร ตี ฐ แดะ ดับ แด แด
เมื่อ ได้ พก เหนื่อย พ้อ ใจ ของ ข้าพเจ้า แล้ว ก็ ให้ เขา เฝ้า ฝ่า ลต ของ ขุน พระ บาท
กราบ ทูล เรื่อง ราว ที่ ได้ กระทำ มา ให้ ทรง ทราบ ทุก ประการ

พอ ข้าพเจ้า ขึ้น ไป ถึง บาน พระ ทวาร ก็ ได้ พบ น หาด เล็ก ผู้ หนึ่ง
ข้าพเจ้า จึง บอก ความ จำนง ให้ เขา ทราบ บัง เอิน ประจวบ เหมาะ ที่ พระ
บาท ส้ม เต๋จ พระ เจ้า อยู่ หัว กำ ตั้ง จะ เสด็จ ออก ขุน นาง ทาง นำ ท้อง พระ โรง
ข้าพเจ้า จึง ถ้อ โอกาส หมอบ คอย เฝ้า อยู่ ตรง พระ ทวาร ที่ จะ เสด็จ ผ่าน ไป

ข้าพเจ้า รอ อยู่ ถัก อัด ใจ หนึ่ง ก็ ได้ ยืน เฝ้า อด ของ พระ บาท ดัง
กระทบ พน อยู่ ภายใน หัว ออก ข้าพเจ้า เต้น ตัก ๆ แด ทน ใด นั้น พระ องค์
ก็ เสด็จ ออก

ข้าพเจ้า กราบ ถวายบังคม แต่ยังมี ทน จะกราบทูล ข้อความ ด้วย
พระเนตร ก็ ทอด มา ประดับ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง พระสรวล พระสุรเสียง
ดัง ดัน แล้ว ทรง พระราช ปฏิสันถาร แก่ ข้าพเจ้า ว่า

“อ้อ, อ้าย กตม หรือ—ได้ เรื่องราว มา อย่างไร บ้าง ะ?”

“พระอาญาไม่ พ้น เกด้า ๆ” ข้าพเจ้า กราบทูล “ข้าพระพุทธเจ้า
ได้ กำจัด ทำลาย ภัย ของ ชาว อุตริฐ — ดับ แด่ หมด ดัน แล้ว พุทธเจ้า ข้า
ขอรับ”

ทรง ชุต พระวรกาย ประทับ ตง ตรง หน้า ข้าพเจ้า “อ้าย กตม ข้า
ยินดี มาก ที่ เชื่ง ทำ เป็น ผล สำเร็จ เรื่อง มัน เป็น อย่างไร หว่า — ทำไม
พวก ผู้ชาย ใน เมือง ทั้งสอง จึง หาย ไป บ่อย ๆ และ ไม่มี ร้อง รอย?”

“คน เหตุ มา จาก ผู้หญิง พุทธเจ้าข้า ขอรับ” ข้าพเจ้า กราบทูล
ตอบ พระราชปฤชา “มี ผู้หญิง ด้วย คน หนึ่ง มี นาม ว่า มาณวิกา นาง
มี กามราค ร้ายแรง นั้”

“เข้าใจ ละ ว่า ไป ให้ เด้อยด” ทรง จ้อง คิ้ว ษะ ข้าพเจ้า พดาง
ครดี งาม

ข้าพเจ้า ได้ กราบทูล เรื่องราว ที่ ผล ญ มา ตั้งแต่ ต้น จน อด ด้าน คดอด
เวลานั้น ข้าพเจ้า รู้สึก ว่า ดัน เกด้า ดัน กระหม่อม ได้ ดัง พระทัย คอย ฟัง เรื่อง
ของ ข้าพเจ้า แต่ เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ เฒ่า ถวาย หมด ดัน แล้ว ก็ ทรง พระ
สรวล อีก ครั้ง หนึ่ง

“อ้าย กตม, ข้าตูกคนไม่ผิดเลย” พระสุรเสด็จที่ ครัด ออก มา ดู
หนักแน่น “ข้า มี คน ด ชน อีก คน หนึ่ง แด่ ความ มี ใจ เขียวเข่น และ
ทรหด อุตทน ของ เอ็ง จะ ทำให้ ข้า ใ้ ใจ เอ็ง เพดา ต่อไป

ทรง ยก ฝ่า พระหัตถ์ ขึ้น ปลูก ศักระ ข้าพเจ้า ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก
ปลื้มปิติ เป็นหนักหนา อีก คร้ หนึ่ง ก็ ทรง พระราช คำว่า อีก ว่า

“เอ็ง เป็น ผู้ ก้าว ใจ ทำลาย ช้อง ใจร นั้น ได้ ราบคาบ— เอ็ง ได้ ทำการ
ให้ ข้า ด้วย ความ ตั้ง ใจ จน เป็น ผล สำ เร็จ นับ ว่า เอ็ง มี ความ ดี ความ
ชอบ ซึ่ง สมควร ยกย่อง เป็น อัน มาก แต่ บัดนี้ ข้า จะ เอา เอ็ง เป็น ที่ พระ
ราช วัณ ธ์ เจ้า กรม ตำ รวจ นอก ขวาท ณ พื่อ ของ เอ็ง ต่อไป เป็น รางวัล
ที่ ข้า ให้ เอ็ง อย่าง ดี ที่ สุด หรือ เอ็ง เห็น อย่าง ไ้ ?”

“พระอาญาไม่ พัน เกด ำ” ข้าพเจ้า กราบ ทูล ถนอง ด้วย ความ
ปลื้ม ปติ้ม ใจ “เป็น พระมหากรุณาธิคุณ เป็น ดัน เกด ำ”

ข้าพเจ้า กราบ ทูล ได้ เท่า นั้น พระองค์ ก็ ทรง ตก ษณ และ เด็ด ำ พระ
ราช คำ เนร ไป ตาม ลาด พระบาท ซึ่ง ทอด นำ ออก ไป ด้วย ท้อง พระโรง

ข้าพเจ้า จึง กลับ บ้าน ด้วย ความ อิ่ม อก อิ่ม ใจ สุด ที่ จะ พรรณนา

ใน ตอน เชน วัน นั้น ขณะที่ ข้าพเจ้า กำลัง นั่ง เถิน อยู่ ที่ ดาน หน้า บ้าน
ข้าพเจ้า ได้ ยืน เชน ัง โห่ ร้อง ดัง มา ทาง หนึ่ง แด่ อีก ดัง อัด ใจ ระยอ เซ่ง
ก็ จึง นำ พวก ตำ รวจ เข้า มา ใน บ้าน จน ดัน หมด ตาม อัน ดั กษณ ระอาการ ของ คน
ทั้ง หลายน นั้น ดู เต็ม ไป ด้วย ความ ยิน ดี ว่า เร็ว ถ้วน หน้า ทุก ๆ คน พวก กัน
กระโดด โดด เต้น อยู่ เชน ัง ๆ ข้าพเจ้า รู้สึก พิศ ัง เป็น อัน มาก จึง ขยับ
ลุก ษณ จาก ที่ นั้น แด่ พื่อ ระยอ เซ่ง เหลือ ប់ มา เห็น ข้าพเจ้า เขาก็ ร้อง ชน ว่า

“ท่าน ออก พระราชวินทร จงเจริญ!”

ทันใดเสียง อีก หลาย เสียง ก็ ร้องขาน ต่อ ๆ กันไป ว่า “ท่าน ออก พระราชวินทร จงเจริญ!” ดัง แข่งแซ่ จนฟังไม่ได้ศัพท์ ดำเนินงอื่น ๆ

ข้าพเจ้าได้ ได้ ถาม ระยอเฮ้ง ดูได้ความ ว่า พวก เขา ทั้ง หมดได้ ฟังอาดกัษ์ อ่านประกาศ ซึ่ง พระพุทธเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เอา ข้าพเจ้า ขน เป็น ที่ ออกพระ ราชวินทร เมื่อ ก็นี้ แต่ได้ เห็น นาม ของ ข้าพเจ้า จารึก อยู่บน กระดาน ดำ แผ่นใหญ่ แล้วด้วย พวก เขา จึง มีความ บิตยัคคีที่ได้นาย อย่าง ข้าพเจ้า เป็น ผู้บังคับบัญชา แต่ บัดนั้น พวก ตำรวจ ทั้งหลาย ก็ พา กัน ออวยพร ให้ข้าพเจ้า ด้วย ความเคารพ นับถือ

เพลา ถ่วงไป อีก หลาย มัษ์ ข้าพเจ้า ต้อง กังวล อยู่กับการ ศพ ท่าน บิดา มี การ ทำบุญ ให้ท่าน ต่าง ๆ จนเกือบไม่ มีเวลา พักผ่อน เหตุ ฉะนั้น เหตุการณ์ ที่เกิด ขน ภายนอก มี อย่างไร บ้าง ข้าพเจ้า ก็ หาได้ ถ่วง รู้ไป ถึงไม่ และไม่มี ผู้ใด นำ มา บอกเล่า เก่าสืบ ให้ข้าพเจ้า ทราบเลย

วันนั้น ข้าพเจ้า จำได้ ว่า เป็น วันเพ็ญ ขน ๑๕ ค่ำ แต่เป็นวัน สุดท้าย งาน ทำบุญ ศพ ครอบ ร้อยวัน ของ บิดา ข้าพเจ้า ภายหลัง ที่ได้ เฝ้ามอง บรรดา เพื่อนฝูง และผู้ ที่ มา ช่วยเหลือ แล้ว ตักคุรุ หนึ่ง ท่าน ออกญา ราชวงเมือง ไต่ วง หน้า กระเดือกทะเข้ามา ตามหา ข้าพเจ้า อาการ ของ ท่าน นั้น แสดงให้ ทราบว่า ท่าน มีเรื่อง ร้อนใจ อย่างไร อย่างหนึ่งเกิดขึ้น เป็นเพียงแท้

ท่าน พบ ศพ ข้าพเจ้า ที่ใน ห้อง ศพ เวลานั้น ข้าพเจ้า นั่งอยู่คนเดียว “คุณพระ” ท่าน ร้องเรียก ข้าพเจ้า “ว่าง การงาน แล้ว หรือยัง?”

น้ำเสียง ที่ ท่าน พุด พังคฺ ผลิต ปกรติ—เป็น น้ำเสียง แสดงความ ตื่นเต้น ตกใจ แต่ไม่ ค่อย จะ ชัดถ้อย ชัด คำ

“ว่าง แล้ว ครับ” ข้าพเจ้า เรียง ตอบ “ทำไม, ได้ เท่านั้น เรื่องอะไร สำคัญ หรือ?”

“สำคัญ ที่เดียว—ฉัน จะ ออกแตก ตายเสียแล้ว” ท่าน ออกญา ตอบ “คุณพระ ช่วย เหลือ ฉัน อีก ดั่ง ครั้ง เกิด ลูกสาว ของ ฉัน——”

ข้าพเจ้า ร้อง สอด ขึ้นโดย เร็ว ว่า “แม่ ตำดวน! ทำไม ครับ?”

ท่าน ออกญา ฯ ทำ หน้า เลี้ย ริม ฝี ปาก ดัน และ ตอบ ข้าพเจ้า กระกุกตะกัก

“ยาย หลวงนายศักดิ์ นะ ชี้ มัน บังอาจ เข้าไป ผุดคร่าห์ ตำดวน ถึง ใน บ้าน——”

“รี ครับ?” ข้าพเจ้า ร้อง “ไป ทางไหน?”

“ตลาด ดั้ง” ท่าน ออกญา ตอบโดย เร็ว “เมื่อฉัน มาหา คุณพระ มัน กำลัง ไป ทาง นั้น”

ข้าพเจ้า ไม่ รอ ให้ ท่าน พุด ยืดยาด ต่อไป อีก รับ กระโดด ผ่าน ออก ไป นอก ห้อง

“ระยอเซ่ง!” ข้าพเจ้า ร้อง เรียก เสียง ดัง

“เขาไป ก่อน นำ คุณพระ แล้ว” ท่าน ออกญา สอด ขึ้น “เมื่อเขา รั้ง จาก ฉัน เขา ก็ วิ่ง ไป ทันท

ข้าพเจ้า ฉวย ตาม คู่ ศักดิ์ ออกวิ่ง ไป ไม่ รัง รอ เวลานี้ ข้าพเจ้า ร้อน ยิ่ง กว่าไฟ—ไฟ นรก ที่ เขา ว่า ร้อน คง ไม่ ได้ ถึง ใจ ร้อน ของ ข้าพเจ้า

ขณะนั้น ถนนหนทางมืด คือ นาน ๆ ข้าพเจ้าจะได้พบได้จุต อยู่ตาม
ต้นไม้ดึก ครั้งหนึ่ง

มีข้าพเจ้าก็มาถึงตลาดตำบลดึก ซึ่งเวลานั้นมืดและเงียบ
ดังดึก เมื่อถึงต่อไปอีกสักหน่อย ข้าพเจ้าก็สะดุ้งตกใจอ่อนโยน ๆ ต้มคว่ำ
ระน่ำไป!

เสียงครางร้องขึ้นจนข้าพเจ้าได้ยินทันที ความตั้งใจที่จะไป
ตามยาย หวดง นายศักดิ์ก็หยุดอยู่แค่นั้น เพราะเสียงร้องครางที่ได้ยิน
ทำ ความประหลาดใจและพิศวงให้แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก

เสียงนั้น—เป็นเสียงของผู้หญิง ถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิดก็แทบจะ
มั่นใจเขาว่าเป็นเสียงของแม่ตำบอง อย่างแน่นอน ข้าพเจ้ารีบลุกขึ้น
และเดินย้อนกลับ มาดูวัตถุที่ข้าพเจ้าสะดุ้งตกใจนั้นอีก ข้าพเจ้ามองเห็น
ตะกุ่ม ๆ ว่า ภาพนั้นเป็นภาพของหญิงสาว ผมของหลุดหล่นลง
ปกบั้นเอว หล่อนนอนเหยียดยาวขวางทางเดินอยู่

ข้าพเจ้าคุกเข่าลงตรงข้างตัวหล่อนและร้องถามว่า “นั่นใคร?”
ดูเหมือนหล่อนพยายามจะตอบ แต่ด้วยเหตุไร หล่อนจึงกลับ
หยุด ข้าพเจ้าไม่ทราบ หล่อนครางเบา ๆ คล้ายกับได้รับความปวด
เจ็บแสนสาหัส

ข้าพเจ้าร้องถามนามของหล่อนอีกครั้งหนึ่ง แต่เมื่อหล่อนไม่
ตอบ ข้าพเจ้าจึงต้องมือลงไปหยิบ หินเหล็กไฟขึ้นมาจากถ่มขาย
พก ข้าพเจ้าฟาดเหล็กดังกับหินเป็นประกายวามมืดซุกและเบาจน
ซุกตึกไฟลง

อา, ข้าพเจ้า ต้อง คง จังจ้ง !

แม่ ลำดวน—ห่อของ ของ ข้าพเจ้า จัง ๆ—ห่อของ มาอนเหยียดยาว ร้องคราง ด้วย ความ เจ็บ ปวด โอ, อนิจา ! ห่อของ นายคักก็ ทำร้าย ห่อของ หรือ ?

ใจ ข้าพเจ้า หาย วาบ ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ตกใจ ว่า

“แม่ ลำดวน ห่อของ เปน อะไร ไป ?”

ห่อของ คราง อ้อย พดาง ต้มตา ขึ้น เวตานั้น ข้าพเจ้า ได้ สังเกต ดีหน้า ของ ห่อของ เห็น ชัด สดุด ผ้า ห่ม จีบ ดีเหลือง จำปา ของ ห่อของ หลุดล้อย ข้าพเจ้า ได้ เห็น อูระ ประเทศ ของ ห่อของ ชาว เหมือน หยวก แด กัน ทั้งสอง เคงตง ตง คอก บัวตม

อีก ครัง หนึ่ง—ข้าพเจ้า ทวี ความ ตกใจ ขึ้น อีก เปน สอง เท่า เมื่อ เห็น ท้องน้อย ของ ห่อของ แดงไป ด้วย โดหิด มี แผล ฉกรรจ์ ปรากฏ อยู่ ชัด หลุด ตก ลง จากมือ ของ ข้าพเจ้า ใน บัด นั้น !

“นาย กทม—กทม หรือ ?” ห่อของ พูด ขึ้น “โอโย, อิดัน ถูกแทง —ถูก อ้าย จันท์ ใจร้าย แทง เขา ด้วย มีด โอโย, อิดัน เห็น จะ ไม่ รอด ไป นอก คุณพ่อ—คุณพ่อ อิดัน ขอ ถา—”

ห่อของ คราง เดี๋ย ดงขึ้น “นาย กทม—อิดัน ขอ ถา ท่าน ด้วย แต่—”

ข้าพเจ้า กัดฟัน คำราม เมื่อ ได้ ยินนาม อ้าย จันท์ คู่ ปรปักษ์ ของ ข้าพเจ้า ความ โกรธแค้น ก็ ระดม มา จุก อยู่ เต็ม สมอง

“มัน ไป ข้าง ไหน ?” ข้าพเจ้า ตะโกน อย่าง บ้าเดือด “ฉัน จะ ไป ซ้ำ มั่น เดี่ยว เดียว นี้ !”

แม่ ถ้าควนเอมมื่อ มาจับ มื่อ ข้าพเจ้า กดำ ว่า

“จ ะรับ โทสะ ของ ท่าน เล้ย ะยอม เ่งได้ คิด ตาม มัน ไป แล้ว
 อิดัน จะเล่า—เล่าให้ฟัง โอย, อ้ายสัตว์นั้น มันดุฉัน มาทั้น มัน—มัน
 ช่มชืน อิดัน แต่อิดันไม่ยอม ทั้นใด—ระยอมเ่ง ตาม มาทั้น อิดัน จัง
 ดัน สบัต แะ ร้อง โอ, นาย กตม — มัน คง โกรธ อิดัน ที่ อิดัน ไม่ ยอม
 เวดานั้น ะยอมเ่ง โดด เข้า มาแล้ว มัน—อ้ายจันท์—อ้าย หดวงนายศักดิ์
 จัง คิดสันใจ ชัก มัด ออก เทง อิดัน—อิดัน รู้จัก ว่า มัด เข้า ไป จน สุดตาม
 โอย, อิดัน จะ ตาย ใน เดียว นี้ แล้ว——”

ข้าพเจ้า เขา ต้อง มื่อ เข้า ประ คอง ศัระ ห่อน ชัน พาด ไว้ บน ตัก
 น้ำตา ของ ข้าพเจ้าไหล พราว ด้วย ความ สงสาร—ด้วย ความรัก แะ ด้วย
 ความ โกรธ แค้น ปน อยู่ ด้วย กัน

“โปรด—ทำใจให้ปรกติไว้” ข้าพเจ้าแข็งใจ ปลอบ ห่อน “แผด
 ของ ห่อน คุไม่ หนัก อะไร หนัก ฉิน—ฉิน จะอุ้ม ห่อน ไป ที่บ้าน เดียวนี้”

“อย่า—อย่า อิดัน รู้จัก ว่า หนัก — มัด ทะลุ เข้า ไป ความ อยู่ ใน
 ท้อง” ห่อน พุดแผ่วเบา “โอย, นาย กตม นั้น ท่าน ร้อง ให้ หรือ ?
 ทำไม ท่าน ร้อง ให้ ?”

ข้าพเจ้า ยิ่ง ปล่อย โส ออก มาใหญ่

“เพราะ—เพราะ ฉิน รัก ห่อน” ข้าพเจ้า คอบ “รัก ห่อน ดี ห่อน
 เข้อย เป็น ที่น่า สงสาร ตัวฉิน แะ ห่อน ด้วย โอ, ท่าน ผู้มี อิทธิฤทธิ์
 ทั้งหลาย เจ้า ข้า ฉิน รัก ห่อน มา นานแล้ว—ฉิน ไม่กล้า จะ บอกให้

หุด่อน ทราบ—แต่เมื่อ หุด่อน มาซึ่ง คาย—มา บาดเจ็บสาหัส เช่นนี้ จะไม่ให้ฉัน เสียใจ ร้องไห้ อย่างไร—อา, กรรมเวร อะไร หนอ”

หุด่อน ยก มือ ขึ้น ถูบ หลัง ข้าพเจ้าไป มา

“น่าเจ็บใจนัก คำพูด ของ ท่าน ทำให้ ฉัน แทบ จะ หาย ปวดเจ็บ แต่ไม่ได้—เป็นไปไม่ได้—ฉัน จะ คาย ใน บัดนี้—” หุด่อน หายใจ หอบ และ ดิ้น อยู่ อีก ๆ “สาหัส แล้ว—ท่าน บอก ฉัน เข้าไป—ความจริง—ฉัน นึก พอใจ ท่าน—รัก ท่าน อย่าง เข้า กระตัก คำ มา แด่ แรก พบ—รัก ท่าน จริง ๆ—โอ๊ย, ท่าน เจ้าขา—”

ข้าพเจ้า ก็ มุ่ง ถูบ หุด่อน ด้วย ความ คั่นใจ ขณะนั้น ข้าพเจ้า รู้สึก ว่า น้ำตา ของ หุด่อน ไหล อยู่ บน หน้า

กำลัง นั้น ข้าพเจ้า รู้สึก ยุ่งยากใจ เสีย เหลือ แค้น ใจ หนึ่ง เต็มไป ด้วย ความ สดุดใจ อาตมย์ รัก ใน แม่ ลำดวน—ใจ หนึ่ง เต็มไป ด้วย ความ โกรธ แค้น—ความ อาสา ฆาต พยาบาท หดอง นาย ศักดิ์—อา, สหาย เอ๋ย ท่าน จะ รู้สึก อย่างไร เมื่อ รูปการ เป็น ดัง ข้าพเจ้า ใน บัดนี้? หุด่อน กำลัง จะ จาก ข้าพเจ้า ไป—ไปใน ภพ โพน แต่ ข้าพเจ้า จะมี ได้ เห็น หน้า หุด่อน อีก ใน ภพ นี้—โอ้, เทวราช ผู้ ศักดิ์สิทธิ์ ทง หดาย เจ้า ข้า เอ๋ย ขอ อำนาจ จง คุ้มครอง สำนวน คน รัก ของ ข้าพเจ้า ได้ ด้วย เกิด!

แม่ ลำดวน โอบ คอ ข้าพเจ้า ได้ หุด่อน กระซิบ ด้วย น้ำ เสียง อัน อ่อนโยน

“เป็นกรรมของเรา พ่อยอดรัก” แล้ว หุด่อน ดิ้น หอบ “ความรัก ของ เรา ไม่ เป็น ไป โดย ราบรื่น แต่ ขอ—ขอให้ จำ ได้ ใจ ไว้ ว่า—ฉัน—

รัก ท่าน ด้วย ความ ซื่อ สักย จริงใจ ไม่ มี อำนาจ อันใด จะ ทำ ความ รัก
ของ อินัน ให้ ปราศณาการ—เรา มี กรรม โอย, นายกตม จำ รุป อินัน
ดี—รูป ให้ อินัน ชื่นใจ—บัดนี้ อินัน กำลัง จะ ตา จาก ท่าน—ตา ไป โทด โอ้,
ขอ ให้ เรา—ได้ ไป พบ กัน ใน ชาติ หน้า—!”

ข้าพเจ้า ก็ มั่ง รุป หด่อน—รูป อยู่ เป็น นาน ทันใด หด่อน สดุ้ง ความ
ข้าพเจ้า ได้ ร้อง เรียก หด่อน คำหนึ่ง แต่ หด่อน ขาน—ขาน ตอบ ข้าพเจ้า
แต่ อนิจจา, เป็น คำ ขาน ซึ่ง ยัง ไม่ หมด คำ—ก็ หยุต และ หด่อน—แม่
ถ้า ดอน—แม่ ถ้า ที่ รัก ของ ข้าพเจ้า แน่ นิ่ง ไม่ ดึง ไหว ข้าพเจ้า เอา มือ รือ
ที่ จมูก—ตาม หายใจ อัน ร้อน ผ่าว ซึ่ง เคย มี แต่ ก่อน ไม่ ได้ กระทบ เนื้อมือ
ของ ข้าพเจ้า บัดนี้ โอ, หด่อน ถึง แก่ กรรม เสีย แล้ว!

ข้าพเจ้า ร้อง ให้—สีก สีก—ครวญ คร่ำ ว่า พัน อย่าง น่า ปรี
เทวนการ ออกเฮย—ออก จะ แคล สลาย ออก เป็น ชัน เต็ก ชัน หอย เสีย ณ บัดนี้
แล้ว ความ รัก—ความ อาศัย ใน ตัว แม่ ถ้า ดอน ดึงใจ ของ ข้าพเจ้า จม ดึง—
ดึง—ลง ไป สู่ ธุวาก อัน อนาถใจ แต่ เกือบ จะ สิ้น สติ วิถี ญญิ ลง ณ บัดนี้

ความ พยาบาท—ความ พยาบาท สกิด หัวใจ ของ ข้าพเจ้า ร้อน แรง ชัน
บัดนี้ เตือด—เตือด บ้าง ก็ แผ่ ข่าน ไป ตดอด ทุก ชุมชน

“อ้าย หดอง นายศักดิ์!” ข้าพเจ้า คำ ราม มือ ก้า เน้น ไม่ มีความ
รู้ สัก ตัว “กู จะ ชำ มิ่ง—ชำ มิ่ง โอ! แก่ แค้น—กู จะ แก่ แค้น แทน หด่อน
แม่ ถ้า ดอน!”

แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ผุดลุก—หน้า มืด ด้วย ความ โกรธ เหมือน เพติง โปตง
ข้าพเจ้า กระชาก ตาม ออก โยน ผัก ไร่ ข้าง ๆ ศพ แม่ ถ้า ดอน ออก วิ่ง ไป
ทาง หน้า ด้วย ความ เร็ว

ในท่ามกลางความมืด จะมีเสียงอะไร นอกจากนกเค้าแมว—ตามปกติ
แต่เวลานั้น หูข้าพเจ้า ออ—ออ เพราะ ความ โกรธ—ออ เพราะ อด อัน แรง
กระทบ เมื่อวิ่งไป อย่าง เร็ว เพราะ ฉะนั้นไม่มี เสียง อะไร ที่ ข้าพเจ้า จะ
ได้ยิน—หรือเอาใจได้

ใน กลาง คืน อัน มืด — มอง เห็น หนทาง ยาว ขาว หด ๆ โดด ดิบ ๆ
ข้าพเจ้าได้ วิ่งไป ตาม หนทาง อัน นั้น—วิ่งไป ด้วย กำลัง ไท่สะ อ่า, ศัตรู
ของ ข้าพเจ้า หอบ หนี ไป แห่งใด ?

เสียง ตาบ ! แน่ พัง สั ! เสียง ตาบ กระแทก กัน แน่ แล้ว, โดด
ออกไป ช้าง หน้า ศัตรู ของ ข้าพเจ้า ยัง อยู่—อยู่ ให้ ข้าพเจ้า แก่ แค่น ชณะ
นั้น ระวัง เชน น้องชาย ที่รัก ของ ข้าพเจ้า คง กำลัง ขัดขวาง มัน แต่ เจตนา
จะ แก่ แค่น เทน พ ชาย

เมื่อ ข้าพเจ้า วิ่ง มา ถึง โรงเตียบ ข้าพเจ้า ก็ได้ เห็น— อ่า, ใน ท่าม
กลาง ความมืด ข้าพเจ้า แล เห็น ชาย สอง คน กำลัง ค่อ สู้ กัน ด้วย ตาบ
เป็น พัดวัน เสียง ตาบ—เสียง คำราม ดัง ระคน กัน อยู่ บาง คราว มี
ประกาย เกิด ขึ้น จาก ตาบ อยู่ แล่น วิบ !

ข้าพเจ้า ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ดีใจ และ ปรารถนา เข้า ไป ยัง ชาย ทั้ง สอง ท่าน ที่
“ระวัง เชน !” ข้าพเจ้า ร้อง ตะโกน “ถอย ออกมา ฉัน เอง—ฉัน
จะ ชำ มั่น เป็น หน้าที่ ของ ฉัน ที่ จะ ต้อง แก่ แค่น !”

คน หนึ่ง ใน สอง คน นั้น ซึ่ง ข้าพเจ้า จำ ไม่ได้ ว่า เป็น ใคร ได้ เหลือ อด
หน้า มา ทาง ข้าพเจ้า แต่ ทันใด—ตาบ อัน ขาว เปน เงาม ของ อีก คน หนึ่ง

ก็สวนทางไป ยัง ปฏิบัณห์ เดี๋ย ร้อง โอ—อา, ระวัง—เป็น เดี๋ย
ของ ระวัง ข้างเจ้า จำได้แม่น พอ ข้างเจ้า กราก เข้า ถึง ตัว ระวัง
ของ น้องชาย ข้างเจ้า ก็ ต้ม ชวน ลง——!

“อ้าย จันท!” ข้างเจ้า คำราม ความโกรธ แค้น พุ่งพลั่ง อยู่ใน
ต้มอง จน ต้ม ตัด—ต้ม กัด—ต้ม ตาย โอ, ตัว ที่รัก คนหนึ่ง — น้อง
ชาย ที่รัก อีก คนหนึ่ง ต้อง มา เสีย ชีวิต เพราะ ฝีมือ มัน และมัน—ข้างเจ้า
ก็ต้อง คอ ตู๋ ด้วย ให้ ถึง ที่สุด

“อ้าย จันท! ภู จะ แก่ แค้น แทน คน ทั้งสอง อา——”

ขาด คำพูด คาบ ของ ข้างเจ้า ก็ พาด ลง ไป ยัง ศีรษะ มัน เต็ม แรง
มัน ยก ตาบ ขน รับ ฌับ พัดัน บัดใจ นั้น ประกายไฟ ก็ แวบ ฌัน

มัน กัด ข้างเจ้า — ไม่ มี บัญหา หลวงนายศักดิ์ คนใหม่ — ถูก ศิษย์
หลวงนายศักดิ์ คนเก่า ได้ เห็น ฝีมือ ของ ข้างเจ้า มา หนัก ต่อ หนัก นึกหนา
แล้ว แม้ ตัว มัน เอง—เลือด ของ มัน ก็ ถูก คาบ ข้างเจ้า — หมัด ข้างเจ้า
จน เกรอะกรัง เปน หลาย ครั้ง

เจ้าหลวงนาย หายใจหอบ—มันคงทำงานเหนื่อยมาก่อนหน้าข้างเจ้า
มากแล้ว ดูเหมือน มันไม่ ค่อยจะ เต็มใจ คอ ตู๋ ด้วยข้างเจ้า เพราะข้างเจ้า
ไม่เคย บิดบัด ปตาบ คาบ ของ มัน เเลย แต่ เพราะ กำลัง นั้น ข้างเจ้า ระวัง
ผ่า ด้วย โทสะ จึง มิได้ คิด ถด หย่อน ผ่อนผัน มัน อย่างไร ข้างเจ้า
พาด ช้าย พัน ขวา เปน อุดหุด ท้าว ทั้งสอง ก็ ทำ หน้า ที่ โดด รุก ไล่ ไม่ ยอม
ให้ มัน ตั้ง ตัว ได้

มัน พยายาม บัดบ้อง ปลาย ตาม ของ ข้าพเจ้า ด้วย ความ ระมัด ระวัง ส่วน ท้าว ของ มันก็ทำ หน้าที ถอยหลัง หนีไป กรูๆ อย่างไร ก็ตาม คราว หนึ่ง มัน พลาดท่า เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้า จ้วงแทงได้ อย่าง เต็มรัก แต่ ชีวิต ของ มัน ยัง จะ ยืด ต่อไป อีก ลัก หน่อย มัน จึง เบี่ยง ตัว หลบ ตาม ของ ข้าพเจ้า อย่าง รวดเร็ว กระนั้น ก็ดี ปลายตาม ของ ข้าพเจ้าได้ จม เข้าไปใน เนื้อ ตรง บั้นเอว เจาะ เอาเลือด ของ มันมา เส้นตาม ทำให้ ชีวิต ของ ข้าพเจ้า อีกเต็ม—แต่ ส่วน มันใจ หายใจคว่ำ มัน ร้องคราง ด้วยความ เจ็บ ปวด รับ ซอย ท้าว ถอย หลังไป โดยเร็ว

ข้าพเจ้ายิ่ง รุกได้ มันไป คิดๆ มัน สู้ พดาง ถอย พดาง จน ที่สุด มัน บัด ตาม ของ ข้าพเจ้า ออก ห่าง แล้ว มัน ก็ ผละ กลับ หลัง หนี ออก วิ่ง หนีไป คือๆ

ข้าพเจ้าได้ กวด มันไปใน ระยะ รวด ๓-๔ ก้าว พดาง ปาก ก็ร้อง คำราม แห้ง ต่ำ มันไม่ หยุด ปาก เจ้า หลวงนาย ย่อม รู้ตัว ได้ ดีว่า ถ้า แหะ มัน ถูก ข้าพเจ้า จับ ตัว ได้ ซึ่ง ร่าง ของ มัน จะไม่ เป็น ชัน เป็น อัน นั้น อย่า พัง ส่งสัย

เป็น ระยะ ทาง อันยาว เราได้ ผ่าน ถนน—ผ่าน ตลาด ซึ่ง กาลัง เต็ม ไป ด้วย ความ เงียบ หดายแห่ง ข้าพเจ้า มิได้ เอาใจ ใส่ ต่อ สัตว์ ที่ ผ่าน ไป มุ่งอยู่แต่ จะประหาร อ้ายมนุษย์ อุบาทว์ ให้ แหกกลาญยับไป กับมือ ภายเดียว

ผีเท้า ของ เรา ดู พอ ทัดเทียม กัน เจ้า หลวงนาย ไม่ได้ พัง ข้าพเจ้า ห่างไป อีก และ ข้าพเจ้า ก็ไม่ได้ ชิด มัน ใกล้กว่า ๔ ก้าว แต่อย่างไร ก็ตาม

เมื่อถึงวัด พระเจ้าพเนงเซ็ง ผู้เฒ่าของหลวงนายก็ตกลง จนปลาย
ดาบของข้าพเจ้าก็ตัดจ่อหลังมันได้อยู่แล้ว

มันเลี้ยงเข้าประตูวัด จึงไปตามถนนหิน ผ่านหน้าโบสถ์—หน้า
กุฏิพระเถรเทศที่สุด มันก็ไปจนมุมอยู่ที่ศาลาริมแม่น้ำ

อาฮา! มันจะหนีข้าพเจ้าไปไหนพ้น ดาบของข้าพเจ้าคือมฤตยู
ที่จะคร่าชีวิตของมันไปเสียในไม่วินา

ด้วยกำลังเร็ว ข้าพเจ้ายังตัวไม่ทัน ก็ชนเข้ากับพนักศาลา
เต็มแรง บัดนั้นเจ้าหลวงนายก็เบี่ยงตัวหลบข้าพเจ้า แลเกือบพร้อม
กันดาบของมันก็พุ่งปราดมายังหน้าอกข้าพเจ้าทันที—

เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นนายกลม ชาวบ้านแก่งอยู่ มันจะมีหวังว่า
จะเอาชนะข้าพเจ้าได้อย่างไร? ข้าพเจ้าทั้งตัวลงหมอบกับพื้นดิน
โดยเร็ว ขณะนั้นเอง ดาบของมันก็แทงปราดเข้าไปในรูตุกกงพนัก
และเฉียดศีรษะข้าพเจ้าอย่างหวุดหวิดเต็มที

พริบตาหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ถูกแทงปวด ฟุ้งดาบปราดไปยังร่าง
ของมันสุดแรงเกิด ดาบของมันกำลังขัดอยู่กับพนักตุกกง—จะถอน
ออกบ่งบืด ข้าพเจ้าก็มิทัน เจ้ามนุษย์ใจดีตัวปด้อยมือทั้งดาบขยับ
จะวิ่งหนี แต่ไม่ทัน อัดใจนั้นเองปลายดาบศักดิ์ของข้าพเจ้าก็พุ่ง
คืบจุ่มตรงหน้าอกของมันปรูดเข้าไป มันผละยกมือทั้งสองขึ้น และ
ร้องออกมาเต็มเสียง ครั้นแล้วมันก็เซถอยหลังไปจนถึงเขื่อน และ
พลัดตกลงไปในแม่น้ำดังตูมใหญ่

ไม่มีปัญหาอะไร—ชีวิตอัน ตามก ของมันได้จมดิ่ง ลงไป สู่ความ
ไม่มีตัว คนในบัดนั้น แล้ว!

อันแม่น้ำตรง หน้าวัดนี้ ไม่ว่าหน้าน้ำ หรือ หน้าอะไร น้ำวนเชี่ยว
ซวก อยู่เป็น นิตย์ เหตุ ฉะนั้น แม่ หลวงนายศักดิ์ จะมี ชีวิต อยู่ ก็ คง
ไม่ พ้น ไป ได้ เท่าใด บัดนี้ ร่าง ของ มัน คง จม ดิ่ง ลงไป นอน อยู่ กัน พระ
คงคา เป็น แม่น้ำนี้

ข้าพเจ้าได้ ตามไป ชะโงก ดู ริมเขื่อน ใน ท่าม กลาง ความมืด—
ข้าพเจ้าได้ ยืน เฝ้า ย้ำ ชัด ค้าง อยู่ นาน นาน ราว ละคร กว้าง เข้า กระทบ
กัน คำวาม อยู่ อย่าง น่า กัด ข้ำพเจ้า แล เห็น กระแสน้ำ วน อยู่ ตรง หน้า
แต่ มิ ได้ เห็น ร่าง ของ หลวง นายศักดิ์ อีก เลย

ข้าพเจ้า จึง ซุกกาย ลง ฝั่ง บนเขื่อน ระวัง ความ เห็น ตื่น เห็น ย่อม อยู่ ถ้า
สายตา ของ ข้าพเจ้า ทอด กว้าง ไป ทั่ว พน ฟ้า แต่ นอกจาก กระแสน้ำ อัน
ไหล เร็ว—นอกจาก สวรรค์ อัน ตอ ยับ บ้าง อยู่ กระจ่าง ๆ ข้าพเจ้า ก็ มิ
ได้ พบ เห็น อะไร อีก

เมื่อ นึก ถึง แม่ ตำตวน—ระยอแข่ง บิยะมิตร อัน แฉ่น รัก ของ ข้าพเจ้า
ทั้ง สอง หัวใจ ของ ข้าพเจ้า ยัง ผ่อง ดง ข้าพเจ้า วน วน และ ออก วน
ตรง ไป ยัง ที่ ต่อสู้ กับ หลวง นายศักดิ์ ที่ แรก ณ ที่นั้น ระยอแข่ง นอน หาย
เหือด มืด แผ่ ออก ไป ข้าพเจ้า ก็ ลง ฝั่ง จับ ตัว ของ น้องชาย ที่ รัก ถิ่น
เร่า เต็ม แรง แต่ ระยอแข่ง ไม่ ได้ มี อาการ เคลื่อน ไหว อย่าง ไร สม หาย
ใจ ก็ หยุต ออ, น่า สดุดใจ นักหนา เขา คง ตับ ชีวิต เสีย แรก ถิ่น
ดง แล้ว !

ข้าพเจ้า ต่เหล็กไฟ เบาชุด ตก โปลง ชน

อา! หน้า ของ หมู น้อย ยัง ยิ้ม อยู่ ดวงตา ทั้ง คู่ หลับ ดัน
และ มือ ข้าง ซ้าย ยัง กุม ตาบ ไว้ แน่น เจ้าน้องชาย—เจ้านาย ทหาร เอก
กรุงศรีอยุธยา ขอ อนุญาต ของ เจ้า จึง ไป ดู่ ที่ ชอบ ๆ เกิด!

ที่ หน้าอก ของ เขามี รอย แผล กว้าง โดหิด โดด เปน ต้ม ๆ ตาบ ของ
ปฏิบัณฯ คง แหว่ ถูก ตรง นี้ ระบาย เชน เลี้ยง ที่ เพราะ เดิน เต่อ ไม่ ระวัง ตัว
แต่อา, จะ เปน ห่วง โย อะไร อีก ข้าพเจ้า ได้ แก่ แค้น ให้ เขา แล้ว ปลาย
ตาบ ของ ข้าพเจ้า ต้อง ตรง หน้า ออก ของ มัน เหมือน อย่าง นี้ ด้วย!

ข้าพเจ้า แแบ ศพ ระบาย เชน พาด ไว้ บน บ่า แล้วก็ ออก เดิน ไป
ตาม ทาง ที่ ได้ หลวง นาย ศักดิ์ มา เมื่อ ถึง ที่ แม่ ตำตวน ดันใจ ข้าพเจ้า
ก็ แด เห็น ไต้ ไฟ ตก รุ่ง โรจน์ และมี ผู้คน เปน อัน มาก กำลัง จับ กัด ม
ถ่อม อยู่ ข้าพเจ้า จึง วาง ศพ ระบาย เชน ลง และ ร้อง ชน ว่า

“ข้าพเจ้า ได้ ฆ่า มัน แล้ว—ได้ แก่ แค้น มัน แล้ว!”

แล้วก็ แหว่ ผู้คน เหล่า นั้น เข้า ไป นั่ง ข้าง ๆ ศพ แม่ ตำตวน

อนิจจา, ใบ หน้า อัน เคย เอิบ อิ่ม มี เลือด ผาด คงาม—บดิน กัด
ชุด ดวงตา อัน คม ขาด เป็น มัน ขดบ—บดิน ก็ ปิด ดันชิ ริม ฝีปาก
อัน ยมแย้ม—บดิน กัดบ เม้ม ชุด ร่าง นั้น เคย มี ชุด—เคย หายใจ อยู่
บดิน กัดบ นิ่ง มิ คึง ไหว ข้าพเจ้า ขอ ตำรภาพ ว่า ขณะ นั้น หัวใจ ของ
ข้าพเจ้า แห่ง คบ และ น้ำตา โดด ออก มา อีก ครั้ง หนึ่ง

อา! พิกพ เรา นี้ จะมี อะไร เปน ของ เทียง บ้าง หนอ?

วิญญาณ ของข้าพเจ้ายังตั้งอยู่ในร่างหรือนี่— ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่ามีกำลังจะดับตามคนทั้งสองไปด้วยแล้ว อะไรดับกันอยู่ที่คอหอย—อะไรบีบหัวใจของข้าพเจ้าไว้? โอ, ข้าพเจ้านึกไม่ออกแต่จะมีอะไร นอกจากความเศร้าใจ—ความอาลัยรักแม่ ยอดเด่นหาเลี้ยงคนพูดกันพึมพำว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เอาใจใส่ ท่านออกนุราชวังเมืองได้ถามข้าพเจ้า—จับตัวข้าพเจ้าขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะได้รู้สึกตัวนั้นหาไม่ได้

“ข้าพเจ้าได้แก่แก่นให้หลุดอันแล้ว—อายจันทน์ถูกข้าพเจ้าแทงตกลงไปในแม่น้ำ!” ข้าพเจ้าร้องและไม่รู้สึกตัว “ขอให้ข้าพเจ้าดูหน้าหลุดอัน—อา, หน้าอันงาม—”

ชายคนหนึ่งคลี่ผ้าออกคลุมศพ แต่ข้าพเจ้าได้เลิกผ้าขึ้นออกชมโฉมแม่ต่างคน—เป็นการชมครั้งสุดท้าย ต่อขึ้นไปร่างของหลุดอันจะถูกตรึงอยู่ภายในโรง

อีกครึ่งหนึ่งพวกบ่าวไพร่ก็ยกศพของหลุดอันขึ้น และออกเดินไป แต่ข้าพเจ้าเวทนาเหมือนคนไม่มีสติ จึงนั่งตาดอยอยู่ท่าเก่า ปัดอโยให้ใจเที่ยวไปในที่ต่างๆตามคำพิง ท่านออกนุราช ๑ นุดมือข้าพเจ้าถูกชน และพูดว่า

“กตบเกิด คุณพระ จะไปมัวคิดถึงทำไม—มันจะทำให้ท่านล้มเจ็บลงโดยใช่เหตุ ลูกขึ้นดี—กตบบ้าน”

ข้าพเจ้าค่อยๆพ้นจากภวังค์อันอนาถใจ อา, ศพของหลุดอันไปหน้าข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าร้องไห้โฮใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ความสลดโศกานุครมมีอำนาจเพียงจะทำให้ข้าพเจ้าถึงซึ่งวิบัติ

“ผม รัก แม่ ตำหนิ!” ข้าพเจ้า เพื่อ อย่าง หมด สติ “โท่ เข่ย
 หล่อน จาก ผมไป—หล่อน หนีผมไป เสียแล้ว อนึ่ง ระวัง เชน้อง ของผม—
 น้อง รัก ก็ มา ชิง ตายไป อีก บัดนี้ เหลือ แต่ ผม คน เดียว ผม ยัง อยู่
 ผจญ กับ ความ ลำบาก แร่น แค้น—”

ข้าพเจ้า ชี มื่อไป ยัง ระวัง เชน้อง ซึ่ง นอน อยู่ โกลัๆ แล้ว และ ตกไป
 หนึ่ง ประคอง

ท่าน ออกญา ราชวัง เมือง พายาม ปลอบ เต้า โทม ใจ ของ ข้าพเจ้า
 อยู่ เป็น เวทนา นาน แต่ ใน ที่ สุด ข้าพเจ้า ได้ ขอ ระวัง ให้ ท่าน กลับ ไป ก่อน
 ข้าพเจ้า จะ ขอ เอา ศพ ระวัง เชน้อง ไป บ้าน แต่ คน เดียว ท่าน ยืน ระวัง อยู่ ครู่
 หนึ่ง แต่ ผล ที่ สุด ก็ เป็น อัน ยอม ตาม ใจ ข้าพเจ้า ท่าน ออกเดิน ไป
 ปลดปล่อย ให้ ข้าพเจ้า หนึ่ง ประคอง บ่น อยู่ กับ ศพ น้อง ชาย ที่ รัก คน เดียว

ใน กตาง ตึก—ใน กตาง ความ มืด มน ท่อน ราง กาด—ใน กตาง ความ เงียบ
 สงัด ดังเง ใน ท่า มกตาง เหล่า นั้น ข้าพเจ้า ได้ แยก ศพ ระวัง เชน้อง เดิน ไป ด้วย
 หัวใจ อัน เป่า เป่า เป่า

อา ! พิกพ มนุษย์ เรา นี้ มี อะไร เป็น ของ เทียง บ้าง หนอ ?

หัวใจหลอน

๗๐ นายสะอาด

(ต่อจากเล่ม ๕ ตอนที่ ๘)

ส่วนทางนี้ แทนที่บุคคลทั้ง ๒
จะดูต้นกุหลาบดังมารยาคุณเด็ก
ก็หาไม่ได้ คุณเด็กกลับชักอาวุธ
คือดินต๋อดวงแม่น้อยตามเคย เขา
เริ่มต้นว่า :

“เออ แม่น้อย, ฉันอยาก
จะถามอะไร ดึกหน่อย คือการที่
ฉันมาคุยกับเขื่อนานๆ เช่นนี้ จะ
เป็นที่รังเกียจแก่เธอไหมล่ะ?”

“ถ้าการสนทนาของเราเป็นไปเรียบร้อย ดิฉันก็ไม่รังเกียจมิได้ค่ะ”

“แล้วการที่มายืนอยู่กับฉัน ๒ ชั่วโมง เช่นนี้ล่ะ?”

“อ้อ! ขอนิดฉันเข้าใจว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษ ท่านก็พอ
ไม่ใช่หรือคะ?”

“จ้ะ ท่านก็เป็นเครื่องชี้ให้เห็นแล้วว่าเธอเข้าใจในตัวฉัน
เพียงไร ฉันรู้สึกขอบคุณหัวใจของเธอเหลือเกิน”

“ที่จริง เป็น ของ ชรามดา ค่ะ เพราะ ดิฉัน ก็ เคย ว่า เรา เป็น เพื่อน อัน สนิท สนิม กัน ”

“ดิฉัน ก็ เห็น อย่าง เธอ ว่า แต่ เธอ ไม่ได้ คิด บ้าง หรือ จะ ว่า คนอื่น อาจ จะ คิด เป็น อะไร ไป ก็ได้ ”

“ข้อนี้ ดิฉัน ไม่ อาจ ห้าม เขา ได้ แต่ ดิฉัน ถือ ความ สุจริต เป็น ๕๕ ”
ที่ คง

“จริง อย่าง เธอ ว่า แม่ น้อย เรา จะ ปฏิบัติ ให้ ถูก ใจ ชน เป็น จำนวน มาก นับ ร้อย นับ พัน นั้น เป็น การ สุจริต ดี เพราะ นานา จิตต์ เรา ถือ ความจริง เท่านั้น เป็น พอ ”

“แต่ ความจริง ใจ ของ คุณ ก็ ไม่ได้ คิด อะไร ให้ นอ ก ทาง ไป ไม่ ใช่ หรือ ค่ะ ? ”

“ข้อนี้ เป็น ความ เห็น ของ ดิฉัน จะ ”

“คือ อย่างไร ค่ะ ? ”

“คือ เรา ควร หา ทาง สัมผัส สัมมาน ให้ การ เป็น มิตร ระหว่าง เรา เน้น ๕๕ ”
แพน ชน ๕๕ จะ

“ดิฉัน เห็น ว่า เท่า ที่ เป็น อยู่ เวลานี้ ก็ ดี แล้ว นะ ”

“ยัง จะ แม่ น้อย, เธอ ยัง ไม่ เห็น คอก ว่า ดิฉัน นับ ถือ หรือ รัก ใคร ใน ตัว เธอ ยอดเยี่ยม เพียงไร จะ เปรียบ ดัง หัวใจ ของ ดิฉัน ก็ ยัง น้อย ไป อีก เช่น นั้น แล้ว ไม่ ต้อง สงสัย เลย ว่า ความ รู้ สึก อัน นี้ ได้ เตือน ดวงจิตต์ ให้ ดิฉัน ระลึก ทุก ขณะ — ระลึก ถึง เธอ เสมอ — ทุก วินาที นับ แต่ ดิฉัน รู้ จัก

เธอมา ทำที่ที่มีความรู้สึก แต่ฉันต้อง ทรมาน กายทรมานใจมา
 หดายเวลาแล้ว ทั้งนี้ ก็โดย ปราศจากโอกาส โอ! แม่น้อยจำ
 ฉันรักเธอ—ฉัน บูชาเธอ ฉันยอม มอบชีวิตไว้ ให้อยู่ในมือเธอแล้ว
 แม่น้อยจำ เป็นความดีด้วย น้ำใสใจจริง ฉันพูดโดยที่กตัญ
 ออกมาจาก หัวใจฉันแท้ๆ โดยไม่ได้หวังผลตอบแทน ฉันรักเธอจริงๆ
 ไม่ใช่แต่ง วาจาได้ ไคล่หวังให้เธอเชื่อ แต่อยากให้เธอเห็นหัวใจ
 อันแสนทุกข์ เพราะความรักเธอ ความรู้สึกอันนี้แหละ แม่น้อยจำ
 ทำให้ฉัน มี กาลัง หรือ มี ความกล้าเข้ามา สรรภาพ แก่เธอได้ โดยใน
 วาระสุดท้าย ของความฝัน ของฉัน จึงยอม เสียบุญ เสียกรรม มาขอ
 ความรักจากเธอ แม่น้อยจึงเห็น หัวอกฉันเกิด แต่มาคิดว่า ฉันได้
 รับผล ตรงกันข้าม—คือเธอไม่เมตตาในตัวฉัน ไม่ไยดีในฉัน เกียดฉัน
 หรือ แม้แต่ ปฏิเสธฉัน ฉันก็ยอม ตาโลก บูชาความรัก เพื่อเป็น
 พยาน ประกอบ คำพูด ของฉัน ทุกๆ คำ เพราะฉัน เห็นแล้วว่า อยู่ต่อไป
 ก็ไม่มีความสุข ตายเสียดีกว่า โอ! แม่น้อยจำ เธอจงกรุณา
 ฉันเกิด ”

แม่น้อย หด่อน ยืนฟัง ก้มหน้านิ่ง ใจคอ เต็ม พิกัด คุณ เกิด
 ทำหน้า ตะลึง แล้ว ออก ค่อยๆ ไป อีกว่า :

“โอ! แม่น้อยจำ เธอหนึ่ง ความหนึ่งของเธอ นี้แหละ จะหมาย
 ความว่า กระไร เธอจะฆ่าฉัน เพราะ ความหนึ่งของเธอ หรือ จ๊ะ โอ,

อนิจจา! แม่น้อย ฉันเห็นแล้วว่าหล่อนไม่เมตตาฉัน แต่, ชี!
 ความตาย กำลัง รอฉัน อยู่ข้าง หน้าแล้ว พุทโซ้! ฉัน ไม่เจียมตัว
 สงวน ตัวเลย อาจเอื้อมในที่สูง แต่แม่น้อยจำ ฉัน หักห้าม หัวใจ
 ของฉันไม่ให้รักเธอไม่ได้เสียแล้ว ก่อนฉัน จะดับจิตต์ ฉะเพาะหน้า
 เธอ—ใกล้ฝ่าเท้าของเธอผู้ฉันบูชายิ่งกว่าทุกๆ คนในโลก ฉันขอได้
 รับ เกียรติยศ เพียงได้ ยืน คำตอบ อัน เด็ดขาด ของเธอ—คำเดียวเท่านั้น—
 เพื่อจะได้เป็น หนทาง ส่ง วิญญาณ ฉันไป สู่สุคติ โดยไม่มีวันกลับมา
 ชั่ว หนึ่ง กับแสนกลับ หรือมีฉันนี้ เพราะความนิง ของเธอ นี่แหละ ฉัน
 คงสิ้นใจเสียก่อน แม่น้อยจำ, โปรด อะโหสิให้แก่ฉันเถิดนะจ๊ะ ฉัน
 ผู้มีกรรม จำต้อง ตาเธอ ฉัน—ฉัน ผู้มีความรักดี รักเธอ อย่าง ที่ ไม่มี
 ชายใดในโลก จะ รักเธอ จำต้องตาย ด้วย ความรัก ขอเธอจง เป็นสุข
 ต่อไปเถิด”

เขากดอวดแล้วชักบันชนมาจกดๆจ่อๆที่ขมับ แต่หาได้กระทำ
 อย่างไม่ จะ ชนบก ก็ไม่ใช่ จะ ตันไก็ไม่ใช่

“ว้าย, ตายแล้ว คุณเด็ก” แม่น้อยร้องขึ้น แล้วยึดมือ
 คุณเด็กให้ตบขึ้นตง ซึ่ง เป็น สิ่ง ที่ หญิงสาว ทุกคนใน โลกจะต้องทำ
 “โซ้! ไม่ควร ตีตนไปก่อนไข้เลย โปรดให้เวลาดิฉัน ตรึกตรองก่อน
 เถอะค่ะ”

“ม่ายละ แม่น้อย” คุณเด็กกล่าวเป็นเชิงน้อยใจ “ฉัน ระทม
 ทุกข์ ใน หัวใจ จน กัดเป็น หนองมานานแล้ว ถ้าเธอไม่ส่งสารฉัน

“ก็จงปล่อยให้ไปในที่ที่ไม่มีใครเขาอยากไปเถิด ไปรดอย่าห้าม
ฉันเลย แม่ฉัน”

“โอ้, คุณเด็ก—เด็ก—!” หด่อนพูดออกมาอย่างไม่รู้ตัว
แล้วก้มหน้านั่งอยู่

จากคำนำขอมหัวใจ ซึ่งคุณเด็กใช้นั้น นับว่ามีผลดีแล้ว
ยังอยู่แค่อาการ ซึ่งเขาจำต้องปฏิบัติต่อไป จึงจะครบองค์

เขาค่อย ๆ เข้าไปใกล้ตัว หด่อนทุกที แล้วจับต้องกาย หด่อน
ตัวน้อย บัดบ้อง พองาม เป็นเชิงชาย ในที่สุด รวบกาย หด่อนได้ ใน
วงแขนได้——

“หยุด! อ้ายคนไม่มีความคิด” เป็นเสียง ตวาด ของ คุณชาย
ซึ่งยืน กำหมัดแน่น หน้าตา ยัง ชัด อยู่ เพราะยังไม่หายจาก ไข้
ส่วน แม่ ถวิล ยืน อยู่ ห่าง ๆ

คุณเด็ก ตกใจ ปล่อย แม่ น้อย ทันที ความ โกรธ ของ เขา จะมี
เป็น ประการใดไม่จำเป็น ต้อง กล่าว ถึง แม่ น้อย เอง ตกใจ จน ตั้ง
เหมื่อนกัน”

คุณเด็ก “เอ็ง เด็ก เข้ามา ทำไม?”

คุณชาย “แก อย่า ไข้ ว่าจ้ะ ให้ หยาบ นึก ชั้”

“การ ที่ เอ็ง บุกรุก เข้ามา นี้ นะ ไม่ หยาบ รึ?”

“ไม่จำเป็นจะเรียกว่า หยาบ? ไม่ชอบใจให้เจ้าของบ้านพ้องชั้”
คุณชายกล่าว แล้วเขา หัน ไป มอง แม่ น้อย ซึ่ง หด่อน คั่น ให้ เป็น หาด วง

“ออกไปให้พ้น” คุณเด็กได้

“ถ้า กั้น ระวัง อย่าง แก กั้น ก็ ออก ไป เสีย นาน แล้ว แก ก็ ว่า กั้น จำ แก ไม่ได้ รั? พ่อ เจ้า ชู้ ตัว เอก ”

คุณ เต็ก หัน ไป หา แม่ น้อย แล้ว ว่า “แม่ น้อย เธอ เป็น เจ้า ของ บ้าน ไต่ ไป ให้ พัน ที่ เธอละ ” แต่ แม่ น้อย ยืน นิ่ง—นิ่ง—แปล ว่า อะไร กัน ?

คุณ ชัย “แก ระวัง อย่าง เหลือ แค้น ที่ กั้น ไม่ อยาก พุด ก็ เพราะ เห็น แม่ น้อย ยืน อยู่ นี ”

แม่ น้อย คา ขมิง ขน มา “คุณ อย่า เรียก ชู้ ตัว นี้ นะ ”

คุณ ชัย “นั่น—ผม ขอ ประทาน โทษ เธอ ละ ครับ ”

“เห็น ไหม ? ” คุณ เต็ก ว่า “ถ้า เข่ง เป็น คน เข่ง ควร ไป ให้ พัน แล้ว ”

“กั้น จะ ไป ก็ ต่อ เมื่อ แก ออก ไป ให้ พัน บ้าน นี เหมือน กัน ”

“ทำไม ? ”

“อยู่ ที่ เสนียด บ้าน เขา รั ไหม ? ”

“เอ็ง ว่า ขำ ก่อน นา คน นี เข่ง ต้อง—” ว่า แล้ว คุณ เต็ก ก็ ต่อ ย คุณ ชัย เข้า เบี่ยง ใหญ่ แต่ เธอ หดบ เสีย ท้น บัด นั้น เกิด การ ดอง ฝั่ม คัก กั้น ขน อย่าง บ้า เลือด ซึ่ง หมิง ดำ ทัง ต้อง หา อาจ เข้า ห้าม ได้ ไม่ นอกจาก ยืน กอด ออก ตัว นั้น เป็น ลูก นก

พอ คุณ เต็ก เอา มือ ขว ขก มา คุณ ชัย ก็ ยก มือ ซ้าย ขึ้น รับ แล้ว ปล่อย หมด ขวา ไป โดย เร็ว อย่าง หนัก ๆ ได้ ผล ดัง คือ คุณ เต็ก ลง ไป นิ่ง ยม ที่ พัน คิน พอ ลูก ขน ได้ จัง โถม เข้า ได้ ปรบ ปรัก ทั่น ไค

ที่จริง ถ้าพูด ถึง กำลัง กัน แล้ว คุณชัย เป็น ฝ่าย รอง เพราะยัง
เจ็บ ไข้อยู่ แต่ อาศัย ที่ เขา เคย เรียน วิชชา ญูนิตส์ มา แด่ โรงเรียน
เขา จึง ต่อสู้ บ๊อง กัน ตัว ได้ ที่จริง วิชชา ญูนิตส์ นั้น ไม่ จำ เป็น ต้อง เป็น
คน มี กำลัง มาก ต้องการ ทำ ทาง ไหวพริบ หด หัก เท่านั้น ชอน
จะ เห็น ได้ จาก การ ต่อสู้ ครั้งนี้ คือ คุณเด็ค เป็น ฝ่าย ที่ ถึง อาการ จุก แอ็กๆ
หลาย ครั้ง แต่ คน อย่าง คุณเด็ค ไม่ ยอม แพ้ ใคร ง่าย ๆ ฉะนั้น ใน เวลา ไม่ ถึง
๒ นาที คุณเด็ค ก็ ถ่ม ลง ไป หน้า มืด อีก ครั้ง หนึ่ง

คุณชัย ยืน หอบ แทะ ทรวง ร่าง ไม่ คิด เตื่อ ผ้า ขาด ไม่ เป็น ชั้น คัด
สัก ครั้ง คุณเด็ค ได้ สติ ถูก ชน โคม เข้า ได้ อีก ที่นั่น ต่อสู้ กัน อย่าง ไม่ อาศัย
ชีวิต ครั้น ทรง ตัว ชน มา ได้ ต่าง ปลด ย่อย หมัด คน ละ นาด ๒ นาด อีก
สัก ประเดี๋ยว คุณเด็ค ก็ ถ่ม ลง ตาม เคย

สัก ชั่ว ใจ หนึ่ง เมื่อ เห็น ว่า คู่ ประบักษ์ ถูก ไม่ ชน แล้ว คุณชัย จึง
ตรง เข้า อ้อม ตัว คุณเด็ค เพื่อ ช่วย เหลือ แต่ กลับ ถูก คุณเด็ค เจ้า มารยา
หัด บับ ด้วย หมัด ที่ คั่น คอ คุณชัย ผู้ ซึ่ง กำลัง โชเซ่ ตั้ง ตัว แทะ ไม่ ได้
อยู่ แล้ว เมื่อ มา โดน รวง วัด ของ ความ ช่วย เหลือ โดย ไม่ รู้ ตัว ฉะนั้น เขา
ก็ ถ่ม แม่ เขี่ย ดยาว อยู่ แทะ เท้า สัก ตัว ทั้ง ๒ นั้นเอง

ยังไม่ สะใจ คุณเด็ค เขา กลับ ถูก ชน ความ บั่น ทดก ได้ ตรง เข้า
เขา ต้น บั่น ฟาด ลง ไป กตาง คีระ สะ คุณชัย เสีย งดัง โก๊ก เค็ม เหลี้ยว ทันใด
โถ หืด ก็ โผล่ ออก มา ตาม หน้า ที่ ของ มัน

สัตว์ทั้ง ๒ พอเห็นเลือด เข้าก็ใจเสีย ส่วนแม่น้อยร้องว่า
ได้คำเดียวหล่อนก็เป็นลม คอพับ อยู่ในวงแขนของแม่ ถัดนั้นเอง

“แกไม่ใช่คนตาย” แม่ถวิลคำสั้น

“ยังหล่อนอีกคนหนึ่ง ระวังให้ดี สุ่ม!” แล้วคุณเล็กก็รับ
โซเซเดินตลอดหน้ไปโดยเร็ว

บัดนี้คุณใหญ่ โผล่เข้ามาบ้าง ทำให้แม่ถวิลรู้สึกใจชื้น เพราะ
จะได้ช่วยเหลือ สิ่งแรกที่คุณใหญ่เห็น ก็คือภาพแม่น้อย เป็นลมพับ
อยู่ในวงแขนแม่ ถัด

“นั่นน้องหญิงเป็นอะไรไปล่ะ?” คุณใหญ่ถาม, สงสัย “อ้าว!
ยายนี้ใครนี่ หว่ามานอนเลือดยางหัวออก”

คุณใหญ่ทำหน้าที่เป็นผู้ชันสูตร โดยเอาเท้าซ้ายๆดู แม่ถวิล
ร้องขึ้นว่า “คุณใหญ่คะ ช่วยชำระบาดแผลให้คุณที่เอะอะ ดิ้น
จะพาแม่น้อยไปห้อง”

“อ๊ะ นี่เรื่องมันยังไงกัน?”

“แล้วดิฉันจึงจะอธิบายให้ฟัง”

พอคุณใหญ่จำได้ว่าผู้ชัน คือคุณชาย ความโกรธและเกลียด
ที่เคยมีมา แล้วแต่ก่อนกลับมาประดังเพิ่มขึ้นอีก

“เฮ้ย” เขาเรียก เอาเท้าซ้ายๆให้รู้สึก “ถูกชนแล้ว แล้ว
ไปให้พันบ้านชาน ทำจะมาทำเจ้าชู้ที่นอกกระมัง—ไป แล้วเดี๋ยว
พอ—” แล้ว
เงอเท้าจะเตะ

“ว้าย ตายแล้ว” แม่ถวิลร้องเสียงหลง “อย่าทำ อย่างนั้น ค่ะ
ไม่ใช่ความผิดของคุณชายเลย”

ตามที่เรากำนันทราบกันมาแล้วก็คือคุณ ใหญ่ เป็นคนใจร้อน
หึงหึงตึงตึง ไม่คิดไม่ตรองดูอะไรเสียก่อนเลย นี่จะทำอะไร ก็
ทำตามอำเภอใจ ฉะนั้นเสียงห้ามของแม่ถวิล จึงเป็นอันเปล่าประโยชน์

“เฮ้ย! ไปให้พ้นเชตร บ้านข้า ไปตายที่อื่น คนเสียนัยดๆ
อย่างนี้ ชดยที่สุด”

คุณชายถูกคุณ ใหญ่ กรูณา ปดุก ด้วยเท้า ค่อยๆ รู้สึกตัวเป็น
ลำดับ แต่แผลที่ศีรษะยังปวดอยู่ โดดหิด ชังเกรอะกรัง เมื่อ
ถูกสะกิดหนักๆ เข้า เขาก็รู้สึกตัวในไม่ช้า

“ไปให้พ้น ไม่ได้ยินรึ? ไปตายที่อื่น” คุณ ใหญ่ ตะคอก
เสียงแหลม ตามเคย

อนิจจา! ถ้าเป็นเราท่านบ้าง ความรู้สึกในเวลานี้ จะเป็น
อย่างไร ยากที่จะหยิบยกขึ้นมากล่าวให้สมความเป็นจริงได้ แต่
ใจคอคุณชาย เด็ดเดี่ยวมันคง มีขันติ จึงยังทำใจเป็นพระไว้ได้

“เฮอ! ใหญ่ ขอผิด—เดี๋ยวเถอะ—กันยัง—ยังปวดอยู่—”

“ไปเดี๋ยวนี้ หูแตกรึ?”

“โธ่, ไม่มี—กำลัง—นี่นา—จะลุก—ก็ลุกไม่ขึ้น—เดี๋ยวเถอะนะ”

แล้วเขาฟุบหน้าลงไปอีก

“ที่มากทำไมมาได้ละวะ หา?” คุณ ใหญ่ ตะคอก “วอนรึ?”

แม่ กวิต หล่อน มีความ สงัดสาร คุณชาย เป็น ที่สุด หล่อนไม่ อาจ
ห้าม น้ำตาไว้ ได้เลย ปลดปล่อยให้มัน ไหล พราว ๆ ลง อาบ แก้ม ใน ที่สุด
หล่อน ค่อย ๆ ดาก แม่ น้อย เข้าไป หา คุณใหญ่ แล้ว ว่า :

“คุณใหญ่ ค่ะ คุณ สงัดสาร เขา หน้อย เกะกะ ที่ เป็น เช่นนี้
เพราะ—”

“หล่อนไม่ ต้อง แก่ ตัว แทน ตัว ดิน นกตะ รู้นะ ใหม่ว่า มัน เป็น ใคร?”
แล้ว หัน ไป ทาง คุณชาย ว่า “ถ้า แก่ ไม่ ถูก ไป เคี้ยว น้ มัน จะ เตะ แก
อย่าง เตะ หมา ท เดียว ”

“เฮอ—เฮอ!” คุณชาย ถอน หายใจ พยายาม ดูก โง่ งั้น แต่
แล้ว ต้อง ถ่ม แผละ ลง ไป กุม ศีรษะ อีก “เฮอ? กัน--อยาก ไป—แต่—
ไม่มี—โห!—กันไม่—ไม่ อยาก ขัดใจ—แก หรอก ”

“จะ มา หอน หา แก้ว อะไร หว้า?” คุณใหญ่ ว่า

การ หัก เร็ว หัก แรง ใน เมื่อ มา ดแผล ยัง สด ๆ อยู่ นั้น จะมี พิษ ส่ง
เป็น ประการ ไต ไม่ จำ เป็น ต้อง ถ้าว บัดนี้ แผล กำลัง เติบ ขึ้น ทุก ที่ ทันใด
นั้น นาง ชิต มา รดา ก็ วิ่ง กระฉับ กระวาด เข้า มา โดย เร็ว

“เฮอ—แม่—แม่ มา แล้ว” คุณชาย ถั่ว ถัง ไว้ เถาน แล้ว เขาก็ ถ่ม
ฮวบ ไป หมด ลัด อีก วาระ หนึ่ง

นาง ชิต รับ วิ่ง ไป ประคอง บุตร ชาย โดย ความ สงัดสาร อย่าง สุด แค้น
น้ำตา ไหล พราว ลง ของ หน้า ท่าน ไม่ จำ เป็น ต้อง ได้ รับ คำ อธิบาย จาก
คน เหล่า นั้น ก็ ทราบ ว่า การ รับ รอง คือ บุตร ชาย ของ ท่าน เป็น อย่างไร

ภาพที่ปรากฏในขณะนั้น เป็นภาพที่น่าสังสารอย่างยิ่ง แม้
ถวิล ห่อหุ้มซัดไซ่ใหญ่ จะเข้าไปช่วยก็ช่วยไม่ได้ เพราะต้อง
ประคองกายแม่น้อยอยู่ ส่วนนางซิดเดาก็เป็นสตรีสูงอายุ เรียวแรง
ไม่ค่อยมี จะอ้อมดุกก็อ้อมไม่ไหว จะเขย่าวัวให้รู้ดึก เขาก็
หมดสติเสียแล้ว ท่านจึงได้แต่ลากเอาร่างนั้นออกไป ต้องลาก
ไปเพราะเจ้าของบ้านเขาได้——ไป——

*

*

*

*

คืนวันรุ่งขึ้น เวลาราว ๗ ต.ท.เศษ ที่บ้านคุณใหญ่ ไม่มี
ใครอยู่เลย นอกจากนางประไพ และสาวใช้คนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะ
คุณใหญ่ กำลังคิด ชุ่ยยุ่ง ๆ ส่วนตัวเดียวทางหนึ่ง ความจริงเหตุการณ์
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ ห่อหุ้มทราบตลอดจนสิ้นเชิง จึงนึก
ติเคียนคุณใหญ่ อยู่แต่ในใจ และให้มีความ แค้นเคืองคุณเล็กยิ่งนัก.

กำลังคิดยุ่ง ๆ อยู่นี้ คุณประเสริฐ ดำแดงกาย ออกมาให้นาง
ประไพ เห็นอีก ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลย ว่า ห่อหุ้มจะไม่ทราบความประสงค์
ของเขา

ถ้าจะเขียน ถ้อยคำที่คนทั้งสอง พูดกันถึงเรื่องเงินแล้ว ก็จะเป็น
การเสียเวลาเปล่า จะขอ รวบรัดเอาว่า นางประไพ ต้องให้เงิน
จำนวนหนึ่ง แก่คุณประเสริฐ ตาม ความ ประสงค์ ตามเคย ครั้นแล้ว
นางประไพ จึงว่า “แน่คุณประเสริฐ ฉันมีเรื่อง อยากจะขอ ความ
ช่วยเหลือ จากคุณเล็กหน่อย จะได้ไหม?”

“ได้ซี จะเป็นไรไป” คุณประเสริฐตอบ “ก็แค่ว่า เรื่องอะไรล่ะ?”

“เรื่องน้องสาวของฉัน”

“อ, อ้าย เรื่อง อย่างนี้ ฉันไม่ค่อยชอบ เลย ฉัน เห็น จะ ช่วย ไม่ได้หรอก?”

“ฟังให้หมด ก่อนซี”

“เรื่อง ผู้หญิงๆ ฉัน ออกกรรมเสียแล้ว แต่ ถ้าเรื่อง ต้อง ตื่น ฟัน แทง กัน ละ ก็ เชิญ เรียง หน้า เข้ามา เอะ อ้าย เสริฐ ไม่ ขอ ถอย เลย จน ก้าวเตี้ย”

“... ..”
ก็ เรื่อง น่ะ ซี้

ทันใด นั้น มี เสียง ฝีเท้า คน เดิน ขึ้น มา นางประไพ จึง สะกิด คุณ ประเสริฐ แล้ว ว่า “จ๊ะจ๊ะ จ๊ะจ๊ะ เงียบไว้ ไป แอบ หดง คูนั่นนะ”
คุณประเสริฐ รับ กระทำ ตาม ทันที

ผู้ที่ เดิน เข้ามา ใน ห้อง คือ คุณ เดิศ ดำรินนท์ เจ้าชู้ ตัวเอก นั้น เอง!

“ฮะแอ้ม เข้ามา ทำไม กัน?” นางประไพ ถาม เปน เชิง ชู้ๆ

“หา คุณ ไหม?” เขา ตอบ ห้วนๆ

“ไม่ อยู่”

“ก็ แล้ว ไป งั้น กตบ ตะ” คุณ เดิศ ว่า แล้ว หัน จะ กตบ ลง ไป

“ยัง ไป ไม่ได้” นางประไพ ทวาด วิ่ง ไป ขว้าง หน้า ไว้

“ทำไม?” เขา ถาม แล้ว ทำว ตระเขว เปน เชิง ไม่ หวั่น

“เมื่อ วาน นี้ ไป ทำ อะไร แก่ คุณ น้อย หา?”

“ไม่ใช่ กงการ ของหัดอน”

“ฉันว่าได้เมื่อ ก่อน อย่างไร ถ้า ชื่น วุ่นวาย กับ เขา?”

“ไม่รู้ ไม่รู้”

“การ เปน เจ้า ชู้ ต่อ ดวง ผู้หญิง นี้แหละ ต้อง ดอน เดียวบ้าง”

ว่า แล้ว หัดอน ตรง เข้า คบ หน้า คุณ เดิศ เขา คือ ๆ ที่หนึ่ง แล้ว เขา
หัดมือนั้น ชัด ช่าง ซ้าย กลับมา อีก ที่หนึ่ง รวม เปน ๒ ที่

คุณ เดิศ โม โห ที่ สุด แต่ พอ จะ ตรง เข้า แก่ มือ คุณ ประเสริฐ
ก็ ออกจาก ที่ ซ่อน ชก กรว่ม เข้า ที่ ปาก ครึ่ง จมูก ครึ่ง ลง ไป ถ่ม แม้อยู่

คุณ เดิศ ยัง ไม่ หมด สติ ที่ เดียว รับ ควัก มัด ออก มา ง้าง แต่
นาง ประไพ ใจ เร็ว ไป หน่อย ถ่ม บน ใน ถิ่น ชัก ออก มา โดย เร็ว แล้ว
ขึ้น นก ถิ่น ไก่ เบี่ยง ออก ไป คุณ เดิศ ร้อง “โฮ้ย!”

“ตาย โหง่ ละซี” คุณ ประเสริฐ ว่า คา เหล็ก ถัก ถัก แดง “หัดอน
ฆ่า เขา ตาย เข็ม รับ หน้า เอง เอะละ ฉัน ต้อง ไป ละ” แล้ว เขา รับ วิ่ง ออก
จาก ห้อง หาย ไป แต่ ไม่ ถ่ม ยึด เข็ม มัด ของ คุณ เดิศ ผู้ เปน ขเคย คิด
ตัว ไป ด้วย

บัด นั้น ชาย ชาย กตาง คน ๆ หนึ่ง โผล่ ออก มา จาก หลัง ม่าน แต่ง ตัว
มอซอ เต็ม ที่ ทำ ทาง เปน กุ๊ยะ มาก กว่า ผู้ ต่ นาง ประไพ ตก ใจ อย่าง
ที่ สุด เมื่อ เห็น เข้า แต่ พยายาม สงบ ใจ ให้ เปน ปกติ

“แก เปน ใคร?” หัดอน ถาม บิน ยัง อยู่ ใน มือ “แอบ มา
ทำไม บนน?”

อาคันตุกะ มิได้เอาใจใส่ ต่อคำพูด ของ หล่อน เลย นอกจาก ตรงเข้าไปยังร่าง คุณเดี๋ย ก็มาถึง พังที่หัวใจ แล้วจับชีพจร จึงทราบว่ายายแล้ว

อาคันตุกะพูด “ส่ง^๕ป็น มาให้ฉัน” ว่าแล้ว ตรงเข้า แทะมือหล่อน หยิบเอา^๕ป็น มา ถูไว้ บัดนั้น นายร้อยตำรวจตรี เต๋อ ยี่ร จับแก๊งเดินเข้ามาโดยเร็ว

อาคันตุกะ ถาม นายร้อยตำรวจ ว่า “คุณ จับตัว นายประเสริฐได้หรือยัง?”

นายร้อยตำรวจ “ได้แล้วครับ ส่วนกันที่ประทุ”

นางประไพ ตกใจ หน้าซีด ตูย ศพ ถามเสียง ตัน ๆ ว่า “นั่นคุณ—หมายความว่า กระไร?”

นายร้อยตำรวจ “ถาม คุณหลวงเจน ตำรวจ ดูซิ”

“หลวงเจนตำรวจ!” นางประไพ ทอนคำ หันไป ดู อาคันตุกะ ซึ่ง แต่งกาย มอซอ เช่นนั้น

บัดนี้ เปน ที่เข้าใจ แล้ว ว่า หลวงเจน ตำรวจ เปน นายตำรวจ แห่ง กองพิเศษ คือ เขา ปลอม ตัว เปน คน ชน ต่ำ พยายาม ดึง จับ ตัว นาย ประเสริฐ มา นาน แล้ว ด้วย กระทำผิด ใน คดี อาญา ถักเงิน จาก บ้าน ผู้มี ชื่อ แห่งหนึ่ง เปน จำนวน มาก ในที่สุด ทราบว่านายประเสริฐ มัก มา บ้านนี้ เสมอ ๆ ค็น นั้น ทราบว่าได้ มา เหมือนกัน จึง ตั้งให้ ตำรวจ มา ถ่อม บ้านไว้ เขาเอง ^๕ป็น ชนไป ซ่อนตัว อยู่ ชน จน บังเกิด การณ์ ดัง เด่า มา แล้ว

สักครู่นี้ พด คำนวณ ๒ นาย ก็คุม นาย ประเสริฐ ขึ้น ไป บน บ้าน
มัตถน ออกแอ่น นางประไพ หน้าซัด อยู่แล้ว กลับ ซัด ลงไป อีก เหงื่อ
ออก ไสม กาย พอ นายประเสริฐ เห็นหน้า นางประไพ ก็ บันดาล
โทษ ชนมา ตรง เข้าไป จะ เค้นคอ แต่ คำนวณ ช่วย ยึดไว้ ได้

“เพราะ มึง เทียว” เขา พูด อย่าง โกรธ ที่สุด “ทำให้กู ระบาย ถึง
ปานนี้ ทำให้ ต้อง หา กิน นอก กฎหมาย เพราะ ความจน ที่ โดน มึง
ผจญ นี่แหละ กู ต้อง ถัก ขโมย เขา จน ถูก ตาก คอ เช่นนี้แหละ”

คำนวณ กระซอก ตัวมา เขย่า ให้ หืด เคียง แต่ เขา ไม่ ปราศ นา ฟัง
“ล้มหน้า หน้า มึง ก็ จะ ต้อง ถูก เขา เฉือน หัว เหมือน กัน ละนะ ที่น ทำ ไม่
ไม่ เอา ความ สดวก ความ สดง ชน มา ใช้ ละ?”

นางประไพ เป็น คน ใจ เด็ด เดี่ยว คน หนึ่ง ไม่ อยาก ให้ ใคร หยาม
หน้า หน้า มาก เกิน ไป ประการ หนึ่ง ถ้อยคำ ที่ คุณ ประเสริฐ ก้าว เข้า ใจ
ให้ ระลึก ถึง ความ หด และ ความ ชั่ว ชั่ว ของ ตน หด อด รู้ ดี เสีย ใจ
อย่าง สุด ชัง แต่—อนิจจา! ส่าย เสีย แล้ว พอ หด อด ตก ลง ใจ เสรี
หด อด จัง—

“คุณ คำนวณ ค่ะ” หด อด พุด เคียง ได้ “ดิฉัน พินิจ ษา ตัว เอง
ได้ แล้ว คุณ ไม่ ต้อง ถำ บาก คอก ค่ะ”

ว่า แล้ว หด อด จึง เข้า ห้อง อีก ห้อง หนึ่ง ซึ่ง อยู่ ติด กัน โดย เร็ว ปิด
ประตู ถัด ญแจ แน่น

คุณหลวง เจนตำรวจ และ คุณ เต๋ยร รับ วังไป ถึง ประตู แต่เปิด
ไม่ออก จึง ระดม กัน พังประตู ไม่เข้า ก็ พัง ดง แล้ว ทั้ง ๒ นาย
จึง วก เข้าไป

ภาพ ที่ ปรากฏ แก่ นายตำรวจ ทั้ง ๒ นั้น คือ ภาพนางประไพ นอน
บน เกดดอก ถอน อยู่ ถางห้อง มี นาคาย เบน ฟอง ฟอด ที่ ปาก ดีหน้า
เขียว จึง ทราบ ได้ทันที ว่า ห่อถ่อน ต้ม ยาพิษ เข้าไปแล้ว กับ ที่ ใกล้ๆ
ตัว ห่อถ่อน มี ขวดยา บิด ฉลากแดง มี รูป กระโหลก และ กระตุกไขว้ ซึ่ง
แสดง ว่า เปน ขวด ยาพิษ !

๒ นาย รับ นำ ตัว นาง ประไพ ไป ยัง โรง พยาบาล สุขา
ภิบาล ถางโดยเร็ว เมื่อ แก่ อยู่ ตักควั ห่อถ่อน จึง ได้ สดดี ขึ้นมา แต่
อาการ รว่แร่ เดิมที ห่อถ่อน รู้สึก ตัว เหมือน กัน ว่า จะต้องตาย ใน คราวนี้เอง
ครั้น แล้ว ห่อถ่อน จึง บอก ความ ประสงค์ ต่อ เจ้า หน้า ที่ ว่า ต้องการ พุด กับ
นาง เต๋ยร มารดา คุณใหญ่ เปน ครั้ง สุดท้าย เมื่อ บอก ตำแหน่ง ที่ อยู่
ให้ แล้ว แล้ว นายร้อยตำรวจ เต๋ยร จึง รับ นำ รยณศวร ไป ทันท

ราว ตัก ๒๐ นาที นาง เต๋ยร แม่น้อย และ แม่ ถิด ก็ มา ถึง ดู
ท่าทาง ตกใจ มาก ตรง เข้า ไปหานางประไพ โดย ปราศ จาก ความ รังเกียจ
ใดๆ เลย แม้ แต่ น้อย

บัดนี้ นางประไพ ดำนึก ตน ได้ ว่า จะ อยู่ ใน ภพนี้ อีก ไม่ นาน เท่าใด
ห่อถ่อน จึง แข็งใจ ค่อยๆ บรรยาย ความ ชั่วช้า ของ ห่อถ่อน มา แล้ว แต่ หน หตั้ง
จน ดัน เจริง โดย ไม่ บิดบัง อำพราง

มาตร แม้น ความ ชั่ว ของ ห่อถ่อน จะมี เปรการใด ก็ ตาม หา เปน
เหตุ ให้ สดศรี ทั้ง ๓ ผู้ มี ใจ อ่อน จะ ซึ่ง เคียด อย่างใด ก็ ไม่ เปรการหนึ่ง

การกระทำของห่ออื่น ครองนี้ แม้จะเป็นโดยโมหะจิตก็จริง แต่
เนื่อง มาแต่ความรักใน ตัว แม่ น้อย และเพื่อ ป้องกัน ความเสียหายอื่น
จะบังเกิด ขึ้นอีกใน ภายหลัง อีก อย่างหนึ่งใคร เลย จะทำใจ แข็ง โกรธ
และ เกิดยึด คอ บุคคล ผู้กำลัง จะไป สู่ภพหน้าได้ อย่างไร ก็ดี ความ
เกิดขึ้น ชิง อัน เคย มี อยู่ แก่ใจ นางเดือน และแม่ น้อย โดย ที่นางประไพ
ประพฤติก็น่า สัมควร นั้น บัดนี้ เป็นอันปลาค้น สู้ญสิ้นไป แล้ว กลับ
กลายเป็น ความรัก ความ สงสาร อัน บริสุทธิ์ ปราศจาก ความรังเกียจใดๆ
เมื่อ เถา จบ ลงแล้ว นางประไพ จึง พูด อย่าง ซ้ำๆ กับ แม่ น้อย ว่า

“แม่น้อย ฉันถึงสารเธอเหลือเกินที่จะต้องได้รับ ความ อย
เพราะนายเลิศ แต่ยังเคราะห์ดีที่มีคุณชาย มาช่วยไว้ทัน เธอ กับ
ฉันไม่ใคร่ได้พูดจากัน ก็จริง แต่ฉันอธิบายไม่ถูก ว่าเหตุใดฉันจึง
รักเธอหนักหนา รักอย่างติดดื่มเข้าไปในหัวใจ จนเคียดชัง ยัง
รักและถึงสารเธออยู่ ชีวิตของฉันเป็นอย่างไร ฉันก็ได้แจ้งให้
ฟังแล้วจน ถัดวัน ฉันรู้สึกเหมือนกันว่าเป็นคนซัด้า เป็นนักตง
เป็นคนระยำ ไม่สมควรที่เธอจะมา รักและนับถือฉันเป็นอะไร แต่
บัดนี้—บัดนี้ฉันรู้สึกตลอด—รู้สึก ว่าไม่ควร อยู่เป็นคน ชัง เพราะ
เวรกรรม ทำมาแต่ หนหลัง นั่นเอง จึงทำให้เห็น กงจักร เป็นดอกบัว—
เฮ้อ!—ฉันขอชะมาละ ทุกๆ คนเถิด” แล้วหน้าตา หดห่อ ก็ไหลพราก
หยาดใจ หอบเข้าทุกที่

แม่น้อย ตรงเข้ากอดนาง ประไพ โดย ปราศจากความ รังเกียจ
หัดนอนเอง รู้ลึกถึงตำรา เป็นที่สุด ร้องไห้แต่ว่า “พี่จ๋า แม่ความ

ประเพณีของ พี่ จะชั่วช้า ปานใดก็ดี ฉันจะไม่เก็บ เขา ข้อนั้น ขึ้นมานัก
มาฉัน จะขอ ระวัง แต่ ว่า ฉันนี้ มี พี่ อยู่คนหนึ่ง ซึ่ง ทำ บุญคุณให้
แก่ ฉัน มาก อัน บุญคุณ นี้แหละ—พี่ จำ—จะเป็น สิ่ง ที่ เชื่อม ความ รัก
ใน ระหว่าง เราให้ติด ค่อ กัน จะเป็น สิ่ง ที่ ฉัน ถิ่นไม่ ได้ ยิ่ง กว่า ที่ พี่
พูดว่า พี่ มีความรัก ฉัน ฉันเอง เสียใจ เหลือเกิน ที่ มา เห็น ใจ พี่ เขาเมื่อ
ไม่มี โอกาส จะ อยู่ ร่วม กัน อีกได้ แต่ เช่นนี้ ก็ตาม แม้ พี่ และฉัน จะ
ไม่ได้ อยู่ ใกล้ ชิด กัน ค่อ ไป ก็ดี จะ ขอให้ดวง วิญญาณ อันไม่ วัจก
หลง ถิ่น ซึ่งกัน และกัน ได้ ผูกพัน กัน ตลอดไป ชั่วนี้ ชั่วหน้า เกิด—พี่ จำ ขอ
ให้ พี่ อย่าคิด ถึง ความ ที่ เป็น มาแล้วแต่ หลั่งเลย จง ตั้ง ใจ คิดถึง คุณพระ
คุณเจ้า อัน จะเป็น เครื่องช่วย ให้ พี่ ไป สู่ ที่ สู่ ใดๆ เกิด ที่ ฉัน พูด มา
เป็น ถ้อยคำ ที่ ถอด ออกจากหัวใจ โดย แท้ หลั่ง ว่า พี่ คง เห็น ใจ ฉัน นะ
จะ—พี่” แล้ว หล่อน ก็ ชบหน้า ร้อง ให้ อยู่ บนอก นางประไพ นั้นเอง

“แม่น้อย” นางประไพ พูด ตั้งเกิด ตู มี เสียง น้อย กว่า แต่ ก่อน
“ถ้อยคำ ของเธอ—ที่ ฉัน พัง จับ ใจ ฉัน จน บอก ไม่ ถูก แม้ จะตาย เสีย ฉัน
ก็ ยัง อิ่ม ใจ ที่ ได้ พัง เธอพูด ฉันเอง—เวदान—เห็นน้อย—เห็นน้อยเต็ม ที่—
รู้สึก ปวดหัวใจ—เหลือเกิน—เธอโปรด นำ คำ ขะมา ของ ฉัน—ไป ให้ คุณ
ใหญ่ และ คุณชาย ด้วย นะ—ว่า ฉัน ขอ—ขอ กราบ เท้า ขะมา—ดาไป ด้วย—
เฮอ!—คุณแม่ขา (หันไป ทาง นางเถื่อน) ดิฉัน ขอ กราบ เท้า ดา ละคะ
ช่วย อะไ—ดี—ๆ ดา”

ถ้อยคำของนางประไพค่อยไปนี้ ไม่จำเป็นต้องนำมากด่า มี
 ดันบ้าง ยาวบ้าง เพื่อบ้าง กดุมบ้าง ตามวิสัยของบุคคลที่จะดัน
 ตมหายใจ ยิ่งเวลาไฟธาตุแตกแล้ว หล่อกก็ดันเถิดอกถนไป
 มาอยู่บนเตียง เป็นภาพอันน่าทุเรศยิ่งนัก ครั้นแล้วอาการตื่นค่อยๆ
 ซ้ำดัง—ซ้ำดังเป็นลำดับ ในที่สุดพอเสด็จทางวัดก็ครอก หล่อก
 เถิดอกตาขึ้นๆลงๆ มือคว้าไขว้ไปมาในอากาศ หน้าหงายบับเดียว
 ตม อัสสาสะ บัสสาสะ ก็ขาด ชีวิตของหล่อกจึงดับแตกไปสู่ยังโลก
 อันมืดมนที่ อนิจจา!

*

*

*

*

ถ้าหากจะสรุป ความชั่วช้า ของนาง ประไพ ผู้เหต้อแต่ นาม และ
 ความบาป มากด่า เพื่อเป็นเครื่อง ระลึก อีก ที่ ดู ออก เป็นการให้ร้าย
 หล่อก เกินไป ทั้ง หล่อก เอง ก็ เดินทาง ไป สู่ยัง ภพ โน้น โดย ไม่มี วัน
 กลับ มา ด้วย ฉะนั้น จึง ของ ด เดี่ยว แต่ บัดนี้ เป็น ต้น ไป

กาลต่อมา นางเลื่อนจึงขอรับ ศพ นางประไพ ไป จัดการ ซึ่ง เจ้า
 หน้าที่ ยอม อนุญาต ภายหลัง เมื่อ กระทำ ฌาปนกิจ และ ทำบุญ ให้ ทาน
 ตาม ประเพณี โดย สมควร แล้ว เหตุการณ์ ใน บ้าน ศิริวิชีวิต ก็ สงบ เย็น
 เป็น ปกติ เรื่อย มา

ต่อจาก วัน เกิด เหตุ นั้น มา ดัง เดือน เศษ วัน หนึ่ง นางเลื่อน, คุณ
 ใหญ่, แม่ น้อย, แม่ ถิด. นั่ง พุด กัน ถึง เรื่อง ต่าง ๆ แต่ โดย มาก นาง
 เลื่อน เป็น คน พุด เกือบ ตลอด เวลา พุด ถึง เรื่อง คุณ ใหญ่ เป็น ส่วน มาก
 ใน ที่ สุด แม่ ถิด พุด ขึ้น ว่า :

“คุณแม่ขา เดียวนี้ เรื่อง ต่าง ๆ ก็ เรียบร้อย ลงแล้ว ดิฉัน มี เรื่อง ที่ จะ พูด คือ อยาก สำนภาพ ให้ คุณแม่ และ ใคร ๆ เห็น ว่า ดิฉัน เป็น คน อย่างไร ?”

คนเหล่านั้น พากัน ตก ตกลง โดยไม่ รู้ ต้นสาย ปลายเหตุ

“คุณแม่ ทราบไหมคะ ว่า ทำไมดิฉันจึง มาพัก ที่นี่ ?” แม่ถวิลถาม แต่ ไม่มี ใคร ตอบ หล่อน จึง ตอบ เอง ว่า “เพราะดิฉันไม่มีที่ จะ อยู่ นะ ช้ะ” หล่อน พูดแล้ว ทำตา แฉง ๆ

“อ้าว! ทำไมล่ะ?” นางเดือน ถาม

“เขาได้ ดิฉัน ค่ะ”

“ใคร กัน ?”

“สามี ดิฉัน เอง”

“วูย ตายตาย” แม่ น้อย ร้องขึ้น แล้ว หัน ไป กอด แม่ ถวิล ซึ่ง กำลัง ร้องไห้ อยู่

“ใคร ที่ ไหน จะ ?” คุณใหญ่ ถาม รู้ลึก ส่งสาร

“คุณเล็ก ที่ ตาย นี่แหละ ค่ะ” แม่ ถวิล ตอบ แล้ว ชัด โย ชื่น

คนเหล่านั้น พากัน สิ้น หาย ไปหมด ส่วน แม่ น้อย หัน ไป ปดอบ เป็น อันต์ แล้ว ว่า :

“ไหน ๆ มัน แล้ว มาแล้ว อย่าคิด ให้ มาก ไป เลย เธอ”

แม่ ถวิล หล่อน เช็ด น้ำตา แล้ว เริ่ม เต่า ให้ นางเดือน พัง ว่า “ดิฉัน จำ ต้อง สำนภาพ เรื่อง ที่ เกิดขึ้น ให้ คุณแม่ พัง เพราะ ไม่ อาจ เก็บ ไว้ ใน

ใจต่อไปได้ คุณแม่และใคร ๆ พัง แล้ว แม้จะติเตียน ดินัน อย่างไร
ก็ยอมทั้งต้น แต่ขอให้สังสาร ดินัน บ้างเกิด

“เมื่อ ก่อนนี้ ดินัน อยู่กับ คุณแม่ ดินัน โดย ปกติสุข มีฐานะจน
แสนจน จะหา เข้าปาก เข้าท้อง ดั่งมือ ก็ แค้น ลำบาก แต่ก็ยัง อยู่
ต่อไปได้ตาม ประสา แม่ ๆ ถูก ๆ อด ยาก อย่างไร ก็ยังได้ เห็นหน้ากัน
ต่อมาไม่ เข้าคุณตุง ดินัน ตาย ทั้ง มรดกไว้ ให้เป็นจำนวน เงิน ประมาณ
๔,๐๐๐ บาทเศษ เงินจำนวนนี้แหละ คุณแม่คิดใหม่ว่าจะทำให้คุณแม่
และ ดินัน มีความสุข ดั่งเพียงไร จริง ! เราปลื้ม กันอย่างที่สุด นึก
ขอบใจ โชค ที่ บันดาลให้พอมิใช่ ธรรมดา เข้ม กับเขา บ้าง แล้ว ต่อมา
เราก็ อยู่กัน อย่าง ที่ เรียก ว่าไม่ต้อง ร้อนใจ ไป พัง ใคร ส่วนคุณแม่
ดินัน ก็คิด ค้าขาย เล็ก ๆ น้อย ๆ ขึ้น

“มา วันหนึ่ง เป็น วันที่ มาร ร้าย จะมา ฉวย ชีวิต ของ ดินัน นั้น
แหละค่ะ คุณเตี๊ยม มา ทำ ตั้ ดินัน รู้จัก กับ ดินัน คน ๆ นี้ เขาจะ รู้จัก
ตัว ดินัน มา เมื่อไร ก็ ไม่ทราบ เพราะไม่ได้ เอาใจใส่ แต่ ดินัน ต้อง
ขอ สารภาพ ะค่ะ ว่าเวลานั้นเป็นคน เท่อ สมัย จิต ดั่งหนอย ไม่ รู้จัก
เจียมเนื้อ เจียมตัว—แต่ แล้วไม่ อยาย ดอก ะค่ะ — ดินัน พุง เพ้อ เท่อ เหม ใน
ความเป็น สมัย อย่าง เหลือเกิน เห็น เลี้ยว การ ที่ มี ผู้ชาย หนุ่ม ๆ เข้า
มา และ เต็ม น่ะ เป็น ของ โก้ เก๋ น่าชม สรรเสริญ ยิ่งนัก ครั้น แล้ว เขาก็
มา ทำ รัก กับ ดินัน ดินัน เป็น ผู้หญิง เมื่อ ถูก ผู้ชาย เก่ ๆ บั่น ษา
เป็น ตัว ต่อ ถวง ด้วย น้ำคำ ดั่ง พักเดียว หัว ดินัน ก็ บวจน ไม่ รู้จัก

ผิดชอบ คุณแม่ดิฉันก็เฝ้าแต่ห้าม จนกระทั่งตาย ๆ ครั้ง เปตา! ดิฉันไม่ยก ปราศจาก ฟัง กลับเถียง อย่างไม่ ตก ฟาก ว่าดิฉัน รู้ตัวดี รู้จักรวังเอง ดิฉันโตพอที่จะรับผิดชอบได้แล้ว เฮอ! ดิฉันเดวมาก เดวที่ไม่เชื่อ ถ้อย พังคำคุณ แม่ บังเกิด เกต้า—” แล้วหล่อนก็ร้องไห้ ตักครวญเล่าต่อไป ว่า :

“คุณเฒ่า เฝ้าแต่ เวียน มาหา ดิฉัน เสมอ ๆ บางคราวก็นำเอาของต่าง ๆ เช่น น้ำอบบ้าง ผ้าเช็ดหน้าบ้าง ผ้าแพรบ้าง โปสูกมมบ้าง มาให้ บางคราวก็ พาไป เที่ยว ดูการ มหรสพ งาน รื่นเริง ประจำปี ไชย! ไปกัน บ่อย ค่ะ คุณแม่ดิฉันก็ ห้าม อยู่ ทุกวัน แต่ดิฉันไม่เอาใจใส่ เห็นว่าท่าน แก่ แดง ก็ จึง อยู่ตาม ประสา แก่ เกิด นี่แหละคะ คิด แล้ว น่า เจ็บใจ อ้าย ความคิด บ้าง ๆ ของ ดิฉัน นึก—คุณแม่ โปรดเอาผ้าเท้า ครอบ ดู ชีกระ ว่า การ ที่ ผู้หญิง ต่าง ๆ ไป เที่ยว กับ ผู้ชาย หนุ่ม ๆ หรือได้ พบ ประ สันทนา กัน บ่อย ๆ ตาม คำ พัง เช่นนี้ แล้ว ผล ที่สุด จะ เป็น อย่างไร ก็ ต้อง กลาย เป็น ได้ รับ ความ อาย โดย ไม่ ต้อง สงสัย

“ความคิด อย่าง เดว ที่สุด ของ คุณเฒ่า ก็ คือ ถอดลง ด้วย ถ้อยคำ อันหวาน ของเขา ให้ดิฉัน ละ โมย เงิน มรดก หนี ไปกับเขา แล้ว จะ ไป อยู่กัน อย่าง สุข สบาย ดิฉัน ก็ ว่า ทำ เช่นนั้น แล้ว คุณแม่ดิฉัน จะ ทำ อย่างไร ละ เขา หัวเราะ แล้ว ก็ ว่า เมื่อ คุณแม่ดิฉัน สิ้น ห่วง ดิฉัน แล้ว ท่าน ก็ คง เข้าใจ เขา ว่า ถือ คัด กิน บวช ไป ตาม ประสา คน แก่ ๆ นั้นเอง ด้วย น้ำคำ อัน หดกถวง และ ประกอบ ทั้ง หัวใจ อัน เทอ เหม นี่แหละ ค่ะ ทำให้ดิฉัน ประพฤติ ตาม ถ้อยคำ ของเขา ทุกประการ ทั้ง คุณแม่ดิฉัน ให้ ไศก เสร้า อยู่ ข้าง หลัง โอ! เดว เหลือ เกิน ที่เคย

“เมื่อ หนึ่ง ไป อยู่ด้วยกัน แรก ๆ ก็ ดี หรือ ก ต่าง สวม หน้า พระ
หน้า นาง เข้า หากัน พอ เงิน ที่ ดิฉัน ขะโมย มา หมด ดง เขาก็ สวม
หน้า ยักษ์ เผลอ หัว ดั่ง ที่ เคย ว โถ! คุณ แม่ ขา ดิฉัน ไม่ อาจ เถา ถึง
ตอน ที่ เขา ได้ ได้ ตอก ค่ะ มัน ทำให้ เจ็บ ใจ จน บอก ไม่ ถูก ใน ที่ สุด
เมื่อ โดน เขา ค่า ได้ หน้า ซึ่ง บาง คราว ถึง กับ ถูก ถีบ หนัก ๆ เข้า ใคร
เลย จะ ไป ทน ไหว ก็ ต้อง หนี ไป เท่านั้น เอง เขา ตะ ขี้ ไป ไหน ดี ละ
เงิน ทอง สัก เกี เดียว ก็ ไม่มี พี่น้อง ที่ ไหน ก็ ไม่มี จะ หนี เข้า ไป กราบ
เท้า ขอ โทษ คุณ แม่ ดิฉัน รี้ ก็ กลัว ท่าน จะ ได้ เบ็ด กับ มา ใน ที่ สุด
เมื่อ เคว้ง ๆ หนัก เข้า ก็ ต้อง เสี่ยง บุญ เสี่ยง กรรม เข้า ไป ง้อ ท่าน ใหม่ อีก ”

“แต่ คุณ แม่ เจ้า ขา พอ ดิฉัน ไป ถึง ใจ หาย วบ ไม่ ทราบ ว่า
ใคร อยู่ ใน บ้าน นั้น แทน เสีย แล้ว จึง ถาม เขา พอ ทราบ เรื่อง เขาก็ ถม
ดง หน้า มืด ทับ ไต คน ใน บ้าน จึง ช่วย กัน แก่ ไช้ จริง เจ้า ค่ะ คุณ แม่
ดิฉัน ท่าน เข้า วัด เข้า จา แล้ว ดัง ที่ เขา ศาต แต่ หา ได้ ถ้อย คัด กิณ บอช ไม่
กลับ ไป นอน สงบ สุข ใน โถง ข้าง บ้ำ ข้ำ โดย ไม่ มี ใคร แยะ แฉ เลย ”

“ต่อมา เมื่อ ถาม คน ข้าง ๆ เขา ได้ ความ แล้ว ดิฉัน จึง โข เซ ไป
ยัง บ้ำ ข้ำ นั้น กราบ ดง ที่ ดัน โถง แล้ว กล่าว คำ ขอ โทษ รู้ ดี กเสีย ใจ
แะ คน ใจ สุด ประมาณ ดิฉัน ทราบ เหมือน กัน ค่ะ ว่า การ ที่ ตะ มารดา
ไป คราว นี้ จะ หา ความ ชอบ ไต ๆ ใน โถง ซึ่ง ดิฉัน จะ ทำ ได้ มา ดบ ถ้าง
ความ ผิด ไม่ ได้ เลย—ไม่ ได้ เลย เปน อัน ชาติ ดิฉัน เสีย ใจ—น้อย ใจ—

แค้นใจ และ ประกอบ ทั้งความ หิวโหย จึง เป็น ตม ฟุบ อยู่ ข้าง โถง
นั้นเอง อีก ครั้งหนึ่ง

“นี่แหละ ค่ะ คุณแม่ข้า ความ ชั่วช้า ของ ดิฉัน เป็น เช่นนี้แหละ
จึง ทำให้ ดิฉัน ต้อง อยู่ คนเดียว ไม่ มี ญาติ พี่น้อง ใด ๆ ใน โลกนี้ ออกจาก
ที่นั้น แล้ว ไม่ ทราบ ว่า จะ ไป ไหน อีก จึง นึก ถึง แม่ น้อย ชน มา ได้ จึง
ได้ มา หา นี่แหละ ค่ะ”

“พอ มา อยู่ ได้ หน่อย คุณเถิด ก็ กลับ ปาฏิหาริย์ จะ มา เอื่อม
แม่ น้อย อีก ซึ่ง ดิฉัน ได้ พยายาม บั๊บกั้น ไว้ จน สุด สามารถ เรื่องราว
ส่วนตัว ดิฉัน ๆ ได้ เค้า ให้ คุณชัย พัง หมัด สั้น ทุก ประการ แล้ว เพราะ เขา
เป็น เพื่อน ที่ ดี ที่ สุด คน หนึ่ง และ รู้ จัก กัน มา แต่ เด็ก ๆ วัน ที่ เกิด
เหตุ กับ แม่ น้อย นั้น ดิฉัน เอง เป็น คน ส่ง ข้าง ไป ให้ เธอ ทราบ เธอ ก็
ก็ แฉ่น อุด ล้ำ หี มา ทั้ง ก่า ดึง เจ็บ ๆ อย่าง นั้นแหละ แต่ ดิฉัน ไม่ อาจ
เอา ความ ชั่วช้า ของ คุณเถิด ให้ ใคร พัง ได้ อีก เพราะ กัด คุณแม่ จะ
โกรธ ที่ จริง มา ทราบ เอา ที่ หวัง นี้แหละ ค่ะ ว่า ก่อน ที่ จะ มา ปอง
แม่ น้อย คุณเถิด ไป ได้ เสีย กับ แม่ ประ โไฟ ด้วย เหมือน กัน——”

บัด นั้น คุณใหญ่ โกรธ ก็ โกรธ แต่ ทำ ใคร ไม่ ได้ จึง ต้อง ส่ง บ
อารมณ์ พัง เรื่อย ๆ ไป ข้อความ ที่ สันทนา ต่อ ไป นี้ ไม่ มี ตอน ใด สำคัญ
ที่ ควร จะ หยิบ ยก ชน มา ก่อ ต้า นอกจาก นาง เดือน มีความ รัก และ สงสาร
แม่ ถวิล ท่าน จึง ขอร้อง ให้ อยู่ เป็น เพื่อน กับ แม่ น้อย ต่อ ไป ตาม ใจ สัก
ซึ่ง ไม่ ต้อง สงสัย เลย ว่า แม่ ถวิล จะ ไม่ รู้ รัก บิด ยืน ดี ห่อถ่อน กราบ ลง

แทบเท่าท่านแล้ว สันทนา กันต่อไป ในที่สุดคุณใหญ่ พุดขึ้นว่า “คุณแม่ครับ ผมก็มีเรื่องต้องสารภาพคุณแม่เหมือนกัน”

“อ้าว! อะไรกันขึ้นมาบ้างล่ะ?” ท่านถาม

“ผมไม่ใช่คน เดียวยิ่งกว่าสัตว์” เขากด่า “มีตาที่จริงแต่ไม่มีแวด ผมทำกับชย อย่างที่ไม่มีมนุษย์ไหนเขาทำกันเลย”

“ซอ นั่นแม่ก็รู้ แต่เจ้าต้องไปขอโทษเขา”

“เขาจะยกโทษให้หรือครับ? ผิดมาก ผิดมาย เช่นนี้”

“คน อย่าง พ่อชย เป็น อย่างไร แม่รู้ดีสิน”

ถ้อยคำนั้น ทำให้แม่น้อย ร้องไห้ ขึ้นมาบ้าง แต่หล่อนไม่มีอะไรจะสารภาพให้ใคร ฟัง จึงจำต้องนั่งอยู่

* * * *

หมอก แห่ง มหาสงครามใน ท้ามกต่าง ท่วมยุโรป อันเป็นเงามืด คดุม อยู่ ณ ครึ่งหนึ่ง บัดนี้ พัดกระเจายไปแล้ว เสียง แห่ง สงคราม ก็ กระหึ่ม ครางขึ้น ฝ่าย รัฐบาล ฝรั่งเศส ได้ จัด ตั้ง กองทัพ ทั้งบก และ เรือ ออก ไป สังหาร หมู่ บั๊จจามิตร ซึ่ง ไม่ ตั้ง อยู่ใน ขรรมน อัน ประเสริฐ รัฐบาล นานา ชาติ ก็ ร่วม มือ กัน เป็น สัมพันธมิตร หมู่ ใหญ่ ช่วยปราบชาติ อธรรม เพื่อ ยัง ความ ดีนดีสุข แห่ง โลก เป็น ที่ น่ายินดี ที่จะกล่าว ว่า รัฐบาล ดียาม ได้ ร่วม เป็น สัมพันธมิตร ณ ดินแดน ภาคตะวันออก ด้วย เหมือนกัน

โอกาส อันดี ที่สุด ของ ชายหนุ่ม ทุกคนในโลก เพื่อ แสวงหาชื่อเสียง เกียรติคุณ และ เพื่อ แสวง ความ จงรัก รักดี คือ ชาติ ดำรงหา พระมหา กษัตริย์ นั่น ก็ คือ โอกาส ที่ ยอม สละ เลือด เนื้อทั้งกาย เข้า ผ่าคม อาวุธ เพื่อ แลก ความ เป็นไทย ของ ประเทศ

บัดนี้ แม้คุณชาย ยัง นอน เจ็บ อย่าง ถูกไม้ ชน ก็จริง แต่เมื่อ ทราบ
ข่าว นี้ เข้า เฒ่าอน ดึงได้ ทพย โสธ มา บำบัด หรือ จะพูด อักทกค้อ
มา ย่อม หัวใจ อัน บริสุทธิ์ ของเขาให้ ชุ่มชื้น ชน เขาอุทิศ หัก รักษา เนอ
รักษาตัว จนใน ที่สุด ค่อย ๆ เฒ่า ชน เปน ลำดับ และ ด้วย ผล แห่ง ความ
กตัญญู กตเวที บันดาลให้หาย เปน ปกติ ร่างกาย สัมบูรณ์ แข็ง
แรง ดังเก่า ต่อมาไม่ช้า เขา จึง ตั้งนาม ส้มค เป็น พด ทหาร อาสา สัม
ประสงค์ อัน เปน เหตุให้เขา รู้จัก บิณฑิ ขาบ ชานใน ดวงใจ ยิ่งนัก

ก่อนหน้า ที่ คุณชาย จะ เดินทาง ไป สู่ สยามรบ เขาเขียนจดหมาย
ขอเชิญ นายสิน ผู้ เปนลุง ให้ ลงมา กรุงเทพฯ ดักหน่วย เพื่อฝากฝังมารดา
เย็นวัน ที่ นายสิน มา ถึง เขา จึง ชี้แจง ให้ ฟังว่า “เวदान กองทัพ ไทย
กำลัง ต้องการ ทหาร อยู่ ผม จึง ขอ อาสา ไป ใน การ รบ คุณลุง ก็
ทราบ แล้วไม่ ใช่ หรือ ครึบ ?”

“ยังงั้น ชี หลานเอ๋ย” ท่าน กล่าว อย่าง ดีใจ มือคบหลังคุณชาย
เปน เชิง หยอก “เจ้ามัน เลือด ของพ่อ แท้ ๆ นี่ นา ลุง พดอย ปลื้มใจ
ด้วย เหลือเกิน จริง ๆ หลาน ถ้า ประเทศใด มี พดเมือง ดี และ รู้จัก
หน้าที่ ของตน เช่นนี้ แล้ว ประเทศ นั้น ย่อม ถึง ความ สัมบูรณ์ พุด สุข โดย
ไม่ ต้อง สงสัย ลุง เชื่อว่า เลือด คนไทย ต้อง เปน อย่าง เจ้านี้ ทุกคน เพราะ
เรามี เลือด นักรบ มา แต่ ครั้ง โบราณ เออ! โมทนา สาธุ ขอให้ เจ้า
จง ตั้งอก ตั้งใจ ถอดอง พระเดช พระคุณ จ้าว ข้าวแดง แกร่ วรณ เกษะ จง
ยึด เอา พระบรมม ของ พระบาท ส้มเค็ญ พระเจ้าอยู่หัว เปน เครื่อง ปก เกณฑ์

คุ้มภัย และ ด้วย ผล แห่งความ กตัญญู กตเวที ของเจ้า เจ้าคงได้
กลับ มา เห็น หน้า กัน อีก ดอก ไม่ ต้อง ทำใจ เดียว เดิมที อ้ายตุน มั่น
แก่ เกิน การ เสียแล้ว จะ ถูกชน ถูก ดง ดัก ที่ ก็ หุบ หงับ หักหัก กุกกัก
ไม่ งั้น นะ ก็ จะ อาศัย ไป กับ หลาน ด้วย ที่ เดียว ”

* * * *

เมื่อ กองทัพ ออก เดินทาง แล้ว ประมาณ ๕—๕ วัน ขณะที่ แม่ ถิถ
กำลัง นั่ง เต้น อยู่ใน ส่วน หอ บ้าน หล่อน ได้รับ จดหมาย ฉบับ ๑ โดย
เด็ก นำ มา ให้ จึง ฉีก ออก อ่าน ดู อย่าง ตั้งใจ เมื่อ จบ แล้ว หล่อน ก็
ทำหน้าเศร้า อยู่ คนเดียว ตักครุ แม่ น้อย เดิน เข้า มา หา ใน ที่ สุด แม่ น้อย
ถาม ว่า มี เรื่อง อะไร หรือ จึง ทำหน้า เศร้า เช่น นั้น

แม่ ถิถ “ เมื่อ ๕ วัน ได้รับ จดหมาย จาก—จากเพื่อน คนหนึ่ง ”

แม่ น้อย “ คง เป็น ข่าว ดี นะ จ๊ะ ”

“ ไม่ แน่ ”

“ เอ๊ะ ! ทำไม ? ฉัน ดู ได้ ไหม ? ขอ โทษ ”

“ ส่วน ตัว แต่—แต่ ได้ จ๊ะ ” แล้ว แม่ ถิถ ก็ ยื่น จดหมาย ให้

“ เป็น จดหมาย ของ—คุณชาย ! ”

แม่ น้อย ค้าง แด่ตา แม่ ถิถ คล้าย จะ คั่น ความจริง ส่วน มื่อ ก็
รับ จดหมาย มา อ่าน ตั้ง เกิด ตีมือ ออก จะ ตื่น มีความ ตื่น

“ วันที่ ๑๖ มิถุนายน พ. ศ. ๒๔๖๓ ”

“ แม่ ถิถ เพื่อน รัก ”

“ ที่ แรก ฉัน คิด จะ ไม่ เขียน จดหมาย นี้ มา ยัง เธอ เพราะ ไม่ แน่ใจ
ว่า เธอ ยัง อยู่ ที่ นี หรือ ไม่ ค่ะ เมื่อ ถาม เด็ก มั่นดู จึง ทราบ ว่า เธอ

ยังไม่ไปจากบ้านนี้ และ ยัง จะ คง อยู่ ที่นี้ อีก นาน ฉันทิ้งจำเปน
ต้องเขียนให้เธอทราบ

“ขณะที่เธอกำลังอ่านอยู่นี้ ขอให้เธอเข้าใจว่าฉันกำลังเดินทาง
ไปส่งนามรับในทวีปยุโรปแล้ว และยังไม่แน่ใจว่าจะได้กลับมา
เห็นเมืองไทยอีกหรือไม่

“ตามธรรมดาคนที่จะไปทัพบกทุกคน ย่อมต้องมีห่วงสำคัญ
ทางบ้านอย่างใดอย่างหนึ่ง และเขามักมอบภาระอันนั้นไว้แก่สหาย
รักหรือคนที่ไว้ใจได้ ให้เป็นคนดูแลต่างหูต่างดาหรือจัดการแทน
จนกว่าเขาจะกลับมา เหตุนี้แหละฉันจึงขอพูดกับเธอในถานที่เรา
เป็นเพื่อนสนิทกันโดยไม่เกรงใจ

“การงานทางบ้านฉันฉันได้จัดแจงไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นต้น
ว่าเชิญคุณลุงให้มาอยู่เป็นเพื่อนคุณแม่ และให้ช่วยดูแลการงาน
ของฉันด้วย ทั้งนี้ฉันรู้สึกเบาใจมาก แต่ยังมีอีกอย่างหนึ่งซึ่ง
ชายหนุ่มทุกคนในโลกย่อมเป็นห่วงมากที่สุดก็คือคนรักของเธอ พูด
มาถึงตอนนั้นเธอคงได้คิดว่าฉันหมายความว่าอะไร และหมายถึง
ถึงใคร แต่เธอคงยังไม่ทราบความจริงในเรื่องนี้โดยตลอด ที่จริง
ฉันไม่ควรพูดเรื่องนี้แก่เธอเลย เพราะพูดไปก็ดูเหมือนไม่มีประโยชน์
—ไม่มีหวัง!

“ถวิลเพื่อนรัก ฉันขอสารภาพแก่เธอว่าฉันรักแม่น้อย รักจริงๆ
รักอย่างสุดซึ้งจนบอกไม่ถูก จนวันหนึ่งนานมาแล้ว ฉันได้อธิบาย

ความจริงใจ ของ ฉันให้ห่อน พัง โดย คดขลน ขึ้นแรก เข้าใจ ว่า ห่อน คงโยกใน ตัวฉัน ซึ่งจะทำให้ฉัน มี หวัง ยิ่งขึ้น แต่ที่ไหนได้ ห่อนบอกฉันว่าห่อนไม่เคยคิดเลยในเรื่องนี้ พุดตรงๆ ก็คือ ห่อนไม่ โยกด้วยเลย ทำให้ฉัน หมด หวัง—หมด หวัง จริง ๆ ห่อนปฏิเสธ ความรัก ของ ฉัน ไม่เมตตา ฉัน ที่จริง ห่อนอยากเป็นแค่เพื่อนฉันเท่านั้น ไม่ใช่ อย่างอื่น เหตุนี้แหละ ทำให้ฉัน รู้สึก อึด อั้น คับใจ และ น้อยใจ จน เถ่าไม่ถูก

“ถวิลจำ เมื่อ ฉัน ถูก ปฏิเสธ เช่นนี้ แล้ว ฉัน มี ใฝ่ ปรารถนา ปรารถนา ให้ห่อน พัง อีก เลย เพราะ คิด เสียว่าฉัน ความรักนั้นเป็น สิ่ง ที่ เกิดเอง จะไป บีบไป คั้น ออก มาง่าย ๆ เหมือน กะทิ นั้น ย่อม เป็นไป ไม่ ได้ และ เพราะ ความ เจียมตัว นี้แหละ ทำให้ฉัน พุด ไม่ ออก จน อีก วัน หนึ่ง ห่อน เข้าใจ ผิด ว่า ฉัน กลับไป โยก ใน แม่ ประไฟ จน ถึง แก่ กด ฝ่า ปลูก ปลูก ซึ่ง แท้จริง ฉัน ถูก ไล่ ความ ทุเรศ และ ตั้งแต่ นั้น มา ห่อน ก็ ไม่ มอง ดู หน้าฉันเลย ห่อน หา ว่า ฉัน เถว—เถว อย่าง ไม่ มีความคิด เป็น เช่นนี้แหละ เธอ จะ คิด อย่างไร ? ส่วน ฉัน ทำ อย่างอื่น อะไร ไม่ ได้ นอก จาก ถม ใน ใจ เหลือเกิน ทั้ง ถูก คน รัก หาว่า เถว ทราม และ ถูก เพื่อน ว่า ทรยศ อยู่มา หน่อย หนึ่ง ฉัน ก็ ถม เจ็บ ตง เนื่อง ด้วย ครอบ ครอบ ใจ นั้นเอง

“บัดนี้ ถึง เวลา ที่ ฉัน ได้ โอกาส สันของ คุณ ชาติ แล้ว โดย ยอม ฆ่า ชีวิต เชา แดก เมื่อ บางที ผล แห่ง ความ คัง ใจ ดี ของ ฉัน จะ ช่วย ดึง เดิม ให้ ดำ เจริญ สด หวัง บ้าง กระมัง แต่ ถ้า เคารวะ หัก ยัง ร้าย เหมือน เมื่อ ก่อน ก็ คง ไม่ ได้ กลับ มา เห็น เมือง ไทย ไม่ เห็น ญาติ มิตร ไม่ เห็น — แต่

อย่างไร ก็ดี ฉัน ยัง คง ยึด คำว่า รัก หล่อน ไว้ ทุก เวลา ที่ หัวใจ ฉัน ยัง เต้น
อยู่ ถวิล, เธอ ช่วย ทำ บุญคุณ ให้ ฉัน ที่ เกะกะ นะ ช่วย ดู แด่ ตักเตือน
หล่อน ด้วย เธอ เป็น เพื่อน สนิท กัน ความ ในใจ ของ หล่อน เป็น อย่างไร
หล่อน คง ขยาย ให้ เธอ พัง บ้าง เป็น แน่ ฉัน ทราบ แล้ว ว่า เธอ เป็น คน ที่ เห็น
ความ เป็น ไป ของ ผู้ ชาย ได้ ดี กว่า— ช่วย ส่ง ข่าว ไป ให้ ฉัน โดย ทาง
คุณ แม่ ฉัน ว่า ความ เป็น อยู่ ของ— เป็น อย่างไร ขวัญ แหะ แฉก
เต็ม ยืน ย่า บ้าง รุ่ง กำลัง อย่าง เอก และ ทำให้ เกิด ความ กังขา หาญ ให้ ฉัน
ปฏิบัติ หน้า ที่ ดี ขึ้น อย่า ถ่ม นะ เพื่อน รัก

“ช่วย ไป รด บอก คุณ แม่ เตือน ด้วย นะ ว่า ฉัน ขอ กราบ เท้า ถ้า ไป
ก่อน วัน หลัง ถ้า ไม่ ตาย จะ มา หา ใหม่ ครั้น จะ มา ตา เอง ก็ กัด —
จะ ว่า ได้ บอก ใหญ่ ด้วย ว่า ฉัน ไม่ ถ้อ โทะ โกรธ เขา เลย แม้ แต่ นิด ส่วน
เขา นั้น จะ โกรธ หรือ เกด ยด อย่างไร ก็ ตาม ที่ ยิ่ง แม่ เทพ ธิดา ของ ฉัน
อีก คน หนึ่ง (ถวิล—ระวัง—อย่า ให้ เขา รู้ ว่า ฉัน เรียก เช่น นั้น ละ หน้อย
เขา จะ หา ว่า ตู ถูก) ถ้า เธอ เห็น ว่า ควร บอก ก็ แล้ว แต่ เธอ อย่า ถ่ม
ฉัน จะ มี ความ รัก ถึง ๒ ครั้ง หรือ มาก กว่า ไม่ ได้ เป็น อัน ชาติ อยาก จะ
เขียน อีก แต่ ไม่ มี เวลา แล้ว จะ ส่ง ข่าว มา ให้ อีก ขอ ขอบใจ ใน
ความ ช่วย เหลือ ของ เธอ.

โดย ความ รัก และ คิด ถึง

จาก ฉัน ผู้ ต้อง ไป ไกล

ชัย มานะกุล”

แม่ น้อย อ่านจบแล้วไม่ ว่า กระไร นอกจาก ทำตา แดง ๆ ตั้ง
จดหมาย คืนให้ แม่ ถวิล แล้วรีบ เดิน ตุ่ม ๆ ขึ้นบ้าน เข้าไปใน ห้อง ปิด
ประตู แล้ว หล่อน ก็—ร้อง ให้ !

* * * *

ณ กาด บัดนี้ อัน เป็น วาระ ที่ ถ่วง แล้ว จาก สมัย สงคราม ราช ๕ ม
เศษ การ รม ได้ หยุต พัก ลง โดย ฝ่าย บัณฑิต รม เช่น สัญญา สงบศึก
จะ หา ดวงหน้า ใด ที่ อิ่มเอิบ ไป กว่า ดวงหน้า แห่ง จีระพล ที่ ยิ้มแย้ม ใน เมื่อ
นำ เอา ชัย ชำนาญ มาสู่ บ้าน เมือง ตน เป็น ไม่ มี แล้ว ทั้ง จะ หา ดวงใจ ใคร
ที่ ชุ่มชื้น ยิ่ง ไป กว่า ดวงใจ ของ นักรบ ที่ ประสพ ภายหลัง อัน ตน ยอมอุทิศ
กาย เพื่อ ชาติ อีก เป็น ไม่ มี เหมือน กัน เออ ! ความ สงบ แห่ง โลก
ธรรมานภาพ จริง ด้วย ประการ นั้น เทียว !

บัดนี้ คุณชาย จีระบุรุษ กลับคืน มาสู่ บ้าน เกิด เมือง มารดร ตน แล้ว
โดย สวัสดิภาพ ทง นก ด้วยเดช พระมหาบรม แห่ง องค์ พระเจ้า อยู่ ห้วนเอง
ช่วย ปกเกล้า ๆ เธอ นำ เอา เครื่องหมาย แห่ง เกียรติยศ มา ด้วย เป็น เครื่อง
หมาย อัน แดง คุณความดี ของ เธอ เอง คือ (๓) บั้ง (๒) เหรียญ.

* * * *

เมื่อ คุณชาย กลับ มา แล้ว เธอ จะ ได้ ทำการ ติด ต่อ กับ แม่ น้อย
เป็น ประการ ใด ต่อ ไป อีก ข้าพเจ้า ผู้ เขียน เรื่อง นี้ หา ได้ ชับ ทราบ ไม่
แม้ แค่ เรื่อง ของ คุณใหญ่ หรือ แม่ ถวิล ข้าพเจ้า ก็ ไม่ ทราบ เหมือน
กัน ด้วย ต้อง ไป ต่าง จังหวัด เสีย นาน พึ่ง กลับ มา เมื่อ เร็ว ๆ นี้ เอง
แต่ ไม่ ได้ ไป หา

มาเมื่อ วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ปีที่นั้นเอง ข้าพเจ้าไปวาง พวง มาตา
ที่ อนุสาวรีย์ ทหาร อาสา เสร็จ แล้ว จึง เดิน เคว่ เถ่น ลักครุ่ หันไป
พบ ตำม ภรรยา คู่หนึ่ง กำลัง กระจุ กระจ กับ เด็ก ชาย น้อย ๆ รูป ร้าง
น่า เห็น ดู ข้าพเจ้า ก็ คิด ถึง รู้สึก ดีใจ อย่างยิ่ง ทันใด ฝ่าย ชาย หัน
มา เห็น ข้าพเจ้า ก็ หัวเราะ ทำหน้า ซอบกลด

ฝ่าย ชาย ร้อง ว่า “ ฮัลโล ! แกร ? สะอาด ”

ข้าพเจ้า “ อืม ! กันเอง ซัย, สบาย ดีรึ ? ” แล้ว หัน ไป ดู
ฝ่าย หญิง “ อ้อ ! แม่ น้อยเอง นี่ กว่า ใคร ”

หล่อน เคารพ ข้าพเจ้า ซึ่ง ข้าพเจ้า รับ แล้ว หล่อน หัวเราะ และ ว่า
“ โห้, คุณ ดอก รี่ มอง เปน นาน จำ แทบ ไม่ ได้ หาย ไป ไหน นาน
เชียว ค่ะ ? ”

ข้าพเจ้า “ ไป ต่าง จังหวัด จะ โอ๊ย ชุระ—ยุ่ง เมื่อก่อน
จะ ตาย ”

คุณ ซัย “ ไม่ เห็น ไป เทียว ที่ บ้าน เดย กัน อยู่ ที่ เก่า ”

ข้าพเจ้า “ คง ใจ จะ ไป หา เหมือน กัน วัน แล้ว วัน เด่า ก็ — ”

แม่ น้อย (ช่วย ค่อ) “ ก็ ไม่ ได้ ไป ” แล้ว พวก เรา ก็ หัวเราะ

กัน ซน

แม่ น้อย “ นี่ คุณ มา คน เดียว หรือ ค่ะ ? ”

ข้าพเจ้า “ คุณ ตัว คน เดียว ก็ ต้อง มา คน เดียว ซะ จ๊ะ ”

แม่ น้อย “ อู๊ย, ดู พูด ซะ ” แล้ว หล่อน ทำ อาย ๆ หน้า แดง ”

ซอบกลด

คุณชาย “สะอาด กัน ขอให้แกไป บ้านกัน วันอาทิตย์นี้”

ข้าพเจ้า “ได้, ถ้าไม่มีธุระก็จะไป แต่ ถ้ามี ธุระ ก็จะไป
เหมือนกัน”

แม่น้อย “ตายตาย, ไปตบ ปากมาจากไหนไม่รู้” แล้วหัวเราะ

ข้าพเจ้า มองไป เห็น เด็กน้อย ทำตาแจ้วแจ้ว จึงว่า “ชัย—
ชะแอ้ม—นี่ ก็ ขอบ แล้ว ?”

คุณชาย “เฮอ! ถ่มบอกไป นี่ ลูก ของกัน”

ข้าพเจ้า “ไม่—ชาย ของ แม่น้อย ด้วย”

แม่น้อย (ทำเอียงซ้าย) “ดู ชัย ลูก ขนาบ บ่นไป แล้ว” แล้ว

หล่อน หันไป พูด กับ เด็ก ว่า “หนู ชัย คุณตา ท่านเลี้ยง ชัย หนู คน ดี”

ข้าพเจ้า ตัดใจ โดย ถูก หล่อน ลง ความ เห็น ว่า เป็น คา แก่

ข้าพเจ้า “ชะ ชัย หนู ชัย” แล้ว อุ่ม ขึ้น หมด ด้วย ความ เขิน
“ชะ ชัย ไฉน น่ะ แม่น้อย”

แม่น้อย “อนุช ค่ะ”

ข้าพเจ้า “อนุช ชัย เพราะ ต่ ถูก ละ ๒ เจ้า ของ น่ะ” แล้ว
เราก็อวดหัวเราะ กัน ขึ้น

คุย กัน ไป ดังครู่ ข้าพเจ้า จึง ถาม ถึง เรื่อง คุณใหญ่ ว่า ไป ได้
ภรรยา ที่ ไหน อีก หรือ เปล่า และ แม่ ถอด ไป ได้ ลำดับ ที่ ไหน อีก หรือ เปล่า
คุณชาย จึง กระซิบ ให้ ข้าพเจ้า ฟัง ที่ หู แล้ว ข้าพเจ้า ก็ พะยิก หน้า และ ว่า
“อ้อ!” ส่วน แม่น้อย ก็ มา กระซิบ เสริม ความ ให้ ฟัง อีก ข้าพเจ้า
จึง พะยิก หน้า อีก ครั้ง ๓ แล้ว ว่า “อ้อม!”

แม่น้อย “คุณมัวแต่ อ้อ แต่ อ้อม เชนัน คงไม่มี—กับเขาบ้างหรอก”

ข้าพเจ้า “เอาละ กลับ นี่ ต้องไป หา หลงพ่อ วัดไชโย ขอยา เสน่ห์ และ ผึ้ง ผักคูกุ” แล้ว ก็ หิวเวระ กันอีก ครั้น ได้ เวลา พอควร ข้าพเจ้า ก็ กลับ บอก ว่า วัน อาทิตย์ จะไป หา

เมื่อ วัน ชัน นี้เอง ข้าพเจ้าไป ชุระ พบ คุณใหญ่ ขัน รัตนศรี บังๆ มาโดยเร็ว ข้าพเจ้า จึง เรียก เขา เขา หยุด รถ ก็ก, แล้ว ข้าพเจ้า ก็ เข้าไป หา เขา

คุณใหญ่ “เออ! สะอาดรี? หายไปไหน นาน? ทำไมไม่ไป หา กัน ที่ บ้าน มั่งตะ? สบายดี หรือ? เดียวนี้ อยู่ ที่ ไหน? นี่ จะ ไป ไหน นี้?”

ข้าพเจ้า คิด ว่า ข้าพเจ้า คง ต้อง นิตยา หนุมาน ตก แท่น แน่ พังตุ เขา ตาม แล้ว เวียน ศักระ เดยไม่รู้จะตอบ อย่างไร นอกจาก “อ้อ!”

คุณใหญ่ “กัน ก่าดัง ชุระร้อน แต่ ไม่ใช่ ชุระร้อน ของกัน ของ แม่ ถิดเขา . กันไป ก่อน นะ . แล้ว แกลง ไป บ้าน กันบ้าง คิด ถึง เสมอๆ”

ข้าพเจ้า “ชุระ อะไร กัน?”

คุณใหญ่ “ชักช้าไม่ได้ จะไป ตาม นางแพทย ผดุงครรภ์”

ข้าพเจ้า “อ้อ! อ้อ!” แล้ว เขาก็ ออก รถ ไป.

[เป็นประวัติ กาลในสมัย พระเจ้าเจมส์ ที่ ๒ แห่งประเทศอังกฤษ
(พ. ศ. ๒๒๒๘—๒๒๓๑) กราวดยุคค็อพมอนเมิร์ ก่อการจลาจล]

(เพื่อฟื้น ความจำของท่าน)

โรเบิร์ตเรดสโตน ได้รับ ยศ เป็น นายร้อยตรี ใน กอง ทหาร ฝ่าย
ดยุคค็อพมอนเมิร์ นายทหาร ผู้บังคับบัญชา ของ โรเบิร์ต ก็ คือ เพื่อน
ของเขา— นายร้อยเอกวอลครัน. รูเบิร์ตเรดสโตน พี่น้องกับ โรเบิร์ต
เป็น นายทหารเร็ว ฝ่าย พระราชา แต่ ได้ พัดด กับ กลาดี ของคน, ทอม
แรดลิน ผู้ซึ่ง ได้ ทำการ ค่อ ดู้ กับ ทหาร ของ ดยุกค็อพมอนเมิร์ จน ดุด
ความ สามารถ

ภายหลัง เมื่อได้ ทำการ รวม กัน ครั้ง หนึ่ง ทหาร ของ ดยุกค็อพ
มอนเมิร์ ต้องถอยหนี โรเบิร์ตได้ถูกใช้ ให้ ไป อยู่ ในกอง ทหารของ
ฝ่าย ศัตรู เพื่อ สอดแนม ข่าว คราว

แต่ โรเยอร์ ได้ถูก จับตัว โดย นายร้อยเอก โจ แบรด สติ๊อค
ผู้มี ฉายาว่า **โจสายฟ้า** โจรกตางทาง, และ เป็นน้อง ของ **สไควร์
แบรดสติ๊อค**, ผู้ซึ่ง เป็น ฝ่าย สนับ สนุน การ ขบถ ของ มอนเมารซ์

โรเยอร์ ได้ถูก นำตัวไป หา **อาลเบอรั้มาล** และ เมื่อได้บอก ว่า เขา
ได้เห็น โจ แบรดสติ๊อค ไป สันทนาการ กับ **รอนบีฟาร์กัส** ผู้ซึ่ง เป็นฝ่าย สนับ
สนุน มอนเมารซ์ อีก คนหนึ่ง โรเยอร์ ก็ ถูก สั่งให้ เอาตัว ไป ยิง เสีย แต่
ฟาร์กัส เป็น ผู้ทำการ เพื่อ หวังผล สำหรับ ตัว เขา ด้วย เมื่อตอน ก่อนจบ
ลง ตรง ข้อความ ที่ มี ว่า ได้มี คำสั่งให้ ยิง โรเยอร์

(เชิญอ่าน ต่อไปได้)

ใน ถ้ำสิงห์

พอ คำสั่ง ชาติ ค้าง หมู่ ทหาร นั้น กลับ หัน ปาก กระบอกปืน ไป
ทางซ้าย แล้ว ยิง ทันที นายร้อยเอก แบรดสติ๊อค ถ่มคำว่า ลง

การ วุ่นวาย โกลาหล ก็ เริ่ม บังเกิด ขึ้น ทุกๆ ที่ มี คน ทุก ชัน
หุ่ มเท กัน เข้ามา วิ่ง กัน ไขว่ ไป ทาง นั้น มา ทางนี้ เลี้ยว ร้อง ตะโกนดัง
ดังไม่ เป็น ศัพท์

โรเยอร์ เรดส์ โคน ยืน ตัง อยู่ เป็นครู่ ก่อน ที่ จะ ได้ รู้ว่า บังเกิด-
เหตุการณ์ อะไร ขึ้น มี คน คนหนึ่ง มา จับแขน เขา ตะโกน บอกว่า “หนึ่—
หนึ่” ผู้คน ห้อม ล้อม เขา แล้ว พากัน วิ่ง ไป เป็น กลุ่ม ใหญ่

เขา ถูก ลาก ถูก ดึง ไป ไม่ ไกล ก็ รู้ ดึง ตัว แต่ เห็น บริเวณ นั้น
เต็มไปด้วย เลือด ของ พวก ทหาร เดวอน และ อาวุธ ที่ ทิ้ง ไว้ เมื่อ พากัน หนี

โรเยอร์ อดยได้ดาบเล่มหนึ่ง แล้ว ตังตน จึง เต็มที่ แต่ กระนั้น เขายังรู้สึก คล้าย ๆ กับว่า หน้ ใน เรือง เเด่น ตะคอน

ความได้ สติ ของเขา มี ชน ที่กระหน้อย พยายาม หา เหตุผล ใน โอกาส ที่ เขา หนี มา ได้ อย่าง หุด หุดนี้ เขา รู้ว่า เขา ตก มา อยู่ ท่าม กกลาง กองทัพ ของ อาตเบอ์ มาต แน่นนอน คง มี พวก ที่ ไม่ พอ ใจ เขา บ้าง ถึง แม้ จะ มี ผู้ ที่ สติย ซื่อ อื่น อยู่ ด้วย ก็ ดี แต่ เป็น การ ยาก ที่ จะ สังเกต เห็น ได้ โรเยอร์ จึง คิด ปลัก ตัว หนี ออก ห่าง จาก พวก ที่ เขา พลดอย ณะ สัม วง หนี มา ด้วยนี้ ตังนั้น ใน ทันใด เขา ปรากฏ อยู่ แแต่ ตัว คน เดียว

หูเขาได้ ยืน จึง รู้ ได้ ว่า ตลอด บริเวณ ค่าย นั้น เกิด วุ่นวาย กัน ใหญ่ โต เขา จึง ค่อย เถาะ ถัด ไป โดย ความ ระมัด ระวัง หดบ หลัด ไม่ ให้ พวก ได้ พบ ปะ แต่ จะ เป็น โดย เหตุผล กลใด ก็ เหลือ คาต เขา จึง เฝ้ายบ ถัด เข้า ไป อยู่ ใน ใจ กกลาง ของ บริเวณ ค่าย แต่ เขายัง หา รู้ สัก ตัว ไม่ จน กระทั่ง สังเกต เห็น ทหาร ถือ อาวุธ อยู่ ข้างขวา และ ข้างซ้าย ของ ตัว เขา.

จึง รู้ สัก ว่า สู้ ที่ จะ หดบ หลัด ไป ได้ แล้ว จึง คิด หา ทาง ไป อีกร แต่ ผิด หลง จำ อะไร ไม่ ได้ เลย เพราะ ความ มืด มิด ใน ที่ สู้ ก็ เห็น ว่า เขา มา คิ ด อยู่ ใน ระหว่าง ทหาร หลาย พวก ใกล้ กับ บ้าน ใหญ่ ซึ่ง มี ทหาร ยาม ยืน เฝ้า

คังนั้น สุานะ ของ เขา ซึ่ง ตก อยู่ ใน เวลานั้น ก็ เป็น อันว่า สู้ หวัง พอ เห็น ทหาร ยาม เผลอ เขา จึง พุ่ง ตัว ปราด เข้า ไป ทาง ประตู ที่ มืด คอ

“แฮม! มี ทหาร เฝ้า อย่าง ดี เทยวนะ” เขา พูด กับ ตัวเอง “ถ้า เขา กจะ เกิด คน กนชน ที่ น คง คน ทหง เพอน

ความคิด อันยังไม่ทันหมดไป เสียเลย เขา ต้อง บับคิว เข้าไป
 อัดแะ อยู่ ครบ มุม เพราะ ประตู ด้านใน นั้น เปิด กว้าง ออก และ มี
 แสง สว่าง จำ ออก มา ยั้ ที่ ซึ่ง เขา แอบ อยู่ นั้น อัน เป็น คล้าย ๆ ห้อง แคม ๆ.

นาย ทหาร ๖ นาย เติ้น ออก มา ผ่าน ห้อง นั้น ไป แล้ว หยุ่ด พุด กัน
 ตรง ประตู นั้น ออก

“ผ่าซ! โชค ไม่ ค่อย ดี” คน หนึ่ง เอย “ต้อง หนึ่ง บน อาน วัน ยั้ คำ
 แล้ว ยัง ต้อง อดนอน คืน ยั้ รุ่ง ค่อย เผ่า มี ให้ มัน พากัน หนั”

“เหมื่อนกัน ทุกคน ละ ท่าน ความ สุข ของ เรา ก็ ต้อง อย่าง หนึ่ง ละ”
 อีก คน หนึ่ง หัวใจ เรา “ไม่ มี นาย ทหาร อีก แล้ว ที่ กอง โน้น พวก เรา
 ที่ อยู่ นี้ เป็น พวก สู้ ตาย”

แล้ว แยก ทาง กัน ไป เป็น คู่ ๆ และมี ทหาร ยาม ถือ อาวุธ เดิน ผ่าน
 ไป อีก คน หนึ่ง

“นี่ คง มี คน เทาน เอง” โรเยอร์ หนึ่ง นัก จั้ ถ้อย คำ ที่ เขา ได้ ยิน
 มา เป็น ข้อ สันนิษฐาน “บาง ที่ คง หนี ไป ได้ โดย ทาง ด้าน หลัง ทาง
 ด้าน หน้า นั้น อย่า ไป หวัง มัน เอย เพราะ ได้ ยิน เสีย ง นาย ทหาร มัน พุด กัน
 อยู่ โกล่ ๆ นี้ เอง” ทหาร ยาม อีก คน หนึ่ง เดิน ผ่าน มา “ถึง โอกาส แล้ว
 ไม่ ยอม ให้ จั้ เป็น เป็น อัน ชาติ”

เมื่อ กำ ตาม นั้น เขา ค่อย คดจน เข้า ไป ที่ ประตู ด้าน ใน แล้ว เปิด เข้า
 ไป ใน ห้อง ซึ่งมี แสง สว่าง พอ เขา บัด ประตู ได้ ดัง เดิม พดาง เหล็ก ยาว
 รอบ ๆ แล้ว ร้อง ออก มา โดย ตกใจ

บนโต๊ะ มีเทียนไขจุดไว้ แสงสว่างส่องจับ หน้าอันสดชื่น ของ
คียูค แห่ง ฮาดเบอร์ มาด ซึ่งนั่งถือปากไก่ไว้ในมือ มีกระดาษวาง
อยู่ณะเพาะหน้า ท่านนายพลไม่มีอะไรขลังใด แต่ท่านกระโดดขึ้น
ขึ้นแล้วพูดแก่ผู้ทักตวงตาเข้ามาอย่างเคร่งขรึม

“อ้ายผู้ร้าย” ท่านร้องว่า “มึงกล้า—?”

“ห้ามได้ ข้าพเจ้ามิใช่ผู้ร้ายท่าน” โรเยอร์ คำ

“แล้วมึงเข้ามาทำไม?”

“ผมจะหนี—ไม่มากไม่น้อยกว่านี้” โรเยอร์ ตอบอย่างหาญ

ห้าว “ถ้าท่านทำให้ใครต่อใครตกใจ ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านนั่ง
สงบ จงให้สัญญา กับข้าพเจ้าว่า ท่านจะดื่มข้าพเจ้าเสียชั่วเวลา
๕ นาที แล้วอันตรายใด ๆ จะมิเกิดแก่ท่าน”

นายพลจ้องดูเขาใกล้ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วยกไห

“แกได้เปรียบเวลานี้” ท่านพูด “ข้าให้สัญญากับแกตามที่
แกต้องการ”

เรตส์โคนเดินไปยังหน้าต่างแล้วมองดูเข้าไป แต่คงถืออาวุธ
ไว้แนบกาย เขาชะงักดูเห็นประตูซึ่งนำไปยังห้องชั้นในนั้น เขา
จึงรีบผ่านไป แล้วเข้าไปทางห้องที่ไม่มีแสงสว่างซึ่งทางด้านหนึ่งมี
หน้าต่าง ถ้าหากว่ามีทหารมารักษายามอยู่ทางนั้นบ้างแล้ว เขาคง
ถูกจับโดยไม่มีต้องสงสัย

พอได้ยินเสียงเดินหนัก ๆ เข้าหูเขา และเห็นนายทหาร ๒ นาย
เข้ามาอยู่ณะเพาะหน้าท่านคียูค

“อะไรกัน?” ดยุกถาม

“ขอประทานโทษ ข้าพเจ้า กำลัง คิด ตาม คน ร้าย มา มี คน เห็นว่า เขา เข้ามา ใน ประตู นี้”

“นี่!” อาดเบอร์มาต พูด ดัง แดง เหลียว ดู รอบ ๆ “ฉัน ไม่ เห็น ลอง หา ดู ใน ห้อง ข้าง นอก ให้ ดี ช้”

นายทหาร ออกไป และ เทียว ค้น เต็ม ทุก ซอก ทุก มุม

“ที่นั่น ไม่มี ครับ ไต่ เท้า” เขา รายงาน เมื่อ กลับ เข้า มา

“แล้ว ก็ ลอง หา ที่ อื่น ดู ออก ช้” ดยุก พูด ที่ ประชด นายทหาร จึง ออก ไป ดู ท่า ทาง ดั่ง ดั้ย มาก

เมื่อ นายทหาร ไป แล้ว โรเยอร์ จึง เข้า มา

“๓ นาที หหมด ไป แล้ว” ดยุก เตือน อย่าง มี ความ หมาย

“ข้าพเจ้า ได้ ตก ดง ไว้ เป็น ๕ นาที ครับ ไต่ เท้า”

“และ แก ก็ จะ ได้ ทั้ง ๕ นาที นะ ช้” เป็น คำ ตอบ เมื่อ นั้น อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว พูด ว่า “ข้า จะ ให้ แก อีก และ แก ต้อง ตอบ คำ ถาม”

“ครับ ผม ข้าพเจ้า ตอบ ได้ ขอ ไต่ เท้า จง ถาม มา เกิด” เรด สโตน ตอบ ทั้ง รุ้ สัก พิศวง ใน ขอนี้ ด้วย

“ฉัน มี ความ ถ้ามัก อยู่ ด้วย เหตุ บาง อย่าง” อาดเบอร์มาต กล่าว “ฉัน ชอบ หน้าตา ของ แก และ เชื่อ ว่า แก คง เป็น คน มี คดี ด้วย เพราะ หนว่ย กาน ของ แก บอ ก เช่น นั้น แก พูด จริง หรือ เรือง นาย ร้อย เอก แปร คดี ตัก คณ นั?”

“ข้าพเจ้าพูดตามจริง” ชายหนุ่มรับคำ

“เพราะความคิดเห็นของแกวี่?”

“ข้าพเจ้าพูดตามที่ได้เห็น และได้ยินมา”

“พูดกับฉันอย่างมีสัตย์ คนต่อคน แกว่าชายคนนี้ เป็น
นายทหารของพระราชสำนักคนหนึ่ง?”

“นายร้อยเอก แบรดส์ต็อค เขาเรียกกันอีกนามหนึ่งที่กรุง
ลอนดอน ไม่หยด” เรดส์โคนกล่าวเพิ่มเติม

“แกรู้ได้อย่างไร?”

“ข้าพเจ้าทำงานเกี่ยวกับกฎหมาย ข้าพเจ้าจึงรู้เรื่องเขา”

“แกทำงานเกี่ยวกับกฎหมายวี่? และนายร้อยเอก แบรดส์ต็อค
ที่ลอนดอน เขาเรียกกันว่าอะไร?”

“เรียกกันว่า โจ้สายฟ้า—โจ้กตางทาง ครับผม”

ฮาดเบอร์มาดสดังโหยง แล้วขมวดคิ้ว

“แกจะขอฉันให้เกียรติยศแกในเรื่องนี้หรือ?” ท่านถามโดย
ความสงสัย

“หา มิได้ ไม่หยด ข้าพเจ้าขอให้ท่านนำนายร้อยเอก แบรด
ส์ต็อค มาพบหน้ากับเด็กแถวถนนโบว์บั้ง แล้วจะมีประโยชน์อะไร
บ้าง ข้าพเจ้าจะขอตอด้วยเกียรติยศ และขอเอาชีวิตของข้าพ
เจ้าเป็นประกัน” เรดส์โคนพูดอย่างร้อนใจ

ก่อนที่ผู้พิพากษาจะได้พูดขึ้นอีก ประตูกลับเปิดผางออก
มีนายทหารหลายคนเข้ามาด้วยความตื่นเต้น

“ขอประทานโทษ มันอยู่ที่นั่นเอง!” เขาร้อง และตะครุบตัวเรตต์โดนเข้าได้

“เฮ้ย!” คียูค พุดดังเหมือนเสียงฟ้า “นะเพราะหน้าของข้าบาร์? ปลดปล่อยเขาทันที”

“มันเป็นจาระบุรุษ ครับผม!” นายทหารคำนับ แล้วปลดปล่อยเรตต์โดนยืนอยู่ข้างหลัง

“นั่นเป็นธุระของข้า” ฮาดเบอร์มัตต์กล่าว “จงรู้เสีย ข้าว่าชายหนุ่มผู้นี้ ได้บอกเล่าสิ่งที่มีค่าแก่ข้า เพื่อตอบแทนข้าจึงให้เขามีอิสระได้”

ประชันหน้า

หัวใจเรตต์โดนเต้นคึกคักด้วยความยินดีเมื่อได้ยินคำพูดของคียูค ฮาดเบอร์มัตต์ หยิบปากใกล้กับกระต่าย เขียนลงไป ๒-๓ คำ แล้วเด็ดอกกระต่ายมา พุดว่า:

“เอาม้าให้เขาขี่หนึ่ง และให้ออกจากค่ายในทันที” ท่านจ้องดูโรเยอร์อย่างรู้สึกแปลก “ฟังนี้ นะแกอย่าได้บังอาจเข้ามาในแนวรบของเราอีก ข้าไม่พุดอะไรอีก”

โรเยอร์น้อมคำนับ แล้วออกไป มีนายทหารที่ส่งด้วยคุมไปด้วยหลายคน ฮาดเบอร์มัตต์ เรียกคนหนึ่งให้กลับมา

“ตามตัวนายร้อยเอก แบรดส์ต็อคมานี้” ท่านสั่ง “ข้าอยากพบเขา”

“นายทหาร รีบไป คียุค เดิน ก้าวไป มา อยู่ใน ห้อง กิตซึ่ง อยู่ ถัด
๒-๓ นาที จึง มี นายทหาร คนหนึ่ง เข้ามา แต่ คนเดียว ”

“ข้า อยาก พบ นายร้อยเอก แบรดส์ค็อก ” อาดเบอรัมต พุด
อย่าง เดือด าด

“เขา ถูกยิง ครบผม ” นายทหาร คน นั้น รายงาน

“ถูกยิง ! ”

“พวกเขายังเข้า ซึ่ง ควร ที่ จะ ยิง จากระ บुरूษ คน นั้น และ มัน ถูก
เด็กมาโดย ไม่ มีความ สัมคัใจ พอ ใน ที่สุด มัน ถัดกับ หัน บิน ไป ยัง
นายร้อยเอก แบรดส์ค็อก ”

“ระย้าจริง ” คียุค ร้อง ดังถน ก้องห้อง นัยน์ตา เปน ประกาย
ด้วย เคืองแค้น “อ้ายพวก ผีต่าง นั้น ถูกจับ ฤยัง ? ”

“ยัง ครบผม มัน มี พรรค พวก มาก ประปน อยู่ กับคนของเราเอง ”
นายทหาร อธิบาย “มากกว่า ๓๐๐ คน พาพัน นั้น ไป หมดโยนเสื้อและ
อาวุธทิ้งไว้เกลื่อน เพราะ ความ มืด มิด มันจึงมีโอกาศ นั้นไปได้ ”

คียุค เดิน คอตก อยู่ ไปมา เหมือน ตก อยู่ ในความ ดำบากใหญ่หลวง
“ผ้าซี ยาพิษ ของมัน ซึม ลงไป ถึก มาก ” ท่านคิด “เราจะวาง
ใจใครได้บ้างเล่า และ อยู่ ห่าง จากโตมถึง ๔๐๐ เต้น เรา ต้องทน
รับ ความ ดำบากเหล่านี้ จะเกิด เหตุอะไร ขึ้น ถ้ากองทหาร กองหน้า
สอง กอง ซึ่ง อยู่ ถัด กัน และมี ทูน่า คั่น กันอยู่ ” ความ หงุด หงิด ใจ
ทำให้ท่าน นั้น อัง อยู่ แต่ก็ หัก ห้าม เสียได้ ด้วย ความ ตูร้าย “ไม่ได้

เราจะถูกโจมตีไม่ได้ ก่อนมองเห็น ข้าศึกยกมา จะเสียทีมัชฌิ เราต้อง
แต่งให้ เห็น ความกล้าหาญ ของ แนว หน้า ” แล้ว ท่าน พุด คง ชน จา

“ บางที คง เป็น การ ดี แก่ พวกเราใน การ ที่ อ้าย พวก ขบถ พากัน หนี ไป
เสียก่อน ที่ จะ เกิดการ ต่อรบ กันขึ้น อย่าง น้อย ที่สุด ก็ รู้ ได้ ว่า ใคร เป็น
มิตร หรือ ศัตรู ”

“ มิได้ ครับผม การ ที่มัน พากัน หนี ไป ทั้งนี้ ออกจะเป็นอันตราย
อยู่ มาก ” นายทหาร คนหนึ่ง แฉ่ง “ เพราะ อ้ายพวก บ้า คตถ เหล่านี้
มัน ตาม ๆ กัน เหมือน กับ แกร่ คอ ไร่ ๆ ”

“ ถ้ากระนั้น ถ้าเรา ได้ พบ กับ ข้าศึก โดยเร็วเท่าใด และเรายัง รบ
เข้มแข็ง เท่าใด อำนาจ บังคับ บัญชา ของ เรา ก็ ยิ่ง ดี เท่านั้น ” ดิษ คุ พุด
เสริม “ แบริดจต์ ออก คาย ไหม ? ”

“ มิได้ ครับผม อ้ายพวก ขบถ มัน เบียดเบียน ที่ เต็ม ใน ทันท ที่ ทน ได้ จึง
ยิง ฆาต ไป ถูก บัน ถูก ห้าง ฉวยด ศัรชะ เขาไป อีก ถูก ห้าง ถูก หัว ใหญ่
นอก นั้น ไม่ ถูก อะไร เลย ”

“ เขกนอน อยู่ ที่ ไหน ? ”

“ อยู่ ที่ โรง อาหาร ริม เสา เขก ครับผม ”

“ ไป ผูก ม้า และ เรียก ทหาร การ์ด คนหนึ่ง มา ให้ นั้น ”

๕ นาที ต่อมา ดิษ คุ มา โดยเร็ว มา ถึง ยิง ที่ พัก คน เดินทาง พบ
เจ้าของ ที่ พัก เดิน ออกมา พอดี

“ นี่ แก คนใช้ ของ แก เป็น อย่างไร บ้าง ? ” ฮาตเบอร์ มา ตัก ตาม.

“เพียงแค่วอย ซัดๆไปเท่านั้น ครับผม ถึงแม้ว่าแผนที่กระโหลก
ศีรษะทำให้เขาดันดัดไปก็ด” เจ้าของที่พักตอบ “และถ้าได้เท่า
กรุณา อยากฟัง เก้าผม จะเล่าให้ละเอียด—”

“ไป!” ดยุกสั่ง พดางเดินเข้าไปในห้อง เห็น นายร้อยเอก
แบรดส์ต็อค นิ่ง อยู่บน เก้า และเขาเผือก

“ได้เท่าคงได้ทราบ ว่า กระผม รับเคราะห์ร้าย” เขาพูดขึ้น
รู้สึกประหลาดใจในการ เยี่ยมเยียนนี้ และพยายาม ที่จะหาย ข้อเท็จจริง

“ออกไป” ดยุกพูด แก่คนอื่นๆที่อยู่ด้วย แล้วหันไปพูด
แก่ แบรดส์ต็อค ว่า “ฉันได้ ทราบ ข่าวว่า แก่เด่น ดีปะคน, นายร้อยเอก”

“ถ้ากระผม หวังใจ ว่าในเรื่องนั้น ไม่ผิดพลาด” คนเจ้าตอบ
และ ตกใจ ที่ได้ฟัง น้ำเสียง เช่น นั้น ของ ดยุก

“แกเห็นใจ สายฟ้า ครั้งหลังที่สุดเมื่อไร?” ฮาดเบอร์มาด ถาม
อย่าง มีความหมาย

ดู เหมือน แบรดส์ต็อค นิ่ง อันไป สักครู่หนึ่ง และเห็น ท่าน นายพด
ดังเกิดดู เขา อย่าง แสบคาย เช่นนั้น เขาพยายาม ทรง คิวรีน อย่างหมด
หวัง แต่ก็ หา อาจ พูด อะไร ออกมาได้ ไม่

“แกไม่ตอบว่ากระไร ฤ?” ดยุกกล่าวต่อไปโดย ปราศจาก
เมตตาจิตต์ “พูดซิ! รู้ไหมว่า เขา อยู่ที่ไหน?”

“กระผมไม่รู้จักคนเช่นนั้นเลย ได้เท่า” แบรดส์ต็อค คำ

“ฉันรู้” ฮาดเบอร์มาด ทำคางยาน “ต่อไป ถ้า แก่เดินข้าม บ่อ
น้ำ ฤ ธารของ แห่งใดที่น้ำอยู่หนึ่งๆ จงชะงักงันเกิด บางที แก่จะ
จำ อ้าย ตัวร้าย นั้นได้”

แบรดส์ต็อค เห็นว่า ถึง จะ ปฏิเสธ ต่อไปอีก ก็คงไม่ มั่งเกิด ผลอันใด
จึง นั่ง อยู่ นัยน์ตา เข้ม็ง ดู ที่ ร่าง อย่าง คุร้าย กัดฟันแน่น ระวังความ
โกรธ อัน ฤก คุ อยู่ ภายใน อก

“ ฟัง นี่ แบรดส์ต็อค สัญญาบัตร ของพระราชินี ไม่ สมควร สำหรับ
คน เช่น ที่ แก เป็น อยู่ ” ดิ๊ค ก่อตัว ต่อไป อย่าง เคร่งขรึม “ คนนี้ แก
ต้อง รับทุกข เพราะ ราชการ ของ พระองค์ ท่าน เพราะ ฉนั้น ฉนั้น จึง ไม่
โฆษณา การ กระทำ ของแก แต่ ขอ อย่า ให้ ฉนั้น เห็นหน้า แกอีก ต่อไป โดย
เพราะ เกรงว่า ฉนั้น จะ จำ หน้า ที่ ของ ฉนั้น ที่ จะ ต้อง จัดการ ไปตาม กฎหมาย ”

ท่าน หันหลัง แล้ว เดิน ออกไป เสีย ชาย ผู้ ถูก บาดเจ็บ พยายาม
ทรง ด้วยัน มือ กำแน่น หน้าตา เข้ม กระจุก ไป ด้วย ความ แค้น ใน การ ที่
ความดับ ต้อง มา เบียดเผย ใน ครั้งนี้

“ ถ้า โรเยอร์ เรดส์ โดน ยัง มี ชีวิต อยู่ トラบใด ” เขา กัด กราม
บ่น อุบอบ “ มัน กับ เรา ต้อง พบ กัน ดัง ครั้งหนึ่ง แล้ว ไม่ จำเป็น ต้อง พบ
กัน ถึง ครั้ง ที่ สอง อีกเลย มั่ง ! มั่ง ! ”

ข่าว รายงาน ที่ ได้ รับ จาก เรดส์ โดน และ พวก ที่ หนี มา สมทบ ด้วย
นั้น ทำให้ ดิ๊ค คอฟูมอนเมิร์ม มี พระทัย กด้า ยาดรหัทพ์ ไป ถึง แอชมิน
สเตอร์ และ เลือก หา ภูมิฐาน ที่ มันคง พร้อม ด้วย บิน ไหวญ & กระบอ
พวก ที่ หนี มา จาก กองทัพ อริราช มา ช่วย ทวี กอง ทหาร ของ ท่าน ให้ มาก
ขึ้นอีก ต่างคน ต่าง ทะเยอ ทะยาน ว่า เร็ว อยู่ เค็มที่

เมื่อ อาตมาเบอว์มาต เค็ดอน กองทัพ มาถึง บริเวณ นั้ และได้ ยิน เดียง
จัด ระเบียบ แวดกัน อยู่ ท่าน จึง จัด กองทัพ ของ ท่าน ให้ เป็น ระเบียบ
ดี ที่ สุด ที่ จะ ดี ได้ ส่วน ตัว ท่าน เอง ขัน มา เทียว ตรวจ ดู ที่ คง มีน ของ
ข้าศึก.

ภาพ ที่ ประจักษ์ แก่ สายตา นั้น ทำให้ ท่าน นึก พิศวง เพราะ ได้รับ
รายงาน เค็ดอน มา ว่า พวก ขบถ กำลัง รวบรวม และ กระจัด กระจาย แต่ ที่
กลับ มา เห็น รวม กำลัง กัน อยู่ อย่าง หนาแน่น มั่นคง เตรียมพร้อมสรรพ
ที่จะ ต่อรบ อยู่ ทุก เมื่อ

กองทัพ ของ ท่าน เอง ดี เห็น ว่า กลับ มี ฐานะ เดว ไป กว่า เดีย อีก
ท่าน ไม่ รู้ ที่ จะ ได้ วางใจ ผู้ใด ได้ อีก แล้ว การ ที่ ทหาร พวกนั้น หัน ไป เดีย
นั้น ทำให้ ฝ่าย ของ ท่าน อ่อนกำลัง ลง ท่าน จะ ปิด ตา ไม่ มอง เหตุ เจ็จ
จริง เดีย กระไร ได้ ความ มั่นใจ ของ ท่าน ก็ ลด ถอย ลง

แต่ นึก ขันมา อีก ที่ ว่า ถ้า ท่าน ระดม พลรบ ของ ท่าน ทั้งหมด ก็ ต้อง
ได้ ระยะเวลา ให้ ห่าง กัน กับ การ เป็น บุคคล ของ ดิย คอพอฟมอนเมิร์ ซึ่ง เปรียบ
ประหนึ่ง กับ แม่ เหล็ก ท่าน กรัชาทัพ มา จาก เอกซีเคอร์ มา สู่ ความ
ประสงค์ ดังใด ก็ ไม่ มี เดย ควร จะ เป็นการ เจียมตัว นึก แล้ว ในการ รบ
คราว ครอง นั้

เห็นว่า จำนวน พวก หล็ก หัน ทวี ขัน ท่าน ตัดสินใจ ว่า ต้อง ถอย
กลับ ไม่ ทน ที่ จะ ได้ ออก คำสั่ง เหตุการณ์ เดว ทราม ก็ อุบัติ ขึ้น คือ
ปัก ทุก ข้าง หาย กัน ไป หมด มอนเมิร์ ใน ไม่ ช้า ก็ ดืบ ส่วน ทราม เหตุ

ระดำ ระต่าย นี และ ทาย รุ เหตุผล จึง บัญชาให้ ยก กอง รุก ประชัน เข้า
ไป ตี กระหนาบ ขาคักให้ ย่อย ยับ ใน คราวเดียว !

ทหาร ฝ่าย อาตเบอรัมมาต นับ เป็น ร้อย ๆ ต่าง โยน ขว้าง เครื่อง แบบ
แล้ว พากัน เข้า สุ่มทบ ฝ่าย มอนเมิร์ธ ตรง นั้น บ้าง ตรง นั้น บ้าง การ
ประจัญบาน ย่อย ๆ เกิด รบ กัน ขึ้น ตั้ง นั้น การ ยก ถอย ถดถอย จึง เป็น
อันว่า หมด หวัง ต้อง จำใจ ถูกรบ ไป กระนั้น

“ ถดถอย ไป ยัง เขกซ์เตอร์ ” เป็น คำสั่ง ของ นายพล ตาม คำสั่ง นั้น
ไม่ ต้อง สงสัย ถ้า ยก คิด ตามไป แล้ว เมือง นั้น คง ต่ำได้ แต่ ความ คาด
หมาย ของ มอนเมิร์ธ นั้น ประสงค์ ไป อีก ทางหนึ่ง เพราะ ทอนตัน กำลัง
คอย คั่น รับ ท่าน อยู่ ท่าน กำลัง คิด ไป ทางเมือง บริดคอต, อ็อกส์ฟอร์ด
และ ดอนคอน

เป็น การ ยาก ที่ อาตเบอรัมมาต จะ รวบ รวบรวม ได้ โดย สะดวก แต่
เมื่อ ต่างคน ต่าง บ่ายหน้า ไป ทาง ทิศ เหนือ ถอย ถดถอย นั้น ไป โดย ง่ายดาย ก็
เหมือนกัน

ภายหลัง ที่ โรเยอร์ เวดส์ ไดนได้ แสดง ความ ถูกราบ ญ จน ดำรง ถึง
ที่สุด ไป แล้ว ก็ เป็น ที่ ไพรศ ปราณ ของ ดิยุค มาก และ เมื่อ ตกถลง
กัน จะ ไม่ ยก คิด ตาม กองทัพ อาตเบอรัมมาต แล้ว ทหาร ที่ เด็กแล้ว
หมวดหนึ่ง ให้ เป็น หมวด สืบ ข้าว ทาง ปัก ซ้าย และ โดย คำสั่ง พิเศษ
ของ มอนเมิร์ธ ว่า ให้ ทหาร หมวดนั้น อยู่ ใน ความ บังคับ บัญชา ของ นาย
ร้อยตรี เวดส์ ไดน

โรเยอร์ ตั้งหน้า ปฏิบัติ หน้าที่ โดย ความ ถ้าหาญ ตามเคย รู้ดี
ว่าทาง ที่ เขา จะไป นั้นไกลไป ถึง อับปอดเตอร์ และ กอง ระวัง เหตุ ที่
ขาดเบอร์มาด ตั้ง ออก มา นั้น คง ทำการ ครอบคลุม ตลอด เวลา

คนหนึ่ง บังอาจ มา ครอบคลุม ทหาร หมอฉนั้น โดย ความ ฉลาดมาก ทำ
ด้น ๆ ถ่อ ๆ ทำให้ทาง ขำรุต เตี้ยหาย คัด หั้น ทาง เพื่อ ยั่ว ให้ เรดส์ โดน
โสรซเคน ออกได้ ตาม คน ข้าศึก ผู้ ที่ มี ผ่าฟัน รอบ คีร์ชะชีมา ผ่าเท้า ต่
มาก และ ทั้ง ขำนิ ขำนาญ ใน ภูมิ ประเทศ นี้ เป็น อย่าง เยี่ยม ด้วย

ขณะที่ เมื่อกิต ตาม ชาย คนนี้ ไป โรเยอร์ มา พบ กับ ชาว ยิปซี
คนหนึ่ง ซึ่ง เดิน ตรง เข้า มา หา แล้ว พูดว่า :

“คุณ คงเป็น นายร้อยตรี เรดส์ โดน ?”

“อ๊ะ อ๊ะ ไท เพื่อน ?”

ชาว ยิปซี ตั้ง กระดาษ พับ ๆ ให้ เขา

“มาจากใคร กัน ?” เรดส์ โดน ถาม

“ผมไม่รู้ ผมไม่ทราบ”

“แล้ว มา อยู่ ใน มือ แก่ ได้ อย่างไร ละ ?”

“ชายคนหนึ่ง ให้ เหยยญ ผม อันหนึ่ง ผม จึง ยินต์ นำมา” ชาว

ยิปซี ยิ้ม พูด

โรเยอร์ กาง กระดาษ ออก อ่าน ได้ ความว่า

“จง ไป ที่ โรงไม้ ใกล้ กับ แควม บรีค เวลา ๓ นาฬิกา และ จง มา

แต่ ผู้ เคยว— น. ว.”

“ น. ว. ” เรตส์โตน พุด เข้า กับตนเอง “ คง เปน แน่ต วอดตวัน
 แน่นอน ” เขาให้เงิน ชาว ยิปซี อีก เหยี่ยหนึ่ง “ เรา คิด ว่า เขา คง อยู่
 ที่ ซาดส์ตอก เขา คง มั่งงาน อะไร ทำบ้าง ม้า ของเรา ควร พัก ผ่อน
 เดี่ยวบ้าง ค่อยไป เปลี่ยน ม้า ตัวใหม่ ที่ โรงไม้ ปลดปล่อย ม้า พวก ก่อน
 ใจ ที่นั่น จนกว่า จะ มี กาล ถึง วงชา ชนออก ”

ขณะนั้น กอง ทหาร ของ มอนเมาริช ยกเดิน ค่อยไป ทาง ทิศเหนือ ได้
 รับ ความ ค้อน รับ ของ พวก ชนบท บ้าน นอก โดย ความ ยินดี แต่ นาย
 ทหาร ทุกคนไม่ ค่อย พร้อม เหยี่ย กัน การ ที่ ไม่ มี อำนาจ บังคับ ทำ
 ให้ นายพล เฮด และ ท่าน ผู้อื่น รู้ ตัก ไม่ สดวก อย่าง ยิ่ง นาย ร้อยเอก
 วอดตวัน ดัน เคียร์ แด้ว ชอบ พุด เข้า ซาก เต็มอ ว่า “ มัน จะ ต้อง การ เปน
 พวกไพร่ หรือ อยาก ให้ เปน กองทัพ ถ้า ให้ เปน กองทัพ ก็ ต้อง หัก—หัก
 —หัก ”

“ เด็กที่ เกะอะ พ่อคุณ ! ” รอบบีฟากัด ร้อง ขึ้น เมื่อ พบ กับ เขา ใน
 ตอนบ่าย “ ท่าน คง ทำให้ คน พวกเรา เบื่อหน่าย ไป ตามกัน โดย หัก ไม่
 รู้จัก หยุด หย่อน หรือ ท่าน กัดว อะไร ? ”

“ ท่านได้ ยืน ชาว แด้ว มิใช่ หรือ ? ” วอดตวัน ถาม

“ เออ แต่ฉัน ไม่ ค่อย เอาใจ ได้ เท่าไร ” ชาว สก็อต หวดวาระ
 “ ฉัน ได้ ทราบ ว่า ท่าน มี ซอปล แห่ง อ็อกส์ฟอร์ด เรียก นักเรียน มา ออก นักร
 เขา เรียน ภาษา ละติน และ ไวยากรณ์— ” เขา พุด คดก บ้าง ๆ

“ ไม่ใช่ เรื่อง ที่ มี คำสั่ง ให้ นายพันเอก ยก ทหาร เด็ด ดี ฟัว ไป ทาง
 ศวันตก นั้นนะ ” วอดตวัน ขัด ขันมา อย่าง นำ หมั่น ได้

“เท่านั้นละ” ฟากัดพูดพลางเลิกคิ้ว แล้วถนัดถียงลงพูดต่อไป
“พจน์ วอดตรัน ในการ ชุกชน ครวงน เงามมีความดำมาก ที่จริงมีอยู่
อย่างเดียวนะ—คือ พวก ผู้ตึงหาง ยูนิก”

“จริงทีเดียว” วอดตรัน รีบรอง

“และ สำหรับ เงามนี้ มี ยาก อยู่ชานเดียวเท่านั้น” ฟากัด เขย

“แต่ยังไม่มี ใคร ค้นพบ”

“ท่านไม่ ถาม รอบบี ตูร์?” ฟากัด เขย “รอบบีพบยาคชานัน
แล้ว เมื่อ เข้า หูท่าน แล้วอย่า พูด ออก มาให้ ใคร รู้จัก คือ ตียุค
จะ ประกาศ ตั้ง พระองค์ เปน กษัตริย์”

“เปน กษัตริย์!” วอดตรัน พูด ดัง แล้ว ถัดๆ “ท่าน นายพลเอค
จะ ว่า ประการใดใน เรื่องนี้?”

“นายพลเอค จะ ว่า อย่างไร ก็ ข้าง ไม่ เกี่ยว อะไร กับ รอบบี ฟากัด
ไม่ใช่ หรือ?”

“ก็ท่าน เปน ผู้บังคับ บัญชา ของเรานี้” วอดตรัน เตือน อย่าง
หนักแน่น

“โอๆ! คิดยังอ่อนนุก” ฟากัดพูด “พจน์ซี เมื่อ รอบบี
ฟากัด นำ ทหาร เข้าตั้ง แนว รบ แล้ว ไม่ ต้อง สงสัย ว่า จะไม่ ดำรง”

“ซี! ทหาร คง กระทำตาม แต่เมื่อ ผู้นำ เปน ชาวองกฤษ เท่านั้น”
วอดตรัน ประสงค์ “ขอ แนะนำ ท่าน ว่า อย่าได้ พูดเรื่อง เช่นนี้ ออกเลย”

“ท่าน จะ แนะนำ รอบบี ผู้ซึ่ง มีการ เกี่ยวข้อง ทั้งหมด อยู่ ในกำมือ
ของเขา กระนั้น หรือ?” ฟากัดพูด โดย ความ โกรธแค้น

ถ้อยคำที่รุนแรงกำลังจะพุ่งออกมาอีก แต่ในขณะนั้นเอง โรเบิร์ต เรตส์ โคน หือมา ผ่านมา เขาชักบังเหียนให้ม้าหยุดเมื่อได้เห็นนายร้อยเอก วอดดริ้น

“แก่น้ำข้าวมาหรือ?” ฟากัสต์ พูดตักคอ แล้วพยายามอ่านศัพท์นายหนุ่ม

“เปล่า! ฉันอยากพูดอะไรไปส่วนตัวกับนายร้อยเอก ดักหน้อย มาสเตอร์ ฟากัสต์” เรตส์ โคน ตอบ

“รอบนี้คงไม่ขายความลับของผู้อื่นหรอก” ชาวอังกฤษพูด กระแะเสียงเต็มไป ด้วยความสงสัยและอิจฉา

“เราต่างคนต่างมีเรื่องของเรา” เรตส์ โคน พูดเป็นทักทาย

“อย่างนั้นไม่เป็นไร รอบนี้ไปเสียก็ได้” ฟากัสต์ พูดแล้วหันมา รับไปเสีย

“เอาละ อ้าย เบ็ดเทศ นั้นไป แล้ว มีเรื่องอะไรก็เข้ามา เรตส์ โคน” นายร้อยเอก ถาม

“ท่าน ตัญญา อะไรไว้กับผมหรือ คุณ ร้อยเอก?”

“เปล่าเลย”

“อะไร! อ่านผิดหรือ?” แล้วโรเบิร์ต ย่น จดหมาย ซึ่งเขาได้รับ มา จากชาวฮิบส์ ให้ วอดดริ้น ดู

“นี่ ไม่ใช่ ของฉันเลย” นายร้อยเอก พูด เมื่อ อ่าน ข้อความ

ได้แล้ว

“ตั้งนั้นก็ดีแล้ว ผมจะไปทางนี้ละ” โรเยอร์บ่น และคิดอยู่

“คงเป็นกตอุบายนะ โรเยอร์”

“ผมต้องให้รู้ความจริงใจเสมอ”

“คิดดูให้คั่นของชาย เป็นการดีที่จะเรียนให้รู้เสียก่อนว่ามาถึงใด ช่อน อยู่ใน ข้อความในจดหมายนี้บ้าง จงใช้สติปัญญาใคร่ครวญดูให้รอบคอบ ไปเถอะ, ขอให้มัวโชคดีตลอดทาง”

พบกันที่โรงไม้

ผลจาก นาย ร้อยเอก วอดดวัน ให้เขาทำหน้าที่ต่อไปแล้ว โรเยอร์ เรดส์ไคน์ บ่ายหน้าไปทาง แฉมบรู๊ค นึกประหลาดใจไปตลอดทาง ว่าจะไป ประสบ ถึงใด บ้าง

เขาขึ้นมาไป เอื่อยๆ พลงาน นึก เกรงไป ว่า พวกทหาร เดวอน จะ มา แอบ อยู่ข้างๆ และ ต้อง หดบ แอบ หมู่ทหาร ที่ ทำ ทาง ดังดัยในตัวเขา ถึง ๒ ครั้ง ในไม่ช้า เขาก็ มอง เห็น โรงไม้ ซึ่ง ตั้ง อยู่ริม ธารน้ำ โดย ความ ระมัดระวังยิ่งขึ้น เขาเข้าไปใกล้ โรงไม้ แต่พอ เขามา ถึง ที่นั้น แลเห็น ชาย คนหนึ่ง ขึ้นมา โผล่ มา จาก ใต้ รั้วไม้ โอ๊กใหญ่ แล้ววิ่ง มุ่ง เห็น ม้า หยุด อยู่ ถาง ถนน

เรดส์ไคน์ จำ คน ที่ พัน คั้ระนะ นั้น ได้ ใน ทันที — คน เคียง กับ ที่ ดวง ต่อการ คิด ตาม ของเขา มา หาดาย ครั้งแล้ว เขา กระซอก ตาม ออก เขา ขึ้นมา ออกไป คอย เผ่า ดู อีก คนหนึ่ง อยู่ ใกล้ๆ แต่เมื่อ เขา เข้าใกล้ เขา แทบ ร้อง ออกมา โดย ความ ตั้คง แล้ววิ่ง มา ให้ หยุด

คนทีพนผ่านนี้—คือนายร้อยเอก แบริดจ์ต็อค—หรือโจด้ายพำนัตนเอง
 “อา! คงตกใจบ้างละซี” แบริดจ์ต็อคเยาะ แล้วชักอาวุธ
 ออกมาบ้าง “มองดูหน้าข้าเสีย แล้วเจ้าจะอ่าน ไชยเกณฑ์ของ
 เจ้าออก”

เรดส์โตนจึงดูเขาด้วยความประหลาดใจ เขาได้เห็นชายผู้
 ถูกยิงโดยพวกทหารที่นำมาประหารเขานั้น แต่เขาก็ยังคงอยู่ที่
 คูหาทางออกจะคุดันอยู่ ชายผู้ให้เวลาดำเนินน้อยเพื่อเรดส์โตน
 จะได้คิดใคร่ครวญดู แล้วต่างคนต่างขึ้นมาเข้าหา กัน คอยที่คอย
 ทำอยู่ด้วย ความระมัดระวัง

พูดถึงเรื่องตามๆ เรดส์โตนเขาเคยฝึกหัดมาแล้วกับผู้ที่เป
 นเอกะทศกระในทางนี้ ที่ตอนดอน ต่อมาก็ได้ฝึกซ้อมบนหลังม้ากับ
 นายร้อยเอก วอดดริ้น อยู่เสมอ ซึ่งทำให้คู่ต่อสู้ทุกคนของเขา ลงความ
 เห็นว่าเรดส์โตนเป็นนักฟันดาบที่เหนียวแน่นคนหนึ่ง

คอยที่เห็นได้ทำเรดส์โตนก็เริ่มกระโจนเข้าใส่ทันที

แบริดจ์ต็อคเห็นว่าคู่สมรของเขา มีความชำนาญยิ่งกว่าที่เขา
 ได้ฝึกไว้ เขาพยายามทุกวิธีทุกทางเพื่อจะประหัตประหาร วิชาที่เข
 ฝึกนี้เสียให้เสียใจ แต่เห็นว่าศัตรูของเขา นั้นยากนักที่จะเสียท่าแก่
 เขา มีหน้ายังเข้าใจเย็นและเข้มแข็งด้วย

โรเยอร์ต้องถอยหลังดูคราวนี้ เพราะกำลังม้าของเขา ตัวของ
 แบริดจ์ต็อคไม่ค่อยไหว จึงต้องแข่งดูหัดซ้ายบ้ายขวา อยู่อยู่คุด
 พอเขาถูกรุกมาถึงริมถนน เขาก็รู้สึก ว่าศัตรูใช้เพลงพลิกแพลง บัด
 คับเขาไหลไปจนเสียหลัก

มาต่าง เข้า ถึงกัน แบริดต์ต็อกเห็นช่อง จึง รวบแขน โรเยอร์ ไว้ ได้.

โรเยอร์ ต้อง ปล่อย ตาม และ พยายาม อย่าง ที่สุด ที่ จะ ให้ หลุด
พ้นไปได้ แต่ก็ ไม่ สำเร็จ

หมด หนทาง เขา จึง กระโดด ลง จาก หลังม้า กระชาก แบริดต์ต็อก
หลุด จาก อาน ลงไป ด้วยกัน โรเยอร์ เอา คัน ยัน พ้น ไปได้ แต่ แบริด
ต์ต็อก เสียหลัก เอาหัว ต้ม ลงมา ชนกับ ถนน โดยแรง ถึงกับ ต้องปล่อย
มือ จาก เบริดต์โคน

เบริดต์โคน ผละ ออก มา ได้ จับ ตาม มา ถือไว้ ส่วน ใจ สายฟ้า
นั้น ยัง คงนอน แอ้ง อยู่

ละเอียดย มอง ไป ตาม ถนน โรเยอร์ เห็น ชาย คนหนึ่ง ชี่ มา มา เขา
คอย ดู ชาย ผู้นั้น อยู่ ดัง ครู่ หนึ่ง

“ไป ทาง เดวอน” เข่าบ่น “มี ปั่น ไป ด้วย เรา ต้อง ปล่อย ให้
เขา ผ่าน ไป”

เขา จูง มา ไป ยัง ที่ ไค่ ตน ไค่ และได้ พบ ชุ่มไม้ เต็ก ๆ ซึ่ง แบริด
ต์ต็อก ใช้ เป็น ที่ ชุ่ม มา ก่อน หน้านั้น

ชาย แปลก หน้า ชัก มา หยัด เมื่อ แดเห็น คน นอน แน่ นิ่ง อยู่ บน ถนน
ดังนั้น เบริดต์โคน แทบ ร้อง ตะโกน ออกมา เมื่อ เขา รู้ ว่า ชาย คน นั้น คือ ใคร.

ประหนึ่ง ว่า พ้น ชน โดย ไม่ มี ใคร ช่วย เหลือ แบริดต์ต็อก ค่อย ๆ
เอามือ ยัน ดุก ชน นั้น แล้ว จ้อง ดู ผู้นั้น อย่าง ฉงน

“ใจ สายฟ้า!” ชาย แปลก หน้า พูด ดัง

“บัค—บัค ดอเตด!” แบริดต์ต็อก ทัก

“ เบน อะไรไป เพื่อน ? ” ดอเลตต์ กระโดดลง จาก หลังม้า “ เกิด การ ต่อสู้ กัน โหด ๆ ที่ นี้ ๆ ? ”

“ เปต้า—เปต้า—ไม่ อะไร นักหรรอก ” แบริดจ์ ค็อก พุด ค่อย ๆ
“ แกมา ทำไม แดง ? อย่างเก่า อีก หรือ ? ”

“ เปต้า, กัน เป็น นัก กตางทาง ได้ ค่าจ้าง ด้วย ใน เวลา ที่ ยุ่งเหยิง
๕” ดอเลตต์ หัวเราะ

“ แก ถือ ขาว อะไร มา บ้าง หรือ ? ”

“ อ่า! มี ช้อย ใน อาน ม้านั้น นั้น ค่าจ้าง ๒๐ เควน รูดัก
เป็น อย่างไร บ้าง เพื่อน ? ”

“ ทูเตา แดว ม้า ของกัน อยู่ ไหน ? ”

“ โน่น นั้น เดี๋ยว ออก เต็ม หน้า ”

“ แผล เก่า ถอด ออก ไป ช่วย พยุง ที่ ”

บัค ดอเลตต์ ช่วย จับ ให้ แบริดจ์ ค็อก ขึ้น ขึ้น เขายืน หัน หลัง ไป
ทาง ที่ ที่ เรดส์ โคน ซ่อน ตัว อยู่ เรดส์ โคน เห็น ได้ โอกาส ก็ รีบ ตะครุบ
ทันที กระโดด ขึ้น บน อาน ม้า คู้ยาก พุ่ง ออก มา โดย เร็ว เดี๋ยว แบริด
ดจ์ ค็อก ร้อง คำ ดัง ก้อง ดอเลตต์ หัน ไป ดู แต่ ด้วย เดี่ยว เดี่ยว โรเยอร์ ผ่าน
แผลบ หาย วูบ ไป พร้อม ด้วย มือ ข้าง หนึ่ง จับ สาย ถึง ม้า ของ บัค ควบ หือ
หาย ไป ใน ทันที.

"You cannot compel her presence; neither can you cajole or bribe her. Her coming will be free, often times unsought; for she may as soon arise out of the ashes of vengeance left by the fires of hate, as from amongst the roses of happiness which grow in the Garden of Love itself."

--The Pilgrim's Shrine.

บทที่ ๑๓

เฉียะ, เฉียะ. นาด, นาด, นาด! — เสียงตาม ต่อดา บกระทบ
กันกักก้อง, เฉียะร้อง ครวญคราง, เฉียะหอบ..... เหล่าน พง
อุบตชน ในระยะเวลา ยังไม่ถึง ๒๐ นาที เริ่มแต่ที่ เจ้ากาตอง กับพวก
ชายฉกรรจ์ ของตูร์ ได้ตั้งตนโจมต. แต่สำหรับ โยตั้ง, ห่อฉนรู้ดี
คล้ายกับว่า การฉน นได้ เป็นไป นับ ตั้ง ๒ ชั่วโมงแล้ว เพราะเหตุที่ห่อฉน
และพวก ในห้อง ข้างบนไม่ อาจะมอง เห็น ภาพในคอน ต่อดาจากเฉียะลงไป
นั้นได้. พวกห่อฉน คงได้ แต่ทนนั่ง คอย ฟังข่าว, ฟังเสียง. ในใจนึก
บนบาน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ใน สักตโลก ให้ช่วย ดลบันดาล เหตุการณ์ ให้
เป็นไปในทาง อันจะเป็นประโยชน์ แก่หมู่ แ่พวก

ข้อที่โยตั้ง ดำบาก ยากใจ เป็นที่สุด ก็คือที่ห่อฉนไม่ สามารถ จะให้
ความ ช่วยเหลือสัก อย่างหนึ่ง อย่างใด แก่ พวกผู้ ชาย ที่แ่ก่ตัวกล้า พดเดือด
พดเนอ ออก แทน อุทิศ น้อมกาย น้อมชีวิต เพื่อที่จะช่วย คุ้มครอง
ป้องกัน พวกห่อฉน — และกระนั้น, ห่อฉนก็ได้ แต่เพียง นั่งคอย, คอย,
และนั่งหวัง. อา! ไม่ไหว, ห่อฉนทน ไม่ได้. เฉียะตาม ทั้ง ระยะเวลา ไป สัก
ชั่วอัฉใจ ขณะที่ ฝ่าย โจมต. ถอย ผลัดคนใหม่ ให้เข้า สวม หน้า. แล้ว
มเฉียะ ฝเหา คนรบเดิน ขนบน โดมา, และเฉียะ ตาม ต่อดา บกระทบกัน
ดังสนั่น รวยแรง ยิ่ง ซินกว่าเดิม. ข้างพ่อปาด, เมื่อเสร็จงาน สวดขอฟ้า
ขอฝน แล้ว แก่ ก็ ออกไป ดู ว่าเมื่อจะมี ฝนเจ็บ อันใด ที่ แก่จะ ทำความ
ช่วยเหลือได้บ้าง.

ตามเตียง, รู้สึกว่าการต่อสู้ได้เป็นไปอย่างร้ายแรงยิ่งนัก, โยถึงจึงผละจากหน้าต่าง หันหลังกลับและเดินมาออกประตู. โดยที่หัตถ์ยังไม่สามารถจะทิ่มแทง คอยอยู่เช่นนั้นได้ต่อไปแล้ว แต่หัตถ์จะต้องดูให้รู้ว่าเหตุการณ์บนบันไดได้เป็นไปอย่างไรแล้ว. พอเจ้าหัตถ์เดินไปเกือบจะถึงประตู ก็ได้ยินเสียงคนตะโกนขึ้นมา, เสียงนั้นแหบห้าว. เสียงอาวูกรกระทบกันดังสนั่นยิ่งนัก. แด่เสียงของรีแปร์ดังเด่นกว่าเสียงอื่น ๆ.

“เร็ว, การต่อสู้, เข้าแทนเร็ว! แก่สองคนข้างหลังนั้น เขา युद्धกันไปให้พ่อปาด.”

โยถึงจึงรู้ว่าฝ่ายรับได้เสียคนไป ๑ ตะ แต่ถูกพวกบูร์กอดชานาบโดยเต็มที่. ในวินาทีต่อมา เพื่อนทหาร ๒ คน ก็แบกยูธเข้ามาในห้อง. พ่อปาดเป็นคนบงการให้เขาไปวางบนเตียง การต่อสู้. ยูธคนนี้เป็นทหารที่มาจาก ตารอช.

แต่ไม่ค่อยจะมีโอกาสได้ช่วยเหลือนายผู้หนึ่ง. โดยเหตุที่เขาได้ถูกดาบที่ดวงทะลุปอดเบื้องขวา ดวงตาเกือบออก อาการตายอย่างชัด. โยถึงได้เห็น พลังถูกเข้างัด ประคอง ศีรษะ ชายผู้เคราะห์ร้าย ขนวางประทับไว้กับไหล่ของเจ้าหัตถ์. ข้างพ่อปาดเมื่อได้ตรวจดูอาการ ก็ถอนใจดังจิ้งจอกอย่างเศร้า ๆ กล่าวถึง วิญญาณของชายผู้เคราะห์ร้ายนั้น ด้วยคำเนืองแน่นได้. ยูธพยายามยิ้มตอบ โยถึงได้คิดแล้ว ก็หัตถ์ดาบเย็บไป ดวงวิญญาณตาวางจากร่างโดยปราศจากการกระวนกระวาย. และฝ่ายรับ จึงมีจำนวนเพียงห้า.

ห่างจาก ระยะนี้ ^๕สัก ^๕ประเดี๋ยว ^๕การตอดก ^๕ชนมาท ^๕ประค ^๕ขอให้
พอปลด ^๕ช่วย ^๕ผูก ^๕พัน ^๕แผดให้. ^๕แผด ^๕นั้น ^๕เป็น ^๕รอย ^๕ขีด ^๕ยาว ^๕แดง ^๕กม ^๕มาก, ^๕ถูก ^๕ที่
คัน ^๕แขน ^๕ซ้าย. ^๕โย ^๕ดัง ^๕เอง ^๕เป็น ^๕ผู้ ^๕ที่ ^๕แค้น ^๕บาด ^๕แผด ^๕ให้ ^๕และ ^๕ขณะ ^๕ที่ ^๕ห่อ ^๕น
พัน ^๕แผด ^๕ให้ ^๕นั้น ^๕ห่อ ^๕น ^๕ก็ ^๕ชัก ^๕ไซ ^๕ได้ ^๕เจ ^๕ียง ^๕ถา ^๕ม ^๕ถึง ^๕เห ^๕ตุ ^๕ที่ ^๕เป็น ^๕ไป.

“แต่ ^๕ม. ^๕เด ^๕อ ^๕ว ^๕ร ^๕ก ^๕ด ^๕ะ, ^๕การ ^๕ตอด. ^๕เขา ^๕ไม่ ^๕ค ^๕อง ^๕บาด ^๕เจ็บ ^๕เด ^๕ย ^๕หรือ?”
เป็น ^๕ค ^๕ำ ^๕ถา ^๕ม ^๕ที่ ^๕เจ้า ^๕ห่อ ^๕น ^๕เด ^๕ริ ^๕ม. ^๕การ ^๕ตอด ^๕จับ ^๕ด ^๕ำ ^๕ย ^๕า ^๕ห่อ ^๕น ^๕ได้ ^๕ห ^๕เ ^๕น ^๕ที่
จ ^๕อง ^๕ดู ^๕หน้า ^๕เขา.

“เปล่า ^๕เด ^๕ย ^๕ค ^๕ร ^๕บ, ^๕มา ^๕เด ^๕อ ^๕ม ^๕ว ^๕แซ ^๕ด. ^๕ท่าน ^๕ยัง ^๕ไม่ ^๕ถูก ^๕เด ^๕ย ^๕จ ^๕น ^๕ิด. ^๕มัน ^๕ยัง
จับ ^๕โ ^๕ห ^๕ว ^๕ท่าน ^๕ไม่ ^๕ได้. ^๕อ ^๕า, ^๕เม ^๕อ ^๕เช ^๕ย ^๕ได้ ^๕ดี ^๕ที่ ^๕เด ^๕ย ^๕!” ^๕เขา ^๕ร ^๕้อง ---
เก ^๕อ ^๕บ ^๕ตะ ^๕โก ^๕น. ^๕ด ^๕วง ^๕ดา ^๕ว ^๕าด ^๕ด ^๕้วย ^๕ค ^๕ว ^๕า ^๕ม ^๕ิ ^๕จ ^๕. ^๕“ตั้งแต่ ^๕เกิด ^๕มา ^๕เช ^๕ย ^๕ว ^๕ร ^๕บ
ผม ^๕ยัง ^๕ไม่ ^๕เคย ^๕ได้ ^๕เห็น ^๕ผี ^๕ตา ^๕บ ^๕เช่น ^๕นี้ ^๕เด ^๕ย. ^๕ไม่ ^๕ว ^๕า ^๕มัน ^๕จะ ^๕พ ^๕ด ^๕ิก ^๕พ ^๕ด ^๕ง ^๕มา ^๕ท ^๕า ^๕ไ ^๕ไหน,
ท่าน ^๕เป็น ^๕ค ^๕อง ^๕ร ^๕ู ^๕ะ ^๕รับ ^๕ห ^๕ย ^๕ุด ^๕ทุก ^๕ไม่. ^๕ถ้า ^๕ไม่ ^๕เพ ^๕ระ ^๕ท่าน ^๕มัน ^๕คง ^๕ห ^๕ก ^๕เข้า ^๕มา ^๕ได้
เด ^๕ย ^๕นาน ^๕แล้ว. ^๕ผม ^๕อย ^๕าก ^๕ให้ ^๕ม. ^๕เด ^๕อ ^๕ก ^๕อง ^๕ด ^๕ได้ ^๕มา ^๕เห็น ^๕ใน ^๕เว ^๕ลา ^๕น ^๕น ^๕ก. ^๕แ ^๕หม,
หน้า ^๕ดู ^๕ม ^๕าก, ^๕มา ^๕เด ^๕อ ^๕ม ^๕ว ^๕แซ ^๕ด.”

พูด ^๕แล้ว ^๕เขา ^๕ก็ ^๕รับ ^๕ด ^๕ง ^๕มัน ^๕ได้ ^๕ก ^๕ด ^๕บ ^๕ไป ^๕ป ^๕ระ ^๕จ ^๕ำ ^๕ที่. ^๕ส่วน ^๕โย ^๕ด ^๕ัง ^๕นั้น, ^๕ด ^๕วง ^๕ดา
ของ ^๕เจ้า ^๕ห่อ ^๕น ^๕มี ^๕แสง ^๕ส ^๕ก ^๕คล้าย ^๕ด ^๕วง ^๕ด ^๕าว ^๕า ^๕ท ^๕ง ^๕ด ^๕อง ^๕ข้าง. ^๕เจ้า ^๕ห่อ ^๕น ^๕ไป ^๕ยืน
ม ^๕อง ^๕ออก ^๕ไป ^๕ใน ^๕ค ^๕ว ^๕า ^๕ม ^๕ม ^๕ิด ^๕ข้าง ^๕นอก. ^๕ใน ^๕การ ^๕บ ^๕ด ^๕ัน ^๕พ ^๕าย ^๕ได้ ^๕ด ^๕ัง ^๕บ ^๕แล ^๕ฝน ^๕ก็ ^๕ซ ^๕าด
เม ^๕็ด ^๕แล้ว. ^๕บน ^๕ฟ ^๕าก ^๕พ ^๕้า ^๕เห็น ^๕อ ^๕เค ^๕ย ^๕ร, ^๕ด ^๕วง ^๕จ ^๕ัน ^๕ท ^๕ว ^๕ี ^๕ค ^๕ร ^๕ั้ง ^๕ชัก ^๕ท ^๕อ ^๕แสง ^๕ห ^๕ด ^๕ว ^๕ๆ.
ไ ^๕ก ^๕เ ^๕ด ^๕ออก ^๕ไป ^๕ใน ^๕ท ^๕าง ^๕ด ^๕ุ่ม ^๕ด ^๕าด ^๕เบ ^๕อง ^๕ด ^๕ำ ^๕โน ^๕้น, ^๕มี ^๕เด ^๕ย ^๕ง ^๕น ^๕ก ^๕อยู่ ^๕ร ^๕้อง ^๕ก ^๕็ ^๕อง ^๕มา
ก ^๕ระ ^๕ท ^๕บ ^๕ได้ ^๕ด. ^๕ไม่ ^๕มี ^๕อะไร ^๕ที่ ^๕ห่อ ^๕น ^๕จะ ^๕ท ^๕า ^๕ได้ ^๕เจ ^๕ย ^๕ด ^๕หรือ? ^๕ห่อ ^๕น ^๕จะ ^๕ช่วย ^๕เห ^๕ด ^๕ือ
ไม่ ^๕ได้ ^๕เด ^๕ย ^๕วัน? ^๕ยุ ^๕ด ^๕ก็ ^๕ได้ ^๕ต ^๕าย ^๕ไป ^๕แล้ว ^๕และ ^๕การ ^๕ตอด ^๕ก ^๕ด ^๕อง ^๕บาด ^๕เจ็บ.

วีเปรเดอวริก ยังไม่ถูกเลย แต่เขาจะสู้ได้ดี เช่นนี้ ค่อยไป อีก ดึกกนา.
ถึงคนหนึ่ง คนใด ในฝ่าย ปรบักษ จะเห็นเหนื่อย ก็ยังมี พวก มันอีก คง ๓๐
คอยผลัด แต่ใคร เต้าจะมาแทน ม. เดอวริก ไม่ช้า แชนเขาจะ ต้องดำ
ผดาด จะค่อย, และ แล้ว มันก็ จะช่วย กัน รุมรวมดาบ เอาเขา จน พลาค ทำ
เลี้ยท แก่พวก มัน เป็นแน่.

นึกถึง ตอนนี โยตั้ง ต้องหลบตา และนึก ภาวนา บนบาน พิมพ์
อยู่ใน ตำคอ. จะไม่มี อะไร เลย เทียว หรือ นี ท่ห่ตอน จะ พอช่วย ทำได้
นอกจาก จะมามีหนึ่ง มื่อค่อย และตั้ง ความหวัง ภายนอกโน้น, เห็น
ไม้ป่าโน้น ออกไป เพียง ๗ ดัค ก็ จะถึงที่ ๆ วิกองค์ยก กองทัพ ออก
ไปตั้ง อ่า, หากห่ตอน จะไปตามพวก นั้นมาได้ทัน, ก่อนที่ วีเปรเดอวริก
จะถูกจับ อย่าง การตอต, หรืออาจ — อาจ จะนอนหนึ่ง ๆ อย่าง—
—อย่างยุด. ทำไม หนอ, ห่ตอนจะมี ปักบิน ข้าม ยอดไม้ ไป อาตดางค
ได้อย่างนง อ้อไม่ใช่, ทางนั้นไม่ตรง ที่เคยว, อาตดางค อยู่เยง มาทาง
คว้นออก อีก นิด. ตรงไป ทางทิศ เบื้องหน้า ที่ เจ้าห่ตอน ยืน มอง อยู่
ต้องเป็น ปราสาทวิวัช — วิวัช, ม. พิติแบร. เขาก็ มี ทหาร ใช้ เหมื่อน
กันนี้. และห่ตอน ก็ซังก. อาตดางค อยู่ห่าง จากนี้ ๗ ดัค, แต่วิวัช
เพียงดัคเดียว. ถ้า แดห่ตอน สามารถ เล็ดลอด จาก บ้อม นี้ไปได้ ก็ยัง
พอ มีเวลา ที่จะไป วิวัช นำกำลัง ช่วยเหลือ กลับ มาได้ ก่อน — ก่อน —

โยตั้งกิดพันกิดัน ความล่อล่ ด่อน อันแน่นขนมา จุกคอหอย ปรากฏ
เป็นภาพ ของชายผู้กล้าหาญ ผู้นั้น ขนใน คัดองจักษ ของห่ตอน และเขา
เพี้ยจนสัน กำดั่ง, นอนแน่วหนึ่งไม่กระตุก กระดิก พ่ายแพ้ แก่ฝ่ายปฏิบักษ.

ไม่มีทางที่จะเปิดหน้าต่างเล็กบนนั้นได้, หด่อน ยืนงอ อยู่ชั่วขณะ
หนึ่งโดยที่ จม บัญญา. บัดใจ หด่อน เหลี้ยว ไป ฉวย ได้ เก้าอี้ ยก ขึ้น
ฟาด กับ บานกระจก.

มีเสียง เปรี๊ยะ ปราวัง คึกก็ ตก ทิ้ง โดด ส่ง เสียง ร้อง แห่ตาม ๆ.
มาตามซารอดด กอดเดอนิซไว้แน่น แต่โดยดั่งหันมา ด้วยหน้าเป็นที่รับรอง
แถวเจ้าหด่อน ก็ พยายาม ต่อไป. เมื่อฟาด บานกระจก อันอยู่ใน ระยะ
ซาเก้าอี้ แดก หมด แดก โดยดั่ง ก็ ดวง เก้าอี้ นั้น ตก ตรงได้ หน้าต่าง ไซ้
เป็น เครื่อง ต่อเทาให้ หด่อน ชน ยืน. ช่อง หน้าต่าง นั้น ใหญ่ พอ ที่ ตัว
เจ้าหด่อน จะลอด ออก ไปได้ หด่อน โงงก หน้า ออก ไป จน โกลด ที่ สุด
มองลงไป ตาม ฝาผนัง บ่อม ดวง หทัยของ เจ้าหด่อน รู้ ดีัก บ่ถอน ๆ กระฉก
กระวาย.

ด้วยอำนาจ แสงจันทร์ อันหรรษา, หด่อน เห็น เพียง ยืน เพียง หนึ่ง
ด่าง ลงไปจากนั้น ราว ๓๐ หรือ ๔๐ ฟิต หด่อน จำได้ว่า ที่เชิงบันได ข้างล่าง
ห่ม หอง อยู่ หอง หนึ่ง และ หน้าต่าง ของ หอง นั้น คง อยู่ ราว ๆ ที่ ๆ
หด่อน มอง เห็น เพียงนั้น. การที่จะ ไต่ไป ยัง บ่อม ถูกที่ ชะเงยอม ยืนเฉย
กำแพง นอกของ ปราสาท ออกไป นั้น จะต้อง ใช้ เชือก ยาวมาก จึงจะ
หย่อนถึง ต้นกำแพงได้ และถ้า จะ โดด ลงไป ตรงนั้น ก็จะต้อง ลงไปนอน
คืบแปดง อยู่ในคุ. แต่ถ้า จะ ไต่ ลงไป ยัง หน้าต่าง ข้างล่าง นั้น จะ ใช้ เชือก
สั้นนิดเดียว ก็จะพอ. และ ห่าง จาก หน้าต่าง ช่องนั้น ลงไป อีก นิดเดียว
จะถึง หน้าต่าง ใหญ่ อีกช่องหนึ่ง. และ หน้าต่าง ใหญ่ ช่องนี้ เป็นของ หอง
ชั้นล่าง. พอหด่อน ลงไป ถึง หน้าต่าง ช่องล่าง นั้นได้ แลแล้ว ก็ จะ เข้า หอง

นั้นได้ง่าย นิดเดียว. แต่เด็ดขาด ออกจาก ปราสาท นั้นไปโดย มิต้อง
ให้ พวก ทูร ฐ เหน็ดเลย เพราะ มัน มามัว ออกกันอยู่ ที่ บันได บัอมจนหมด.
แล้ว ออกไป ที่ คอก, จับมา มา ตัวหนึ่ง แผ่น คอไป ขอ ความ ช่วย ของ
พิศแปรเดอวอช ให้ เอา ทหาร มาช่วย.

แต่ยังมี อุปสรรค กัดกัน อยู่ ขวัญหนึ่ง ก่อน ที่ ความ คิด อันนี้ จะ บรรลุ
เป็นผล สำเร็จได้. แต่หากโยธัง ยังระลึกได้ว่า ห้องที่เข้ง บันไดน เคย
ใช้ เป็น ห้อง ชั่ง คัด สันดาน คอदान ของ ทหาร เมื่อ เช่นนี้, อย่างไร เสีย
หน้าต่าง เด็กนั้น คงต้อง มี ถูกกรงเหล็ก กันไว้ อย่าง แข็งแรง. หากใคร
จะ ได้ ลง ไป จาก ที่ ซึ่ง หดอน ยืน อยู่ นั้น จะ หา ที่ พก จาก หน้าต่าง นั้นไม่ได้
เป็นแน่ แดก ออกดง ๗๐ หรือ ๘๐ ฟิต จึงจะ ลง ไป ถึง หน้าต่าง ช่อง ที่ต่ำ
ที่สุด นั้นได้ ซึ่งถ้าลงไปถึงนั้นได้ ก็จะไม่ ต้องลำบาก อะไรอีกนัก เพราะ
หน้าต่าง ช่องนั้นไม่มี ถูกกรงเหล็ก กัน และกระจุก มันก็ แดงง่าย จะตาย
ไป, ช่อง หน้าต่าง ก็กว้าง พอที่ คนใหญ่ ที่สุด จะลอดเข้าไปได้ อย่าง
สบาย. แต่ก็ จะลงไปถึง หน้าต่าง นั้นได้ อย่างไร นี่แหละ เป็น ปัญหา
ที่ต้อง เสีย เวลา อันมีค่า มาขบ ใช้น้อย. แก่ เจอนั้น ออกได้เมื่อใด อุบาย
นี้ คง เป็นผล สำเร็จได้.

หัดอน หันหน้า กลับเข้า มาใน ห้อง กวาด ตามองรอบ ๆ ด้วยความ
ร้อนใจ. ไม่เห็น มี เชือก หรือ วัตถุใด ที่ จะเหมาะ แก่การเลย. พอปลด
เอาผ้าห่ม แบดงเกิด ผืนหนึ่ง คลุมคัพยุด แดก กำลัง ถัดตั้ง วิญญาณ
ของชาย ที่ตาย น. เมื่อหัดอน ผ่าน สายตา มาดูแก พด้นหัดอน ก็บังเกิด
ความคิดขึ้น อย่างหนึ่ง. พรหม ที่ ปู่เคยสนั้น, ถ้าจะฉีก ออกได้ เป็นเส้น ๆ

ผูก คอ กน เขา ก็ จะ เปน เชือก ไค คี เค้น หนง แด คง ยาว พอ ถึง หน้า ต่าง
ช่อง แรก. แต่ แด้ว จะ ทำ อย่าง ไว

หล่อน ไม่ สามารถ จะ ขบ บัญ ษา ซ่อน ได้ โดย ดำ พัง ตน เอง จึง ค่อย ๆ
ย่อง ไป นั้ง ข้าง ๆ แกม บอก อุบาย แด ชัย คิต ชัย ให้ แก พัง โดย คด ยอด พ้อ ปาด
หยุด พัง ด้วย ความ สน ใจ แด้ว แก ก็ เดิน ไป ที่ หน้า ต่าง โรง กม ของ ลง ไป
ข้าง ต่าง ด้วย อากั ว ไวร ี ครอบ. ประ เดียว แก ก็ หด คอ เข้า มา, พะ ยัก หน้า
เปน ที่ พอ ใจ.

อุบาย ของ ลูก, พ้อ คิด ว่า พอ จะ ดำ เြง ได้, แก พุด. ถ้า เรา ได้ เชือก
ยาว พอ, เพียง ถึง หน้า ต่าง ช่อง นน ก็ ได้. มา, ช่วย กน ดิก ฝ่า ห้ม ผ่น
ตุ ท หรือ มน จะ ได้ ยาว ดัก แค ไหน. ใน ระหว่าง น เรา ก็ จะ ช่วย กน
ครอบ หา อุบาย ต่อ ไป จน ดำ เเรง ได้.

คด ลง มา ตาม ชาร ดย ด, เตอน ช, โย ดง, แด พ้อ ปาด, ดัก ด้วย กน
กึ่ง มือ. อำนาจ แห่ง ความ กัด อย ได้ ขจัด ความ ที่ กัด อย ทน อย ตาย
อย นน เดียว สัน. คาง รม ชม ก เขม น ช่วย กน เปด อย ฝ่า ห้ม ออก จาก ไค
คัพ พุด เขา มา ดิก ออก เปน เสน่ ๆ, ผูก คอ กน เข้า เปน สาย เดียว.

ดัก แด ดู แด, ไม่ พุด แด ไม่ ทำ กน ช่วย เถิด อย ประการ ไค. ซัน ตัน,
โย ดง ก็ เรียก ให้ แก ช่วย แด แด้ว ก็ ให้ เด็ก เพราะ มือ แด ดัน จน จับ อย ไว
ไม่ ลูก.

ช่วย กน คอ เชือก พัง เเรง แด ก้าง ดึง ทด ดอง ปม คอ ว่า จะ แน่น ด
หรือ ไม่ พ้อ ด ใน ขณะ นั้น ได้ ยน เเสียง คะ โทน ขน มา จาก ที่ บัน ไค. แด้ว

กัมเตียงเหลก กระทบ ถิ่นดาด ๆ เตียงน่น แด่งว่าได ค้อตู้ กั๋นอย่าง คู้กั๋น.
พถันเตียง นั ก เงยบ หาย. บัดใจ, รัแปรเดอวรก แด การรดอกค เคน
ชว่น ๆ เข้ามาในห้อย หน้เข้าชว๋ หามคัพ พวก ตารอช เข้ามาวางไว้
ข้างยุดอก คัพหน้ง.

ผม ต้อง ขอรับ ประทานโทษ ต่อคุณนาย ทุก ๆ คน ที่ได้นำเอาเขา
ขึ้นมาไวบน่น. พวคมผมไม่ อาจจะทำไ้ ข้างล่าง เพราะกิด ขวางช่องบันได,
รัแปร กถาวช น้าเตียง แด่งว่า อ่อน เพดัย. ตาม ร่างกายม แต่ จุด รอย
เบือนโดหิด เปนกระ เปนดวง, เหงื่อไหลโซม รวกับไป ถูคฝน แดเพดัย
จนแทบ ทรงคัวไม่ อยู่ แต่กระนั้น เขายัง ยนดู พวกละติ ด้วย ดวงตาอย่าง
อาจหาญ ไม่ รัย่นย่อ ค้อ ความ เหน็ดเหนื่อย มัดวงใจ เต็ดเตียวตงมัน
พถาง เขาก็ เดีริม่ว่า —

“ไม่จำเป็น ต้อง คกใจ เดยครับ. ผม คาคว่า เราคงรัย มันไว้ หยุค
หรอก”

พูดแล้ว เขาก็ หนหลัง กัดบ จะไป แต่โยต้ง นุดชว่น เขาไว้ ยุดเยยค
เหยือกกองน ให้ทิมอเขา. องุ่นเหยือกน หดอนได้ หอบชว่นเอง.

“รับประทาน น้ ดักเดกนอย เเดอร์ค๊ะ, ม. เดอวรก, ” หดอนพูด,
กวาด ตา คตาม ร่างกาย ของเขา เผื่อจรม รอย บาดเจ็บ ที่ไหนบ้าง.
เขา รัยรับ มา คิม อัก ๆ ด้วย ความ ระหวย แต่พอนักถึง พวท
อยู่ ข้างล่างเขาได้ ช้งก.

“ขอบพระคุณ, มาเดอมัวแซด, ” เขาพูด อย่างจริงใจ. “ผม
ไม่ นก หรอกว่า คุณ จะรัย ว่า นกเหยือกน เปน ประโยชน์ เพียงไหน. ที่ เหลือ

ยูนสมจะเอาไปแจกเขา. และ, มาเดอมัวแซด, ไม่ต้องเป็นทุกข์หรือ
 ครับ. มันยัง หักเข้า มาไม่ได้, และ มัน จะเข้าไม่ได้เลย หากถ้าผม
 จะรับมันไว้ หยุต. พวกมัน ดูออก จะ ระวัง กัน บ้างแล้ว. ผม จ้ม ให้
 มัน ที่หนึ่ง เมื่อ ก็น เอง. มันคง ไม่ มา กวน เรา อีก ละ, นอกใจ เดียว ก็ได้
 สำหรับ มันนะ. แต่ เดียวใจ ที่มัน ได้ ขำ เถล่อน ใจ เดียว ก่อน ที่ผม จะ ช่วย ได้.”

“โอ, เมอเซีย, ขอขอบคุณ สำหรับ ความ ที่ ท่าน เอื้อเฟื้อ ได้
 ช่วย เป็น ชูเร ดู รม อย่าง สามารถ, หล่อน พุด ด้วย สำเนียง อ่อนหวาน
 งาม มาก. น่า สรรเสริญ, น่า — — เฮ้, นั่น ท่าน ถูก เจ็บ นี้! หล่อน
 ร้อง ชน พ่น ด้วย ความ ตกใจ. ทำให้ รีบ แปร สัตว์ ทงคด. “เร็ว, เมอ
 เซีย เดอวริก ให้ คณิน ดู แผล เดียว น.”

แต่ รีบ แปร ถอย หนี เจ้า หล่อน. สัตว์ หน้าแดง และ เจ็บ ๆ.

เป็น พระเดช พระคุณ ละ ครับ, ผม ไม่ รู้ ตัก เจ็บ เลย จน นิด, มา
 เดอมัวแซด. แต่ มั รอย ชัดชัด พอ มี เลือด ออก เต็ม นอย เท่านั้น, ไม่ น่า
 จะ หนี. และ คุณ ไม่ต้อง ขอบใจ ผม หรือ. เท่า ที่ ผม ได้ กระทำ มา แล้ว
 นั้น เป็น หน้า ที่ ของ ผม. และ ถ้า ผม จะ พอกัน อ้าย บิดาฯ พวก นั้น ออก ไป
 จาก คุณ ได้ ผม ก็ จะ กระทำ ต่อ ไป จน — คิน พรุ่ง นี้ อีก, ถ้า จำ เป็น.

หล่อน โบก มือ เป็น ที่ บอก ความ ใน ใจ ดัง อย่าง ไต อย่าง หนึ่ง และ
 ยื่น มือ ที่ ๒ ออก มา ทาง เขา, มือ นั้น ดัน น้อย ๆ. แด ขณะที่ เขาค่อย ๆ
 ก้ม ลง ราบ มือ หล่อน นั้น หล่อน คว้า ยก มือ ขึ้น โดย เร็ว, เกือบ จะ ด้วย
 อาการ อัน ร้อน รน. หล่อน จึง ยก ชน จรด กับ ริม ฝีปาก ของ เขา, มอง

ดิเขาด้วยดวงตาอันมหานวลที่สุด และ — วาเป็นประกาย. ทันใดนั้น,
มีเสียงการตอตะโกนชนมาจากบันได.

“เร็ว, ม. เดอวริก,” เขาตะโกนเรียกอย่างเร่งร้อน. “มัน
กลับชนมาอีกแล้ว”

รีแปร์ ออกอุทานดังและปลดปล่อยมือของโยตั้ง, โจนลงบันได
กลับไปยังหน้าท. ส่วนโยตั้งก็กลับมาจัดการตามอุบายจะช่วยเหลือ
ตามเดิม. มีอาการขมขื่นๆ ปรากฏที่รอยยิ้ม.

ตลอดเวลานี้ พ่อปาดมิได้นิ่งปลดปล่อยให้เวลาสูญไปเปล่า. เมื่อ
แกผูกเชือกที่จัดทำกันขึ้นนั้นกับไม้ต่งแน่นดีแล้ว แกก็หย่อนเชือก
ลงไปทางหน้าต่าง มองดูมันทอดลงไปด้วยอาการอันร้อนรน แก
หัดศีรษะกลับเข้ามาเมื่อโยตั้งมายืนอยู่ข้างๆ แก.

“เออ, ถึง! ถึง!” แกกระซิบกระซาบด้วยอาการตื่นเต้น.
ถึงหน้าต่างแรก.

โยตั้งรู้สึกว่าดวงตาของहतोनมืดมัว ทั้งนื่องด้วยความ
หมดหวัง.

“แต่พ่อ, จะประโยชน์อะไร, นั้น?” หตोनร้อง. “มันต้อง
ยาวถึงหน้าต่างช่องต่าง จึงจะเป็นผลสำเร็จ.”

พ่อปาดจับแขนเจ้าहतोन.

“ไม่จำเป็นนัก, เหนือก็พอแล้ว,” แกพูด, “เพราะพ่อนี้
ได้วิธีหนึ่งแล้ว. เห็นไหม, พ่อได้ผูกบ่วงติดไว้ที่ปลายเชือกข้างล่าง
นั้น. เอาละ, พ่อจะได้ได้เชือกลงไปจนถึงหน้าต่างแรก. เหล็กถูก
กรงกั้นหน้าต่างนั้นคงแข็งแรง — แข็งแรงพอที่พ่อจะเกาะอยู่ได้. คอย

ระงับ แลวกัน, ถ้าเห็น พ่อกระตุก เชือกให้รีบ แก่ เงื่อน ที่ ตรง นั้นปล่อย
 ทาง เชือก ลง โดยเร็ว. พ่อ นึก ว่า, พ่อ คง จะ เอา เชือก ถอด ถู กกรง
 เหล็ก นั้น ออ ม มา รอย เข้า ห่วง ได้ ด้วย มือ เดียว, อีก ข้าง หนึ่ง พ่อ จะ
 เกาะ ถู กกรง ไว้, ขอ แต่ ให้ รีบ แก่ ปล่อย ลง ไป เร็ว ๆ เอะ. พ่อ พ่อ
 ลง ไป ถึง หน้า ต่าง นั้น ได้ ก็ จะ รับ ตัว เชือก มา รอย ห่วง โดย ทันที. นี่
 แหละ เป น วิธ เดียว ที่ พ่อ นึก ได้. และ ถึง หาก มัน จะ ไม่ เป น ผล ดัง เร็ว,
 อย่าง น้อย เรา ก็ ยัง ได้ ทำ การ ช่วย เหลือ เขา บ้าง."

โยดง จับ มือ แก่ แน่น. หล่อน กระหาย ใคร ที่ จะ ได้ ทำ ความ ช่วย
 เหลือ กับ เขา บ้าง. เพื่อ ที่ จะ ไม่ ต้อง ทน เป น ผู้ หญิง ที่ นั่ง อยู่ เฉย ๆ
 แบก ความ รำคาญ ไว้ เติม ออก.

"ให้ คิด นึก ไป เอะ ค่ะ, พ่อ," หล่อน อธิบ วน, "คิด นึก เป น
 ผู้ คิด ขน ก่อน และ คิด นึก วั ทาง ที่ จะ ไป ด้ว."

แต่ พ่อ ปลาด ต้น คั วระ ด้วย อาการ อัน สุภาพ.

"พ่อ ไร เอง คั ว่า, ถู เกย. ตัว พ่อ ก็ เมา เหมือน กัน แต่ ยัง
 เด็ก กว่า เจ้า. เจ้า วั แต่ ทาง จะ ไป ด้ว, พ่อ วั จัก ทาง ดัด ดึง ดิบ กว่า
 แยก และ อาจ สัง วน เวลา อัน มี ค่า ได้ มาก กว่า เจ้า นึก. ประการ หนึ่ง,
 เจ้า อาจ จะ ช่วย พ่อ ได้ — ช่วย ใน ข้อ ซึ่ง นับ ว่า สำคัญ เหมือน กัน. ความ
 สำเร็ว ซึ่ง พ่อ พยายาม ทำ อยู่ ที่ เจ้า. หาก เจ้า จะ ช่วย แก่ เชือก ทง ลง ไป ให้ พ่อ."

เจ้า หล่อน วั ดัก ว่า แก พู ด ถู หล่อน ก็ ยอม. หล่อน มอง ดู แก
 ตัว เชือก ขน มา และ เอา ห่วง สวม เข้า ไว้ กับ ข้อม มือ แล้ว ก็ หย่อน ลง

ไปอีก. แกพูดจาปดอบ โยด้ง ๒ — ๓ คำแล้ว มัน หน้าต่าง ออก ไป.
แต่ก่อนที่แก จะ ลง ไป โยด้ง ได้ ร้อง เรียก ให้ แก หยุด นวยเบาะเขา ไป
รอรบ รบ เชือก ตรง ที่ ดี กับ ขวณ หน้าต่าง.

หินตรง นั้น ขว ขระ มาก อาจจะกัด เชือกขาด ได้, หด่อน อธิบาย
พอ ปากพะยักหน้า รบ รบ ความ เห็น ก่อว ถรร เสวีย ยก ยอ ใน ความ ที่
หด่อน คัดการ ได้ ไกด. เสว้จ, เสว้จ, แก ก็ เขา เชือก พัน แขน เข้า หิ้ง
รอม, ต้อง มือ จับ แน่น โยได้ ออก หน้าต่าง ไป. โยด้ง เห็น เชือก นั้น ตั้ง
เควียด, รูด้ก ว่า น้าหนักคว แก ได้ เริ่ม ถ่วง เชือก เต็ม ที่ แล้ว และ แก ก่า ดึง
ได้ ลง ไป.

หด่อน ย่น ของ มง ดูด้ง เชือก นั้น อยู่ บน มา ได้ หน้าต่าง เควียม
พร้อม ที่ จะ แก เชือก ใน วินาที ที่ หด่อน ได้ รบ อาณัติ ดัญญาณ. วินาที
ที่ เจ้าหด่อน ได้ รับ คาคอย รบ อาณัติ ดัญญาณ อยู่ นั้น หด่อน รูด้ก ค่าย
ด้ก หดอย ๆ ชั่ว โมง. แล้ว เชือก นั้น ได้ ก็น ช้อง หน้าต่าง เสีย จน หด่อน
ไม่มี โอกาส ได้ โสงก มง ดู พอ ปาด. เจ้าหด่อน ได้ แค นึ่ง คอย และ
นึ่ง ไป ค่าง ๆ นวนา นึก ภาวน บ้าง. แก จะ ไม่ ให้ อาณัติ ดัญญาณ เดย
เจียว หรือน

หด่อน ก่า ดึง นึก แก ได้ หยุด หรือ ไม่ ก็ ตก ลง ไป ตาย เสีย แล้ว
และ ขณะ นั้น เอง หด่อน เห็น เชือก นั้น หย่อน แล้ว หด่อน ก็ ได้ รบ อาณัติ
ดัญญาณ. นัว หด่อน ดั้น อย่าง คน เปน ไช้, แต่ หด่อน ก็ ยัง พยายาม
แก ด้วย อาการ รบ รอน. รูด้ก ึง กตก ประหม่า ไม่ เรว ได้ ทุนึก. หด่อน
ก็ หาง เชือก ึง มา ทาง หน้าต่าง โสงก มง ออก ไป จน เห็น คัว พอ ปาด.

หัตถอน เห็นแก เขา มือขวา เกาะ ถูก กรง หน้าต่าง นั้น มือซ้าย กำถึง
 ถึง เชือก ร้อย เข็ม ห่วง. โยตั้ง ปล่อย ปลาย เชือก ลงไป เห็น ตกลง ไป
 พาด อยู่ กับ แขน ของ แก. ใน วินาที ต่อจาก นั้น แกก็ ทำ ชูระ แล้ว โยตั้ง
 ต้อง กัดฟัน ใจ กัด ฟัน เมื่อ เห็น แก คง ทำ บิน ต่อ ไป. เวลา นั้น บังเอิน มี
 ก้อน เมฆ ลอย มา บัง ดวง จันทร์ เสี้ย มืดมิด. หัตถอน รู้ ดี ว่า ได้ คอย
 อยู่ นาน กว่า จะ ได้ เห็น อีก ก็ คง หดาย ชั่ว โมง. ระหว่าง นั้น ไม่ สามารถ
 จะ เห็น อะไร ได้ เลย. หัตถอน นั่ง เอียง หู คอย ฟัง เมื่อ จะ ได้ยิน เสียง
 ว่า แก ตก ลง ไป หรือ ไม่ ก็ เชือก ขาด. พระจันทร์ ทอแสง สว่าง ได้ อีก
 และ หัตถอน ก็ แล เห็น แก บิน ลง ไป ๆ จน เห็น แก เหวี่ยง ตัว เข้า ยืน อยู่ ที่
 ปลาย หน้าต่าง ช่องต่าง ที่สุด. มือ หนึ่ง ยึด เชือก ไว้ มั่น แล้ว แก ควัก
 กุญแจ ที่ โยตั้ง ให้ แก เอา ค้ำ โขก บาน กระจก เข้าไป. ทน แก ปล่อย
 เชือก โบก มือ ดำแดง ความ ดำเรื่อ และ แล้ว แก ก็ หาย เข้าไป ใน ห้อง.

โยตั้ง ถอน หายใจ ระบาย ความ อึด อั้น แล้ว หัตถอน ก็ ลง จาก หน้าต่าง
 มาตาม ขารอด ต่ กับ เตะ นัน ๒ คน กำถึง นึก ฝ่า ปก คอ แล้ว ออก เป็น แถบ ๆ
 เตรียม ไว้ ไล่ พัน แผล ใน คราว ที่ จะ ต้อง การ. เมื่อ เสร็จ การ งาน นั้น แล้ว
 ๒ คน นี้ ก็ ไป นั่ง ข้าง เตา จับ มือ กัน ไว้ ทั้ง ๒ ข้าง

ดึก ยิ่ง คง นั่ง ชุก อยู่ ที่ มุม ห้อง หน้า ชัด ขาว ไม่ ผิด กับ ผีตาย ตัว
 ฉันทา ๆ เป็น ลูก นก ไม่ สามารถ จับ อะไร ได้ เลย และ แก ก็ นั่ง คอย
 เวลา กับ เขา ด้วย เหมือน กัน. เมื่อ เหลือ อย ไป รอบ ๆ โยตั้ง ก็ รู้ ดี ว่า
 หัตถอน เอง ก็ ไม่มี ชูระ อะไร จะ ทำ ต้อง นั่ง นิ่ง ๆ อยู่ เช่น เขา เหมือน กัน.

हतोन ยืน นิ่ง อยู่ ดัก ประเดี้ยว นึก ไป ถึง การที่ พ่อปาด จะกระทำ
ณ บัดนี้. แก จะเด็ดตอด ออก ไป ยัง โรงม้า ผูกม้า เข้า ตัวหนึ่ง โจน
ขึ้นหลัง แล้ว คอบ ขบ คัด ไป ตาม ทาง ใน ป่าไม้. แก จะ นำ ความ ช่วย
เหลือ มา ให้ ทน ทอด ไหม หนอ แก จะ ไป ได้ ถึง วัวชั้ ไหม หนอ. ใน
แด้ง ขมุก ขมัว เช่นนี้. แก อาจ จะ หดง ทาง ไป เสีย ก็ ได้ หรือ ไม่ ม้า ที่ แก
ชัก จะ ไป พลาด พดง สักจุด อะไร เข้า ตัว แก ก็ จะ กระเด็น ตก ไป นอก คอ
หัก คาย. ถ้า เช่น นั้น ความ ช่วย เหลือ ก็ จะ ไม่ได้ มา เลย. แต่ หตोन ก็
ตัว ดั้น เมื่อ นึก ถึง ภาพ อัน ดียด แล้ง ที่ เจ้าहतोन คิด ประดิษฐ์ ขึ้น เอง
हतोन แต่ เห็น ภาพ นั้น ชัด คัด ยเป็น จริง. ฝ่าย รับ อ่อน ลง ๆ จน ผล
ที่สุด การ ตอด คาย, ถูก ส้มุน ของ มัน ก็ คาย, ยัง เหลือ รีบ ปรือ อยู่ คน
เดียว เท่านั้น. แต่ เขาก็ ถูก บาท เจ็บ แด่ อ่อน เปดัย ๓๐ คม คาบ คอ หง
เขา ไม่ อาจ จะ กั้น มัน ไว้ ได้ อีก แล้ว, และ มัน ก็ ทรู ก้น เขามา, ตู้ออก อัด
ใจ เดียว, หตोन ก็ เห็น เฉากฤษ เต็ม หิ้ง จาว ๆ แล้ว รีบ ปรือ กัก ตั้ง คว่า
ลง. หตोन อาจ ได้ ยืน แล้ง พวก ทรู ให้ ร้อง ใน ชัยชนะ ของ มัน, เห็น
มัน วิ่ง แห่ ข้าม ซาก ศพ นน ๆ ขึ้น มา, ย่ำ แล้ง แทบ แหก แทบ เหลด, แล้ว
มัน ก็ ขึ้น มา แก แทน.

हतोन หดับ คา ดัก ประเดี้ยว ตัว เจ้าहतोन ดั้น วรรึก. ส้มมุดี ว่า คน
ของ พัดเบร เตอวี่ มา เข้า ไป ดัก จินา ที่ เดียว เท่านั้น. มา เมื่อ คน สู้ ท้าย,
คน ที่ มัศ คาบ เข้ม ที่ สู้ ได้ ถูก ชำ คาย. อ่า, รีบ ปรือ เตอวี่ ก็ จะ คาย,
ถูก เขี่ย ยบ ย่ำ จน จำ หน้า แทบ ไม่ ได้, แต่ เจ้าहतोन ก็ ช่วย อะไร ไม่ ได้
นอกจาก ทน คอย —, คอย และ สวด ภาวนา. แล้ว หตोन ก็ ดั้น คา เจย
หน้า ขึ้น เดิน ไป ยัง คัก.

“ตั้งตามมาให้ฉัน, มองเซญเออ,” หัตถ์บนพูดเป็นเสียงบังคับ
 “เมื่อท่านใช้มันไม่ได้, ดิฉันจะใช้เอง.”

เมื่อได้ยินถ้อยคำที่หัตถ์บนกล่าว ดิฉันก็แหงนขึ้นดูหัตถ์บนด้วย
 ความหวาดกลัว.

“มันขึ้นมากันแล้วหรือ, มาเคอมัวแซด?” ดิฉันร้องถาม.
 “คนของเราที่บันไดแตกมันหมดแล้วหรือ. เราจะทำอย่างไร, ไซ้,
 เราจะทำอย่างไร?”

“ทำ?” เจ้าหัตถ์บนย้อนถาม ดวงตามีประกายความเย้ย
 หยิม. “อา, เท่าที่ท่านได้ทำมามากพอการแล้ว, ดิฉันอยากแนะ
 ให้ท่านส่งปากอยู่เฉยๆ ปล่อยให้มัน. เดอวริกแตกคนของดิฉันพูด
 ขัดออกช่วยท่านดีกว่า. อา, พวกเราไม่ได้ไปทำอะไรเลย. เปตา,
 มองเซญเออ, พวกทูลของท่านยังเข้าไม่ได้หรอก, เป็นบุญคุณของ
 เขา, ไม่ได้เขาแล้ว..... แต่มันจะขึ้นมาในขณะใดก็ได้, เจ้าหัตถ์บน
 เจริญ. เพราะเราได้เสียคนไป ๒ คนแล้ว, ดูซิ. และที่เหลื้อยู่
 นั้นก็เห็นอยุ่เต็มที. การเป็นเช่นนั้น, เมื่อท่านไม่กล้าที่จะใช้มัน,
 ก็ส่งมาเถอะ, อย่างน้อยที่สุดดิฉันก็จะต้องหาโอกาสดูที่รู้ว่าดิฉันจะ
 ช่วย น. เดอวริก ได้หรือไม่.”

ดิฉันตั้งตามให้โยตั้งด้วยอาการงั้นๆ ดวงตาแก่ก็แต่ตามโยตั้ง
 ด้วยอาการมุงร้าย แก่หัตถ์บนออกประตูลงบันไดหายไป.

(ยังมีต่อ)